

NICOLAE CORNESCIAN

"Doar alături de tine uit că exist."

eXtreme

THRILLER PSIHOLAGIC

Redactor: *Mihai Traista*

Tehnoredactor: *Vladislava Cornescian*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORNESCIAN, NICOLAE

Extreme / Nicolae Cornescian. - București:

RCR Editorial, 2014

ISBN 978-606-8300-68-9

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii drepturilor de autor.

NICOLAE CORNESCIAN
EXTREME

roman

1.

Sunt aici. Mi se spune că aici e casa mea. Femeia de treizeci și patru de ani e soția mea, iar fata de paisprezece ani e tocmai fiica mea. Așa mi se spune. Încerc să cred, dar nu pot vorbi la trecut. Încerc, pentru că în mintea mea există cuvântul „probabil”. Și poate că au dreptate. Cu toții. Începând cu doctorul și terminând cu cele două femei. Nu putem contesta ceea ce nu cunoaștem. Nu mă opun îndemnurilor, dar îmi e destul de greu să accept tot ce mi se cere și se descrie cu lux de amănunte. Mă simt ca și cum aș fi personajul propriilor scrieri. Trebuie să suport totul, să respect subiectul și să nu încerc să mă abat de la cursul prescris de forțele nevăzute, necunoscute. Sunt niște voci care îmi îndrumă pașii, îmi dictează destinul. Spun când să mă opresc și când am dreptul să părăsesc spațiul dintre aceste ziduri. Evident, doar în compania fetei care mai mereu îmi etaleză tot felul de întâmplări, ce par doar niște fragmente, întâlnite în cărțile pe care încă nu reușisem să le citesc.

Fata e fiica mea. Lara pare un copil deosebit, răbdător, agreabil. În timp ce traversăm strada, mă ține de mână și, aproape după fiecare frază, adaugă cuvântul „tată”. Aproape că nici nu o ascult. Mă concentrez asupra drumului. În imaginar, creionez hărțile pe care ulterior, în secret, le desenez pe foile

maculatorului găsit în camera copilei. Cel mai straniu e faptul că atunci când sunt chemat, de multe ori uit să răspund. Încă nu m-am obișnuit cu propriul nume. Chiar și spațiul înconjurător de multe ori îmi apare ca un desen fad, în care deslușesc doar câteva elemente disparate. Copacii din parc arată ca niște tuburi de plastic, crestate în partea superioară, căpătând tente cenușii, împetrișate cu mici puncte de un verde pal. Mi se pare că străzile lăturalnice mai mereu primesc alte denumiri și își schimbă chiar și distanțele dintre ele. Nimic, absolut nimic din tot ce ar trebui să desemneze spațiul existenței mele nu mi se poate fixa în memorie ca ceva statornic, ceva ce nici nu ar trebui să depun vreun efort ca să pot recunoaște. Totul, absolut totul îl definesc drept incertitudine. Ambianța se schimbă atât de des, încât mă face să cred că am devenit prizonierul eternei halucinații. În ciuda acestor năzăririi, mă simt în stare să inițiez acțiuni ce necesită un grad ridicat de atenție și solicitare. Cel puțin, la nivel mintal. Mă văd pornind în lungi călătorii. Cu riscul de a rătăci, știu că mă pot bizui pe propriile instincte. Există ceva mult mai puternic decât rațiunea. Există subconștientul care, precum o peliculă decolorată, păstrează frânturi de imagini necunoscute, rămase dintr-o altă viață, hărți la care s-ar putea recurge în situații extreme.

Chiar și timpul curge cumva disproporționat.

Mă trezesc prins într-un vacarm insuportabil. Abandonat, mă văd nevoit să elimin ideea oricărui pericol, chiar și un simplu gând ce ar induce panica. Locul pare o piațetă delimitată de clădiri cu fațade de aceeași nuanță, un gri estompat. Edificiile formează un pătrat perfect. Din punctul în care mă aflu am impresia că laturile și unghiurile acestei figuri geometrice nu au nicio breșă prin care s-ar putea pătrunde în interior. Însă vânzoleala din jurul meu îmi confirmă tocmai contrariul. Străinii mă privesc cu uimire. Unii mă recunosc și mă salută. Răspund la salut, dar nu știu cui răspund, cine sunt ei, acești oameni grăbiți și ciudați. Alții mă ignoră. Încep

să scotocesc în geantă de umăr, să caut maculatorul cu hărțile schițate în liniștea camerei mele. Găsesc caietul. Ghicesc locul în care mă aflu: un pătrat desenat cu roșu. E pe a șasea pagină, ceea ce înseamnă că sunt departe de casă. Cel puțin, în aceste momente, mă liniștește un gând cât se poate de potrivit: dacă urmez linia roșie, reprezentată pe fiecare pagină, pot să revin la locul din care am plecat. Acasă. Nu mă grăbesc. Îmi asum această libertate. Mi-am dorit-o dintotdeauna. Îmi place aici. Mă decid să intru în clădirea din apropiere.

În primul magazin universal ce îmi apare în cale, descopăr un miros dulceag și înviorător. Sunt flori la intrare. Foarte multe flori. De diferite culori și de diferite soiuri. Recunosc trandafirii și petuniile. De un roz strident. Caldărâmul pe care pășesc e de nuanța cerului matinal. E lucios și îmi dă senzația că pot aluneca în orice moment. Chiar și în această clipă în care mă opresc în dreptul standului cu reviste literare. Nu mă încumet să-mi întorc privirea. Bănuiesc că voi descoperi un om cunoscut. Prefer să răsfoiesc paginile publicației destul de elegante. Trec de primele pagini și mă opresc undeva pe la mijlocul revistei. Citesc:

„Nici nu știam cât timp a trecut de când ai revenit aici. Te vedeam căutând ceasul de perete, întrebându-te, probabil, de ce în casa mea nu mai funcționa niciun orologiu. Aveam impresia că vălul înserării nu se va mai lăsa niciodată peste acest ținut. Tatonând locul, va refuza să ne scufunde în valurile întunericului întremător. Părea că și fluviul își încetinea acea curgere zorită cu care mă obișnuisem în absența ta. Părea decupat de restul peisajului, indolent, vitros. Rece, dar prezent.

Te întrebai de timp, iar eu continuam să te îmbrățișez. Cu mâinile-mi reci și murdare, acoperite cu nisipul adunat din clepsidrele sparte. Închizând ochii, îndrăznisem să-ți sărut umărul stâng. Probabil că n-ai înțeles gestul. Știai tu oare că există și acele momente când pur și simplu cedezi? Durerea

erupe aidoma apei adunate în vreun vas tubular, amintind ventriculul pregătit să se spargă.

- Timpul real e măsurat doar de bățile inimii noastre, ai justificat absența ceasurilor funcționabile din casa mea. Și atunci, tocmai în acea clipă fatidică, pierzându-mi cumpătul, te-am sărutat. Prelung. Apăsător. Adevărat. Știi ce simțeam? Era ca și cum aș fi sărutat doar o aripă de fluture, pe când cealaltă aripă se zbătea în flăcări. Praful ce-i permitea zborul, acea pulbere fină, îmi umplea toate viscerele. Tremuram. Mă zbăteam. Înțelegeam totul. Și chiar dacă în sângele meu se dilua otrava păcatului, gustul mieros anula orice gând peren.

- Ely, mi-ai spus într-un târziu, aducându-mă la realitate. Mă neliniștesc anumite vise.

N-am înțeles sensul spuselor tale. Priveam prelung. Tocmai în direcția în care priveai și tu. Înspre apă. Mi se părea că în acel aer, estompat de umezeala ce emana din fluviu, razele privirii tale învăluiau chiar și săgetările luminii sticloase, izvorând parcă dintr-o altă viață.

- Mă neliniștesc visele în care e o toamnă eternă. Din care pleci și-mi lași întunericul, iar în urma ta rămân doar poteci pierdute, tănuite de frunze cu iz de realitate.

- Sunt doar niște vise, te linișteam. Există un loc pe malul Dunării, încercam să schimb subiectul, un spațiu acoperit cu pământ viu. Cu toții știm că bătrânul pescar umple clepsidrele sale tocmai cu nisipul adunat din această zonă.”

Citesc aceste pasaje ca și cum aș citi frânturi din propria viață. Observ că e doar o proză, însă acest text stârnește în mintea mea ceea ce, probabil, aș putea numi „amintiri”. „Ely” repet în gând. Știu cine e Ely. E o femeie tânără. De douăzeci și șapte de ani. Locuiește pe strada estuarului. Casa cu geamuri înspre Dunăre. E de o frumusețe aproape ireală, dar e ignorată de mai toată lumea, pentru că e o fire închisă, abandonată lumii aparent posibile, universului pe care îl crede al naibii de

veridic, spațiului ficțiunii. Obsedată de mister, căutând imposibilul într-o lume atât de banală, Elza Kovalt trăiește într-o altă realitate. Știe destul de bine: adevărul se află dincolo de noi. Singură și lipsită de teama în fața zilei de mâine, duce o viață liniștită. Prea puțini sunt cei care o cunosc, au întâlnit-o, au vorbit cu ea, au privit-o în ochi.

Abia acum, când mă decid să cumpăr această revistă literară, în care am impresia că e descris tocmai destinul meu, pricep un lucru esențial: cheia din buzunarul cămășii pe care o port și în această zi e tocmai cheia de la casa Elzei.

Am intrat în casa ei ca și cum aș fi pătruns în propriul trecut. Mă simțeam protejat de acești pereți, ce păreau că respiră, vibrează în ritmul valurilor din apropiere. Lumina iradiată de fluviu acoperea sticla geamurilor cu un văl transparent, de o umezeală aparentă. Trăiam senzația că visul rămăsese dincolo de acești pereți. Privit prin fereastră, chiar și cerul părea că se descompunea într-o masă lichidă. Și în acest albastru fluid uneori pluteau pescărușii. În larg, undeva în apropierea orizontului, scăpărau vecele iahturilor lipsite de orice mișcare. Abia acum realizez cât de improprie putea fi uneori realitatea. Aici, însă, în această clădire, cunoșteam absolut totul. Știam că în sertarul noptierei din dormitorul ei, Elza păstra agenda în care își nota anumite aspecte, mai puțin plăcute, ale zilei ce tocmai trecuse. Reușisem să-mi amintesc pasajul pe care l-am inclus într-o povestire destul de recentă:

„Puteai să înțelegi tu oare ce se petrecea în mintea și în sufletul meu? Mii de vorbe, schimbate prin toate mijloacele de comunicare, nu aveau acea putere distructivă pe care o avea tăcerea ta; aici, în casa și în viața mea. Acum, când te-ai întors. Scriindu-ți, îmi alegeam cuvintele ca pe niște cioburi bine șlefuite, oglindindu-mi dorințele și suferința. Mă temeam să nu te rănesc. Vorbind, mă străduiam să-mi controlez respirația. Realizez că tocmai în minutele aceluia dialog, durerea trecutului se intensifica și se aduna într-un fel de bulboană. Lipsea doar o zbatere eronată, o trepidație în plus ca acest torent de suferințe năvalnice să erupă, să se elibereze. Iar undele electromagnetice ar fi amplificat totul. Ar fi denaturat haosul trăirilor mele, conferindu-i, probabil, un aspect ilariant. Observam că în timpul acestor convorbiri telefonice existau și momentele tăcerii comune. Aveam impresia că liniștea noastră accentua distanța dintre noi, o multiplica, aducând-o tot mai aproape

de nemărginire. Străduindu-mă să-mi închipui, vocii tale nu-i puteam găsi nicio locație certă. Era aici. Înăuntru. În mine. Chiar și tăcerea căpăta ecou în lipsa respirațiilor tale. Chiar și cerul părea transparent. Părea că și sufletul tău se dizolvă la atingerea umbrei mele atât de albastre, atât de lichide. Acum totul era dat uitării. Erai aici. Lângă geamul ce îmi cunoștea fiecă lacrimă. Priveai în zare. Înspre fluviul nostru. Înspre infinit. „Doar să exiști”, mă rugam. Să exiști chiar și pentru mine. Doar pentru mine. Dar nu cedam. Erai prizonierul visului meu și libertinul imaginarului nemărginit. Erai tot ce mi-a mai rămas din această viață.

Nici nu știam cât timp a trecut de când ai revenit aici. Te vedeam căutând ceasul de perete, întrebându-te, probabil, de ce în casa mea nu mai funcționa niciun orologiu. Aveam impresia că vălul înserării nu se va mai lăsa niciodată peste acest ținut. Tatonând locul, va refuza să ne scufunde în valurile întunericului întremător. Părea că și fluviul își încetinește cea curgere zorită cu care mă obișnuisem în absența ta. Părea decupat de restul peisajului, indolent, vitros. Rece, dar prezent.”

Știam că, în curând, ajunsă acasă, Elza se va apostrofa pentru că uitase să cumpere un nou pachet de ceai verde. La bucătărie, pe a doua poliță din corpul de mobilier suspendat deasupra chiuvetei, cutia de inox era goală. Ieri a notat și acest amănunt pe un fluturaș roz, însă respectivul petic de hârtie rămăsese în buzunarul pantalonilor de trening. Și acești pantaloni acum se aflau în maldărul hainelor murdare din baia de la parter. Aș fi putut s-o anunț. S-o sun. Știam numărul. Totuși, am refuzat să-i amintesc ca, în drum spre casă, să intre și pe la magazinul din colț. Am refuzat, pentru că în mintea mea se afla un „ceva” ce nu se lega de șirul evenimentelor cunoscute. „Mă vei recunoaște?”, mă întrebam în timp ce mă îmbătam cu izul pielii ei, un miros inconfundabil, rămas aici, între acești pereți, amintind nisipul țărnelui retras pe tărâmul toamnei

eterne. Ceva nu se lega. Exista o lacună în tot acest haos de întâmplări atât de posibile. Și totuși, aici, în acest spațiu, mă simțeam liber.

Acasă e acolo unde îți recunoști propria ființă. Te regăsești în fiecare lucru pe care îl atingi zi de zi, în văzduhul din interior, în aceste izuri ocrotindu-ți sufletul de otrava închegată în alte adieri. Doar aceste oglinzi din antreu, din dormitor, din living îți reflectă adevărata-ți față.

Și, în timp ce mă aflu în baie și mă bărbieresc, tocmai o asemenea oglindă, ca într-un vis confuz, într-un mod destul de neașteptat, brusc, a reflectat și chipul ei. I-am zâmbit, dar n-am realizat cât de penibilă era situația în care mă aflu. Îmboldit de o fericire neînțeleasă, dată probabil de momentul reîntâlnirii, mă pregăteam să o îmbrățișez, să o sărut și să-i mulțumesc chiar și pentru simplul fapt că ea există. Îmi era nespus de greu să mă abțin de la toate aceste îndemnuri. Ceva mult mai intens decât orice dorință de natură sexuală mă făcea să-mi pierd cumpătul.

- Elza, încercam să mă stăpânesc, nu știi unde mi-am pus loțiunea de după ras?

Însă femeia refuza să-mi răspundă. Mi se părea că nici n-a auzit întrebarea mea. Respira greu. Aproape că se sufoca. Avea sânge pe degetele mâinii stângi. În mâna dreaptă ținea un cuțit de bucătărie.

- Dacă nu ieșiți de bună voie, mă simt nevoită să-l folosesc, urla, dându-mi de înțeles că pentru ea nu eram mai mult decât un răufăcător, vreun hoț de cartier ori vreun dement scăpat din ospiciu.

- Elza, încercam să o liniștesc. Te rog să mă ascuți. Sunt eu. Eu! Nu mă mai recunoști?

- Domnule, insista ea, nu vă întreb cum se face de îmi știți numele, nu mă interesează cine sunteți, dar vă rog ca tocmai acum să părăsiți această casă. În caz contrar, mă simt nevoită să anunț organele de ordine.

Înțelegeam destul de bine: situația se agrava. Grimasele de pe fața ei, cutele de pe frunte, precum și tonul ce trăda frica, mi-au indus un profund sentiment de milă. Mă așteptam la orice, doar la această scenă nu m-aș fi așteptat niciodată. Nu voiam să o văd cum suferea, își pierdea răbdarea, urla și mă amenința cu acel obiect lucitor din mâna ei. Știam că era un suflet bun și niciodată nu mi-ar fi pricinuit niciun rău. Ori poate că omul din fața mea nu era Elza din amintirile mele.

- Ai uitat să cumperi ceaiul, am schimbat cursul discuției.

Femeia m-a privit cu uimire. Așezându-se pe scaunul de lângă ușă, și-a sprijinit capul de palma sângerândă. Un sunet ascuțit a spintecat tăcerea mormântală. Pe lama cuțitului scăpat pe gresia albastră luceau câțiva stropi de sânge, amintind cioburile vreunei pietre semiprețioase, ce tocmai s-a spart. Trebuia să tac. Să-i las timp de gândire. Și totuși, cu un prosop alb, înmuiat în apă, am îndrăznit să mă apropii de ea. Am îngenuncheat și am rugat-o să-mi întindă mâna rănită. Spre marea mea surprindere, femeia nu s-a împotrivit. Mi-a ascultat îndemnul. În timp ce-i ștergeam sângele aproape închegat, am reușit să-i scot inelul cumpărat pe 17 august 2009, în timpul sejurului nostru pe litoralul Mării Adriatice.

- Uite! i-am spus cu o undă de speranță în glas. Vezi? E numele meu încrustat aici. I-am întins podoaba de aur alb și am rugat-o să privească cu atenție inscripția indicată.

- Da, bâiguie ea. Nu pricep absolut nimic, dar nici nu pot să accept ideea că vă cunosc. Nu v-am văzut în viața mea. Iar acum îmi spuneți că numele de pe verigheta mea e tocmai numele dumneavoastră?

- Elza, mă explicam pe un ton cât se putea de calm. Casa asta e locuința noastră. Aici ne-am petrecut cele mai frumoase zile din viață, nopți de neuitat, iar tu îmi spuneai că diminețile nu ar trebui să aparțină timpului nostru. Că ar trebui să le ignorăm și să ne trezim doar spre seară, când viața capătă sen-

suri misterioase, când fluviul amuțește, iar pescărușii se retrag înspre înălțimile nebănuite.

- Sunt bolnavă? mă întrerupse brusc. Sunt depresivă ori amnezică?

Era clar că răspunsul afirmativ i-ar fi spulberat toate bănuielile. Însă, cunoscând-o atât de bine, nu puteam să o mint. Încercam să port o discuție obișnuită. Nu mă legam de amănuntele lipsite de importanță. Mă concentram asupra faptelor hotărâtoare. Căutam tocmai acel episod în care, prin descrierea și evidențierea laturilor sensibile, aș fi putut stârni interesul necesar. Dacă mă făceam înțeles, îi câștigam încrederea. Adoram să-i ascult respirația, vocea atât de cunoscută. În prezența ei chiar și tăcerea o asemuia adierilor întremătoare, din serile petrecute pe malul fluviului nostru. În apropierea podului de sticlă, unde chiar și lumina părea doar o masă fluidă, se consumau cele mai frumoase clipe ale existenței noastre comune. Ore. Zile. Lunile verii.

- Trebuie să dai crezare propriilor forțe, determinării și capacității tale de a accepta această realitate. Te voi ajuta să înțelegi cine suntem. Unul pentru celălalt. Cine am fost, mai bine zis. Te voi proteja și îți voi fi alături așa cum am fost și până în prezent. Din clipa în care ne-am cunoscut, știam să ne împărtășim iubirea, știam să-i oferim sensul necesar. Îți amintești nopțile de nesomn?

- Nu! spuse în timp ce degetele mele atingeau medalionul de la gâtul ei. Știam ce se afla între cele două părți ale inimii de argint. În interior erau pozele noastre miniaturale. Reușind să deschid și acest giuvaer, am rămas consternat de ceea ce văzusem. Acolo erau doar două cioburi de oglindă în care izbutisem să întrezăresc lama cuțitului scânteind în spatele gâtului meu. Atmosfera apăsătoare devenea insuportabilă. Era clar că femeia nu se lăsa amăgită de vorbele mele pline de duh. După cum arăta, după felul în care mă privea, înțelegeam că strădaniile mele, toate acele fabulații pline de nonsens, nu

dădeau rezultatul scontat. Nu putea să accepte ceea ce nu pricepea. În aceste contexte amenințarea era doar o formă de apărare. Prea bine puteam să fac uz de strategia ei, să-i răspund cu aceeași monedă. S-o imobilizez. Dezarmând-o, să o țin ostatică în propria-i casă până în ziua în care își va aminti totul. Ar fi fost o manieră de tăgăduire a realității. Ar fi fost o genune din care nu ar fi existat nicio cale de ieșire. Și poate că nu ea, ci, mai degrabă, eu aș fi fost cel care ar fi trebuit să suport toate repercusiunile, inducând suferința și frica în fața clipei imediat următoare. Tactica mea era cât se putea de adecvată. Mi-am sprijinit capul de coapsele ei, în timp ce degetele atingeau partea inferioară a rochiei albastre, pe care o purta în acea zi. Dacă vorbele erau de prisos, credeam că aceste senzații tactile îi vor aduce aminte de tot ce a fost între noi, cel puțin de momentele importante ale existenței noastre comune.

- Lara! spuse ea ca și cum și-ar fi amintit ceva esențial. Trebuie să o sun pe Lara. Să anulez întâlnirea de la bibliotecă. Până nu voi înțelege cine sunteți de fapt, nu voi pleca nicăieri. Vi se va părea ciudat, dar m-am decis să vă rețin. Din acest moment vă puteți considera prizonierul meu.

Nu-i înțelegeam brusca schimbare de atitudine. Puteam să profit de ocazia ivită, de aceste momente, când simțeam că strânsorile începeau să cedeze. Aș fi putut iniția un joc inedit. Dacă aș fi adus în discuție numele amintit de ea, probabil că aș fi găsit cel puțin un singur element comun, ce lega viețile noastre. Dar știam destul de bine că, raportat la situația ivită, asemenea sforțări deșarte ar fi complicat și mai mult scenariul necunoscutelor de care nu reușeam să ne eliberăm. Mă înfiora imaginea cuțitului lucind la câțiva centimetri de gâtul meu. Mi se părea că din clipă în clipă lama îmi va atinge pielea, va pătrunde în interior pentru a mă elibera de orice senzații și gânduri de prisos. Aproape că-i resimțeam răceala, duritatea, ascuțimea. Era atât de aproape de corpul ei. Nu riscam, dar nici nu mă puteam împotrivi dorințelor de nestăvilit. Cu buzele

uscate i-am atins pielea coapsei stângi, o piele albă, brăzdată de mici proeminențe vineții, șerpuind înspre triunghiul de horbotă albă. În alte condiții, probabil că un asemenea gest ar fi indus oroare și impaciență. Obișnuința de care eram conștient anula orice vigilență. Nu trebuia să mă feresc. Totul era cât se putea de firesc. Chiar și răspunsul ei era unul scontat. Ceva cald și moale, aproape umed, îmi atingea creștetul. Era mâna ei. Am închis ochii. Buzele căutau locul acoperit cu dantelă. Ceva rece și dur îmi aluneca de-a lungul șirei spinării. Cuțitul.

- Știi cine ești, spuse ea stârnindu-mi câteva lacrimi de fericire. Știi că doar tu ai fi în stare de așa ceva.

Ce puteam să-i spun? Puteam doar să plâng. Trebuia să-mi suprim onoarea și orgoliul, pentru a mă putea abandona clipelor de euforie date de prezența ei atât de suavă. Era pentru prima oară când înțelegeam cine eram cu adevărat. Probabil că plăcerea resimțită în dormitorul de la catul superior, la scurt timp după faptele petrecute în baie, se datora tocmai primejdiei și torturii prin care trecusem amândoi.

- Elza, încercam să lămuresc ceea ce mă neliniștea. Anterior ai adus în discuție numele pe care îl pronunți zi de zi. Lara.

- Amintirile nu țin de intensitatea timpului trăit, ci doar de omul care îți stăpânește prezentul, mi-a ignorat răspunsul așteptat.

Nici nu mă așteptam la vreun răspuns clar. O cunoșteam mult prea bine. Din experiențele anterioare, știam că trebuia să renunț la orice altă încercare. Oricum, Lara era doar un nume. O coincidență. Totuși, mă bucura faptul că reușisem să mă izbăvesc de impresia irealității, că totul se petrecea aieva, aici, alături de ea. Totul era cât se putea de clar. Ideal ar fi fost dacă aș fi reușit să mă eliberez de anumite gânduri ce deranjau și deschideau drumuri înspre întuneric. Într-un loc oarecare, într-o casă de la periferie, existau două persoane, două umbre de care nu reușeam să mă eliberez. Haosul consta tocmai

în imposibilitatea de a stabili o limită clară între iluziile mele și realitatea în care mă regăseam. Înțelegeam că în asemenea situații nu mă mai puteam baza pe intuiție ori pe înțelepciune. Trebuia să găsesc altceva. Ceva ce îmi scăpa ori exista dincolo de posibilitatea noastră de pricepere.

- Pune-te în situația mea, spuse ea destul de neașteptat. Gândește-te că ai ajuns acasă, în propria ta casă, și ai găsit un om străin, încercând să-ți explice că totul e cât se poate de firesc. Spune-mi, în asemenea ipostază, nu te-ai întreba dacă nu începi să o iei razna? Ai noroc, totuși, că nu sunt o fire impulsivă. Te-am reținut dintr-un motiv cât se poate de simplu: am nevoie de tine. Știi cine ești. Ți se va părea bizar, dar aidoma fanteziilor tale de autor, am și eu scornelile mele. Ți-am citit toate cărțile. Și dacă tu afirmi că mă cunoști atât de bine, crede-mă, nici eu nu sunt mai prejos. Te-am recunoscut abia când ai îngenuncheat în fața mea. Din exterior, străinilor, acest joc li s-ar putea părea o absurditate. Însă, tocmai în momentul în care m-ai atins pentru prima dată, am înțeles că ai înscenat totul. Riscând, probabil că ai încercat să inițiezi un nou subiect, pentru o altă carte. Și dacă n-ai fi reușit, în cel mai rău caz, mi-ai fi recunoscut adevărul. Nu. Nu era cazul. Când am înțeles cine ești, am acceptat totul. Ți se va părea bizar, dar trebuie să-ți mărturisesc: nici nu știi de când te aștept.

N-o înțelegeam cătuși de puțin. Autorii, subiectul, acceptul, scenariu, instigarea...

- Elza, mă străduiam să recâștig rolul soțului ideal, fica noastră trăiește?

- Da, zise femeia. În urma accidentului, Lara s-a ales doar cu câteva zgârieturi. Șocul, însă, a îndepărtat-o de noi. În prezent, după cum cred că știi, locuiește la sora mea, care i-a devenit o a doua mamă.

Probabil că aș fi înțeles totul. Aș fi știut că, treptat, începeam să-mi recapăt memoria. Recunoscându-mi soția, câștigam timpul pierdut, propria viață. Zic „probabil”,

pentru că Elza a adăugat ceea ce mi-a lăsat o adâncă umbră de îndoială.

- ... dacă tot insiști să ne jucăm de-a literatura. Acceptându-te, convin și asupra subiectului impus. Îți jur că am să te ascult. Îți voi fi alături. Voi îndeplini tot ce vei dori, vei gândi. Pentru că... pentru că te iubesc.

Ceva cald și umed îmi invadea interiorul. Ceva lipicios. O plăcere ireală inducea torentul spasmelor incontrolabile. În trupul meu se dizolva o parte din sufletul tău. Tot ce cândva compunea acea aură sibilinică, pe care nu mă încumetam nici măcar s-o visez, acum era aici, în interiorul meu, în mine. Puteam să scornesc mii de imagini, necesare descrierii acelei prezențe vii. Și totuși, cât de impropriu nu ar suna, acel conținut cald asemuiam luminii lichide, obturând mici spații întunecate, în care nu a pătruns nici măcar sângele meu negricios. Doar acel lichid alb putea limpezi ceea ce uneori, în nopțile nesfârșite, inducea o stranie senzație de arsură. Îl închipuiam lucind. Am închis ochii. Simțeam totul. Simțeam din exterior. Cu alte organe. Inexistente ori, probabil, vibrând în corpul de deasupra mea, în tine. Și nici nu mai știam dacă se putea vorbi de o limită clară, de ceea ce ar putea separa două siluete de umbră și beznă, unduind la unison, în ritmul bătăilor de inimi atât de apropiate, încât aproape că se atingeau.

Chiar și-n întuneric, știam unde ești. Străpungând văzduhul, poate că privirea ta ilumina părțile nevăzute ale sufletului meu. Îl purta înspre căldura corpului tău, ca pe un spectru de fum, revenind la izvorul flăcării sale. Era ca și cum aș fi fost doar o nălucă, materializându-se într-un trup costeliv, pe măsura diminuării distanței dintre noi.

Treptat, realizam cât de sensibil și diafan devenea tot ce te înconjură, tot ce atingeai și priveai, de parcă ai fi anulat contururile acelor obiecte, făcându-le să fuzioneze cu aerul ce-l respiram. Și mai exista și acel miros inconfundabil. Trebuia să inspir adânc, să-mi rețin respirația până în clipa în care simțeam cum undeva, într-un loc secret din creierul meu, ceva necunoscut începea să se dilate. Avea loc acel proces complex, ce stârnea senzații neînțelese, obligându-mă să-mi doresc totul, absolut tot ce-ți aparținea. Poate că așa începea delirul. În-

cepeam să uit. Nu mă interesa trecutul tău. Și ce dacă existau și alte persoane în viața ta? Și ce dacă mâinile tale, cândva, în afara timpului nostru, atingeau alte mâini? „Asemenea nopți de răsfăț erau prezente doar în imaginarul meu”, te confesai și mă făceai să te cred. Uitam. Uitam totul. Iar acest „tot” se referea chiar și la persoana mea. Chiar și la tine. Oferind sensuri nebănuite existenței mele, înțelegeam că iubesc. Te iubesc.

Exista, totuși, un singur om, care ne uea, un suflet ce locuia în casa surorii mele. Era fiica noastră. Lara. În ultimii ani, acest copil aproape că reuși să se înstrăineze de noi. O vedeam rar. Nu o căutam, pentru că o știam liberă și fericită în noua ei casă. Iar Edith, sora mea, aproape că nici nu ne mai permitea s-o vizităm. „Doar când vă amintiți de ea, vreți s-o vedeți”, ne reproșa de multe ori. „Trebuie s-o înțelegem, insistai tu. Singurătatea induce suferințe insuportabile”, referindu-se la viața lui Edith, mă făceai să înțeleg adevărul. Arătându-mi fotografiile cu cele două femei, căutai anumite asemănări între fizionomiile lor. Aveai perfectă dreptate, spunându-mi că ochii lor iradiază aceeași lumină, că buzele sunt arcuite după același contur, iar pielea lor are aceeași tonalitate. Știam că nu greșești, cu toate că încercam să te contrazic. Țineai morțiș să-mi demonstrezi că nu ne-am înșelat. Vorbindu-mi de caracterul exemplar al surorii mele, mă lăsați să înțeleg faptul că alegerea noastră era cât se putea de corectă.

– Sâmbăta viitoare o voi rezerva în totalitate fiicei noastre, mi-ai spus. Vom pleca departe de aceste locuri. Doar noi doi. Vreau să-i îndeplinesc unul din tainicele-i vise.

Știam că nu trebuia să mă opun dorințelor tale. Aș fi putut să insist, să-ți propun să călătorim toți trei. Probabil că ți-aș fi spulberat toate planurile. Nu cunoșteam tactica la care urma să recurgi. Cu siguranță că intențiile tale aveau un scop clar. Speram, totuși, că situația se va îndrepta, că fiica se va întoarce, va înțelege că iubirea din sânul familiei nu are niciun termen de comparație. Bănuiam că tocmai pe acest gând se

fonda și sensul ce-l urmăreai. Și totuși, un presentiment neclar mă arunca în hăul gândurilor aberante, în tenebrele date de teama de a nu pierde ceea ce ne aparținea în totalitate. Răul provocat de oameni, din invidie, gelozie ori dintr-o nebunească dorință de revanșă, e net inferior răului ivit în urma situațiilor neprevăzute. Omului te poți împotrivi. Faptele neașteptate pot distruge tot ce am clădit o viață întreagă, am făurit, am ridicat precum castele de nisip. Ajunge o singură clipă, un val ivit ca din senin și totul, absolut totul poate fi spulberat, măturat, anulat, contopit cu nisipul țărnelui întunecat.

Exista și altceva, o luptă oarbă, purtată cu propria persoană. În asemenea momente doream nici să nu mai exiști, dar înțelegeam că nu exista nimeni atât de râvnit, așteptat, visat, căutat chiar și în locurile în care știam că nu te vei opri vreodată. Poate că acele spații existau doar în mintea mea. Nu știu de ce, dar, de multe ori, le asemuiam descrierilor întâlnite și în fabulațiile fiicei. Citindu-mi anumite pasaje, găsite pe te miri ce site-uri, Lara mă lăsa să cred că imaginile croite din acele idei îi erau cunoscute. Le trăia. Articula anumite adjective și se oprea tocmai în locurile în care textul se întrerupea brusc. Probabil că urmau descrierile genunii, capătului de drum ori întunericului în care pătrundeai fără voia ta. Intuiam că tocmai dintr-un asemenea tunel, într-un viitor apropiat, nu vom izbuti să mai ieșim vreodată.

Nici nu știu dacă ceea ce trăiam în acele zile, îndărătul luminii amăgitoare, nu ascundea adevărul nimicitor: un fel de închistare sau refulare într-un univers delimitat de umbre amenințătoare. Amăgirile mele se datorau, mai degrabă, acelei premoniții neînțelese, aruncându-mă într-un fel de negură în care se dezintegra totul, creștea din interior, aidoma întunericului din nopțile de noiembrie. Speram să înfrunt toate acele halucinații. Recurgeam la stoicismul de care dădeam dovadă doar în prezența ta. Fumul din vis, treptat, devenea foc. Tăișurile orbitoare conturau mari bucăți de metal, de tablă

roșie, desprinse de autovehiculele mistuite de flăcări, abandonate la marginea drumului cenușiu. Și totuși, așijderea efectelor întâlnite la software utilizate pentru editările video, lumina și unghiurile aceluși spațiu necunoscut îmi permiteau să surprind imaginea dindărătul unui geam fumuriu. Acolo era Lara. Pe bancheta din spate, cu palmele lipite de sticlă, chipul ficei nu trăda nicio emoție, teamă sau oroare. Dimpotrivă. Liniștea de care dădea dovadă, pasivitatea ori lipsa oricărei împotriviri, oarecum, delimitau această imagine de restul visului. Mi se părea că doar eu eram cea care putea schimba totul. Era ca și cum aș fi recurs la procedeul suprapunerii. Am plasat un layer inadecvat într-un cadru apocaliptic. Problema consta tocmai în dificultatea eliminării respectivei potriviri. Stratul suprapus, reprezentând imaginea ficei, nu se supunea modificării. Undeva, într-un loc ascuns, s-a produs o eroare. Nu găseam punctul trebuincios. Știam că n-am să-l aflu nici până în clipa în care flăcările planului apropiat vor nimici totul. Absolut totul.

M-am trezit îmbrățișându-te. Am tresărit. Te-am trezit în toiul nopții. Nu te găseam în acel coșmar, dar te știam acolo. Ți-am spus totul. În clipa în care m-am simțit în stare să judec cu luciditate fiecare amănunt, am purces la comparații ce ți-au stârnit fiori și te-au pus pe gânduri.

– Poate că n-ar trebui să pleci. Iar dacă tot insiști, această sâmbătă o putem petrece dincolo de fluviu. Cunosc un loc acolo. O noapte la hotelul Danubius e un vis ideal pentru orice familie ce se vrea fericită.

– Da, ai bâiguit mai mult pentru tine, justificându-ți mai apoi alegerea. Trebuie să-i îndeplinesc visul. Și dacă nu mă crezi, poți să-ți arăt ultimul ei mesaj de pe Facebook „Îmi poți demonstra ce înseamnă iubirea de tată?” Pricepi?

Era clar că nu mă puteam opune acestei iubiri deosebite. Afecțiunea ta nu cunoștea limite. Ți-am spus de nenumărate ori că Lara îți semăna întru totul. Și nu doar fizic, dar și prin

felul ei de a fi, de a reacționa, ori, mai degrabă, de a enerva prin acea impasibilitate, tăcere, ignorare totală tocmai în clipele în care se aștepta deslușirea, răspunsul necesar, când interlocutorul își pierdea cumpătul văzând-o, văzându-vă cum, pur și simplu, faceți abstracție de prezența lui. În asemenea cazuri poate că nici minciuna nu m-ar fi supărat într-atât de mult, pe cât mă agasa indolența ta. Tu chiar nu înțelegeai că fericirea mea depindea doar de un simplu gest, de un singur cuvânt? Cum aș fi putut să vă opresc? Trebuia să inventez ceva. Orice.

Atunci, în acea noapte, în urma aceluia coșmar, pentru mine, sâmbăta nu mai era doar ziua de poimăine. Era o ruptură de etern. Aidoma fisurii prezente pe ovalul de sticlă al ceasului din dormitor. Locul ciobului absent, absorbind lumina rămasă în această casă, eliberând rotocoale de umbră, treptat, devenea întunericul ce urma să se coaguleze între pereții de piatră și lemn rece. Te îmbrățișam. Te cunoșteam mult prea bine. În ecoul respirației tale învățam să deslușesc chiar și persistența tăcerii, acea liniște stăruitoare, fără de care singurătatea noastră ar fi fost imposibilă. Știam că înțelegi. Cu cât deveneam tot mai apropiați, cu atât ne simțeam mult prea singuri, lipsiți de interesul din partea celorlalți, lăsând să se înțeleagă supremul adevăr: ne aparțineam pentru totdeauna. Probabil că am reușit să ne izolăm aproape în totalitate. Dar nu știam că-n asemenea cazuri alte forțe, incontroleabile, pot schimba cursul firesc al existenței noastre. Și acelor intemperii, neprevăzutului, omul nu se mai poate opune. Putem învinge totul, putem obține totul, exceptând, totuși, o simplă îmbrățișare, o privire, cuvântul ce urmează să-l rostim într-un viitor care nu e altceva decât o pregetare.

Te sărutam pe frunte, ca și-n acele seri de început, când încercam să te epatez, mă temeam și treceam printr-o susceptibilitate neînțeleasă. Nu mă lăsaai să te cunosc. Ocoleai răspunsurile clare. Chiar de la prima întâlnire. Era o toamnă de basm. Interminabilă. Ireală. Aidoma aceluia cadru idilic în

care privirile noastre s-au intersectat pentru prima dată. Și de atunci m-am îndrăgostit de fluviu, de toate râurile, de ploile și lumina roșiatică, învăluind sălcii învăpăiate. De valuri alburii și de caierele plumburii ale ceții. De tot ce nu vedeam, ce-mi scăpa până la ivirea ta. Iubeam totul, cât îmi erai alături. Iubeam și acum, când ai revenit, când trecuse totul, însă o parte din tine, ceva nelămurit și dorit, nu-mi mai aparținea. Nu-ți aparținea. Nu mai erai soțul de atunci, de dinainte. Nu mai erai tu. Ce puteam să fac în asemenea circumstanțe? Trebuia să joc fals. Condescendența, amicitia, învoiala ori alte sentimente, aspecte ale existenței noastre anterioare deveneau doar niște noțiuni. Pe cât îmi era cu puțință, încercam să ascund totul. Nu voiam să mai fiu eu, cea de atunci. Sesizam, totuși, un aspect straniu: pasiunea ori ceea ce nu se supunea rațiunii, nu putea fi uitat. Chiar dacă îți spuneam că nu te recunosc, chiar dacă jucam după un scenariu fals, înțelegeți de ce nu puteam, nu puteam să nu te iubesc?

Nu puteam să mă opun intențiilor tale. Mi-ai fi ghicit, probabil, ipocrizia. Ți-am spus că te voi reține, că vei fi prizonierul meu, pentru că aveam nevoie de tine. Voiam să te știu sănătos, perfect refăcut. Știam că din scenele de care îți aminteai ai fi fost în stare să făurești povestea unui trecut la fel de verosimil precum prezentul căruia începeam să mă opun, pe care încercam să-l denaturez. Inelul, malul Adriaticii, Lara și multe alte amintiri expuse cu o meticulozitate de invidiat nu-mi ofereau siguranța necesară. Nu știam dacă într-adevăr, cum aș fi dorit, ți-ai amintit absolut totul. Edith avea și ea un rol important în tot acest calambur. De fapt, tocmai prezența ei, rostul ei, măiestria de care dădea dovadă, toate acestea mă făceau să-mi pun zeci de întrebări. Când ți-am spus că e soția ta, oare de ce n-ai ripostat vehement? De ce nu te-ai opus? Se putea să-ți fi amintit doar elementele dispartate? Sentimentele?

– Vreau să cunosc adevărul, ai răbufnit.

Tăceam. Probabil că „spoliere” ar fi fost cuvântul ne-

cesar descrierii stărilor prin care treceam. Mă simțeam vânată de ființa care se oglindea în interiorul meu. Voi ai să-ți deconspir totul, dar nu știai că iubirea ideală induce misterul necesar. Chiar și atunci când scriam, când făuream lumi imposibile, îmi spuneai că avem norocul de a trăi de două ori aceleași sentimente. Descriindu-le, găseam mii de conotații ale acestor trăiri înălțătoare. Divinizam ceea ce făceam, cu toate că nu reușeam să-mi explic esența anumitor amănunte. Întotdeauna, înainte de a începe un paragraf nou, înmuiai vârful creionului într-un amestec de nisip, pilitură de aur și apă. Apoi, cu frunze uscate, păstrate dintr-un noiembrie imemorabil, în partea de jos a foii întindeai stratul de ceară topită. Spuneai: „Să lăsăm cuvintelor libertatea necesară”. Temeinicia ta, felul în care izbuteai să te detașezi de această lume, de parcă invadând spațiile imaginarului meu, amestecându-mi gândurile cu gândurile tale, toate astea mă făceau să nu mă mai pot recunoaște decât în prezența ta. „Oare iubirea noastră nu se rezumă doar la niște imitații, la felul în care copiem persoana de alături?” În semiîntinericul biroului cu oglinzi, chiar și respirația noastră căpăta un luciu aparent: valuri de aer învelite în fumul lumânărilor aprinse primprejur. Să te ating, atunci, în acele ore, mi se părea a fi ceva de neînchipuit. „Frunzele acestei toamne au mirosul sufletului tău”, ai spus tu.

– Adevărul, insistam. Nu aveam nevoie de jocul ei stupid. Mi-a spus că mi-a acceptat subiectul, că va juca tocmai așa cum îmi doream. Ticluirile nu-mi puteau fi de niciun folos. Nici într-un caz n-aș fi acceptat fericirea promisă, bucuria oferită de prezența ei, dacă nu mi s-ar fi oferit o infimă parte de adevăr, de realitate în care aș fi reușit să mă recunosc.

În ciuda vârstei, a melancoliei ori romantismului, Elza era o femeie plină de tact. Fabula, visa, se credea stăpâna universului fictiv și perfectibil, dar, când venea vorba de situații îndoielnice, de anumite dificultăți, mă uimea rapiditatea și justetea reacției sale. Felul în care soluționa aceste impedimente, recurgând la o manieră pe cât de complexă, pe atât de subtilă, această ființă aproape angelică m-a ispitit chiar de la prima noastră întâlnire.

– Există un singur adevăr, se explica femeia din fața mea, un adevăr dureros pe care n-ai cum să-l înțelegi. Nu ești pregătit pentru așa ceva. Înțelept ar fi să acordăm timpului întâietatea cuvenită. Și poate că, după o vreme, n-ai să mai insiști. Înțelegând totul, nu vei pune la îndoială aceste cuvinte.

– Dar nu te acuz, aproape că am răbufnit. Știu că ai suferit zile de-a rândul doar ca să mă știi fericit. Pur și simplu, trăiesc un sentiment straniu: mă simt amenințat de ceva ce nu reușesc să-mi deslușesc, nu-i găsesc originea, nu știu sub ce formă se ascunde aici, atât de aproape de mine; de tine, în cele din urmă. Mustește între noi, în noi, pregătindu-se parcă să țâșnească în exterior, să ne rănească. E ceva din trecut, ceva neîmplinit, omis ori uitat. Pricepi?

Nu știam dacă pricepea. Poate că nici nu încerca să-mi înțeleagă raționamentele lipsite de premisele clare. Ori poate că știa cu exactitate ce anume căutam tot acest timp. Știa și răspunsul, rezolvarea ideală, dar se temea să-mi deconspire asemenea certitudini. Pentru ea, pentru Lara și pentru străina

care cu atâta vervă și stoicism susținea că e soția mea, pentru cele trei femei nu eram altceva decât un om bolnav, supus tratamentului riguros, o persoană căreia i se interzicea chiar și cel mai neînsemnat efort. Zilnic, respectând orarul prestabil de medicul de familie, fusesem nevoit să înghit cele trei tablete de culori diferite, un fel de sedative fără de care nu aș fi rezistat. Mă uimise faptul că spre amiază chiar și Elza m-a obligat să înghit aceste medicamente. Poate că n-ar fi fost nimic neobișnuit, dar, brusc, fusesem frământat de anumite gânduri: „Cum de aflase acest amănunt și de unde făcuse rost de ceea ce mi era indispensabil?”. Concluzia era la fel de simplă: Elza mă cunoștea. Juca fals și-n acest caz mă vedeam nevoit să adopt o strategie înșelătoare.

– Nu mai înțeleg absolut nimic, mințeam, dorindu-mi să par total străin de ceea ce se petrecea, se înfiripa, năștea alte semne de întrebare.

– Totul va fi bine, mă liniștea ea. Îți vei reveni cât de curând. Doar să nu încetezi să crezi, să lupți, să iubești.

Adoram acest loc, această casă, ființa din fața mea. Îngemănarea visului cu realitatea mă făcea să mă simt liber, suveranul universului croit din amintiri și iluzii mult mai veridice decât faptele trecutului, decât senzațiile date de acest prezent. Poate că această iubire nu era altceva decât o formă de apărare în fața fricii de care deveneam tot mai conștient.

– Trebuie să plec, zise Elza în timp ce privirea îmi fusese vrăjită de lumina ce iradia din adâncul Dunării. Știam că umbra edificiului din apropiere nu era doar o maculă întunecată, unduind pe suprafața lichidă. Știam că ea se adâncea în apă, presupuneam acest aspect. Citeam câteva din însemnările ei: „Prea bine știam: nimeni nu-și poate aminti mirosul. Însă mirosul trupului tău mi-a amintit totul.” Probabil că se temea și ea. Acest „totul” augmenta o mare parte din bănuielile mele. „Credeai că am să uit ceea ce ani de-a rândul clădisem din dorințe și vise?”. Îmi recunoșteam vorbele, ideile notate în

agenda ei. Era clar: Elza a purces la elaborarea unui plan destul de complex. Nu-și permitea să acționeze în necunoștință de cauză. Orice pas greșit ar fi îndepărtat-o de scopul urmărit. Mă uitam prelung la aceste pagini și nici nu știam ce fel de mutare trebuia să fac. Puteam să plec pentru totdeauna. Dar, în acest caz, exista un impediment major: amintirile. Asemenea gânduri întunecate aveau un singur scop: îmi complicau existența, o făceau imposibilă.

Când sunetul strident al telefonului m-a adus la realitate, eram convins că de cealaltă parte nu se afla altcineva decât ea. Nu credeam în premoniții ori coincidențe. Credeam doar în puterea gândului ce putea induce ori completa gândul omului pe care îl iubești cu adevărat.

– Nu trebuia să pleci, auzisem vocea fiicei. Aici, între aceste ziduri, în această liniște o recunoșteam mai bine ca niciodată. Chiar și respirația ori tăcerea ei le-aș fi recunoscut aici. Doar aici.

– Ascultă-mă, te rog! am intervenit. Dacă tot ai aflat unde mă află acum, de ce nu vii să mă iei?

– Nu mă pot apropia de...

A urmat o tăcere prelungă, ceva ca un plâns înecat. Știam: dacă în aceste minute ea mi-ar fi fost alături, sigur mi-ar fi întors spatele. Apoi m-ar fi rugat s-o sărut pe frunte, s-o îmbrățișez. Mi-ar fi zis: „Tată, doar tu știi să mă ierți.” Însă ea se afla dincolo de aceste ziduri, dincolo de închipuirea mea, într-un haos în care niște siluete de umbre îmbrăcau hlamidele luminii amăgitoare. Și, în mintea mea, spontan, își făcuse loc o asociație cât se putea de nefirească. Vedeam flacăra lumânării, de un galben orbitor, alunecând înspre un roșu sângieriu. Miezul părea gol: o formă de inimă întoarsă invers, o mică pată în care nu exista nimic, absolut nimic. În comparație cu luminile ce demascau culori aflate într-o permanentă schimbare, întunericul îmi apărea etern tocmai prin această lipsă a oricărui aspect perceptibil.

– Îți propun să ne întâlnim, am continuat oarecum ezitant.

– Presupun că vei reuși să ajungi până la țärm. E o piatră acolo, o piatră de forma și mărimea luntrii. Peste un sfert de oră ne putem întâlni. Vrei?

Voiam. În mintea mea, fiica ocupa un loc privilegiat. Vedeam în ea tot ce aș fi vrut să fiu, visele copilăriei ce se înfiripau, se întregeau, se materializau în acest suflet, desprins parcă de sufletul meu. Încercând să mă eliberez de impresia năzăririi, în care simțeam că încep să mă scufund, i-am acceptat propunerea. Înțelegeam că hăul ce creștea împrejur era indus doar de absența ei. Simțeam nevoia s-o ascult. S-o privesc. S-o văd zâmbind și să-i simt mâna caldă atingându-mi mâna, în timp ce numai în vocea ei cuvântul „tată” suna întru totul adevărat. Trebuia să mă eliberez de orice gând întunecat, să refuz să-mi amintesc chipul ei din oglinda retrovizoare, acei ochi ca de sticlă, în care, în acele clipe fatidice, întrezăream cioburi învăpăiate, cuprinzând spațiul apropiat. Nu știam ce vedea ea. O închipuiam întinzându-mi jumătatea stângă a inimioarei de argint, medalionul pe care îi dăruisem când împlinise zece ani. Apoi totul s-a stins. Întunericul devenea insuportabil. Nu mai vedeam nimic. O auzeam plângând, dar nu o puteam ajuta. Plânsul devenea vuiet, ecoul respirației, răsunetul valurilor îndepărtându-se și smulgând parcă o parte vie din trupul meu, ceea ce, într-o adnotare găsită de curând, Elza denumise „suflet lichid”.

Aproape că nici nu-mi mai aminteam drumul până la mal. Într-un târziu am realizat că ședeam pe luntrea de piatră. Priveam în zare. Dincolo de această lume. Așteptam. În depărtare, dinspre apus, valurile aduceau ceva alb, ceva ce părea că s-a desprins de orizontul îndepărtat, devenind tot mai deslușit, tot mai luminos, făcându-mă să mă simt înstrăinat de propria persoană. Observam că acea formă plutitoare lăsa în urma ei dâre roșietice, umplea aerul dimprejur cu o lumină

ciudată, cu umbre amintind pescărușii eliberați de sub năvodul transparent, asemuit pojghiței de protecție, necesară spre a permite fluviului să nu se reverse dincolo de această realitate.

– Presupun că ai dedus rostul acestei întâlniri, mă trezise vocea fiicei.

– Da, am confirmat. Chiar simțeam nevoia să te întâlnesc, nădăjduind că îmi vei lămuri anumite aspecte.

– De ce ai plecat?

– Mi-am amintit totul.

Cu Lara mă simțeam liber. Lipsit de frica trădării, prezența ei îmi conferea o libertate totală. Ea anula orice urmă de întunecime din preajma mea, chiar și acel sentiment straniu, ce mă făcea să cred că sufletul unui mort neștiut mai mereu mă urmărea, dorind să-l recunosc, zi de zi, începând cu clipa accidentului. Prins în asemenea ipostaze, respectiva dedublare părea, oarecum, firească. O asociaz tentativei de a recâștiga propria identitate. În acest sens, Lara era unica persoană care îmi putea oferi ajutorul necesar, gândeam, privind-o lung, ca și cum aș fi privit doar o umbră aflată în picioare. Aici. În fața mea.

– E ceva acolo, zise fata eliberându-mă de ideea oricărei halucinații. Se apropie de mal. Vine înspre noi.

M-am ridicat. Apucând-o de umeri, am rugat-o să părăsim acest loc.

– Nu! s-a împotrivit ea. Pare un sac de plastic.

– Văd ceva alb înăuntru. O cămașă.

Inițial, gândisem că era doar o părere. Apoi, luând în calcul mărimea foliei transparente, ce învelea acea făptură ori acel obiect, am înțeles că în acea seară aproape imposibilă, pe Dunăre plutea un manechin. Mi-am amintit de angajații magazinelor universale, de acei nerozi ce se izbăveau de obiectele nefolositoare ori ieșite din uz într-un mod cât se putea de urât. Pur și simplu cedau aceste siluete, ani de-a rândul pârlite de soare, valurilor năvalnice.

– Pare a fi un om, se neliniștește fiica.

– Nu e niciun om, am răbufnit pregătindu-mă se plec.

Am prins-o de mână și i-am zis că nu-mi place tot ceea ce se petrece aici. Suntem așteptați, am adăugat.

– Mama nu știe unde sunt. Și, oricum, e plecată.

– Elza se va întoarce din clipă în clipă. N-aș dori să nu mă găsească acasă.

– Impresionant! răsese fata. De câte ori să-ți amintesc că numele mamei mele e Edith? Cu riscul de a părea plictisitoare, mă simt nevoită să-ți repet ceea ce nu-mi place câtuși de puțin. Tată, tu ești bolnav! Tu nu mai ești cel care ai fost. Iartă-mi aceste vorbe, dar uneori simt că nu mai rezist.

Mirat și descumpănit de ceea ce mi-a fost dat să aud, am strâns-o la piept, pentru că în ochii ei își făcuseră loc lacrimile compătimirii. O auzeam suspinând, în timp ce-i sărutam creștetul. Trupul mlădios, tremurând în brațele mele, era o parte din trupul meu, era ultima scânteie de care îmi legasem toate speranțele. Ea era fiica mea, fructul iubirii împlinite, umbră fără timp, desprinsă parcă de două suflete regăsite pe lîmanul ce păstra urmele pașilor cunoscuți, urmele existențelor anterioare. Temându-mă că în acea seară se va apropia de marginea malului, mi-am reamintit episodul în care, indiferent de cât înțelese din vorbele mele, luând în considerare vârsta ei de atunci, i-am zis: „Să nu te apleci peste ceea ce e îngrădit de oameni”. Însă, inevitabilul nu putea fi neglijat. Acum, când au trecut mai bine de opt ani de la acea scenă, fiica s-a apropiat de apă.

– Mă tem că am mai văzut chipul acestui răposat, ce-ți seamănă întru totul. În visul meu nu el era învelit în sacul de celofan, ci tu, tată, tu purtai demiul transparent. Te retrăgeai în apă, trăgându-l după tine, eliberându-l de umbra nisipoasă, de acest plastic străveziu ca de o placentă de văzduh încheat. Cred că am încurcat ceva esențial în acel vis și acum cu nimic nu te mai pot ajuta. Nu de plecările spre locuri neștiute ar tre-

bui să te temi, ci de evadarea dintr-o realitate mărginită doar de mintea ta, de ceilalți.

Zgâindu-mă la făptura ieșită din apă, nu știu de ce, dar în mintea mea își făcuse loc chipul văzut înainte de accident, expresia de asprime de pe chipul meu, reflectat în oglinda retrovizoare. Mortul îmi semăna întru totul.

– Stai! am strigat, dar era prea târziu. Fiica reușise să deschidă partea superioară a sacului de plastic. O față ca de var, brăzdată de cute vineții, aidoma plasei de sârmă oțelită, îmi induse un gând cât se putea de neadecvat: eternul înspre care ne îndreptăm neîncetat are chipul morții atât de firești.

– Să plecăm, poruncisem văzând că fata continua să se holbeze la acea vedenie. Îl cunoști? întrebasesm oarecum inconștient.

– Nu. Dar Edith, mama mea, îl cunoștea.

Priveam cu îndoială. Consternată și descumpănită, aveam senzația că mă afundam într-un vis hilar, din care nu mai exista nicio cale de evadare. În remorca mașinii din garaj, învăluit în lumina apusului, găsisem un sicriu deschis, matlasat cu un material lucios, de nuanța nisipului umed. Perna cu margini dantelate păstra acea deformare, acea adâncitură ce mă făcea să cred că aici, în acest coșciug se odihnea un trup inert, necunoscut. Probabil că asemenea păreri se datorau surmenajului acumulat în ultimele ore. Închizând ochii, abandonată febrilității înverșunate, îmi aminteam vorbele Larei: „Întotdeauna ne simțim urmăriți. Chiar și de entitățile născocite doar de mintea noastră.” Îmi venea să strig după ajutor, dar realizez că totul era cât se putea de adevărat. Bănuiam că cineva înscenase totul, cu o meticulozitate de invidiat. Improvizând acest decor apocaliptic, reuși să mă aducă la marginea prăpastiei. Poate că respectiva scenă ar fi fost lipsită de orice teatralitate, dacă, pe moment, nu mi-aș fi amintit de el, de soțul meu. Chiar și mirosul ce emana din cutia de lemn lăcuit amintea izul îmbătător al omului adorat. Și mai era și acel nasture de bachelită, găsit chiar lângă pernă. Era nasturele cămășii lui. I-am observat lipsa în seara precedentă. Nu i-am spus nimic, bănuind că n-a observat acea absență.

Trebuia să revin. În caz contrar riscam să mă trezesc abandonată aparteurilor inutile. Totul era cât se putea de clar. Omul care înscenase aceste ghidușii urmărea un scop cât se putea de evident: inducându-mi teama și descumpănirea, ar fi izbutit să mă îndepărteze de soț. Ar fi anulat jocul meu, bazat pe regulile contrariului ori negării. Totuși, în această confruntare cu adversarul necunoscut, aveam un atu secret. De partea mea se aflau Edith și Lara. Formam un triumphi imbatabil. Consideram că nu era cazul să-mi înștiințez sora de această descoperire stranie. Nu voiam să complic scenariul nostru și

așa destul de confuz. Pe deasupra, dacă eram urmărită, aș fi deconspirat tainicului oponent acuitatea strategiei ce dădea rezultatele scontate. Trebuia să acționez cu precauție.

Mă simțeam împovărată. Fără voia mea, trezindu-mă într-un fel de istorisire rocambolescă, goneam de-a lungul cheiului, pe drumul aproape gol, o dâră cenușie, ce glisa înspre orizontul de aceeași nuanță. Arborii, meterezele, stâlpii de ciment ori anumite construcții portuare se succedau cu repeziciunea vântului potrivnic, lăsând macule de umbre evanescente pe sticla geamului întredeschis. Dintr-o realitate acaparantă răzbătea un miros puternic, impregnat cu amintiri de care nu izbuteam să mă debarasez. Persista ceva putred în aerul înserării, ceva ce absentă din memoria mea, aidoma trupului închipuit, lipsind din sicriul ascuns în remorca Opelului. În depărtare, undeva lângă far, ghicisem mijind luminile intermitente ale farurilor mașinii de poliție ori ale vreunui vehicul de intervenție rapidă. Trebuia să evit asemenea filtre. La un moment dat, după câteva clipe de cugetare, brusc m-am decis să abandonez șoseaua principală. Străbăteam un drumeag îngust, plin de hârtoape și bălți, ducând înspre estuar, spre locul în care deseori se întâlneau pescarii și muncitorii din port. Respectivul drum brăzda o pădurice întunecată, inducând dezolare și impresia că aici domnea o înserare eternă. Dunav FM transmitea Semiramida lui Rossini. Însă, după trei minute, uvertura fusese întreruptă de vocea baritonală a crainicului anunțând ceea ce mi-a indus un profund sentiment de spaimă. Aflasem că în urmă cu câteva minute un pescar oarecare, numele căruia nu reușisem să-l rețin, găsise pe malul fluviului un mort învelit într-un sac de celofan. Din descrierile ce au urmat reținusem doar câteva amănunte dispartate. Dar, adunate într-o singură imagine, detaliile înșirate nu-mi puteau fi de niciun folos. Mai ales că respectiva evocare abunda de termeni total necunoscuți, împrumutați, pesemne, din limbajul medical.

Am frânat brusc. Într-un târziu, am realizat că mă îndreptam înspre locul cu pricina. Gândul că zona putea fi împânzită de oameni în uniformă m-a făcut să mă cutremur. Mă aflam pe un teren minat. Vântul se întetea. Aducea miresme sărate, usturătoare chiar. La apus, cerul se învelea într-o țesătură fumurie, zdrențuită pe alocuri spre a permite ultimelor raze din acea zi să păteze pânza informă a Dunării. Asistam la un spectacol ireal. Câteva linii de un luciu metalic, ca de aur topit, demarcau bucăți mari de cer. Aveai senzația că din clipă în clipă acele fragmente, desprinzându-se de masa compactă de deasupra ta, se vor prăvăli asemenea tencuielii igrasioase. Și mai erau și arborii de alături, niște siluete înalte, legănate probabil tocmai de lumina ce le contura formele bizare. În văzduh mustea ceva amenințător. Gabardina îmbrăcată peste flanela cu guler înalt îmi ținea de cald. Am zâmbit la gândul că între hainele mele și scoarța copacilor zvelți nu exista nicio deosebire de nuanță. Am zâmbit, pentru că un asemenea gând soțul meu l-ar fi interpretat drept o comparație puerilă. Soțul meu...

Mă impacientam. Suspicioasă, am hotărât să mă izbăvesc de strania cutie din remorca mea și, în grabă, să mă întorc acasă. Ideea de a-l telefona pe Nick nu m-a încântat. Uvertura valurilor era mult prea răsunătoare. N-aș fi vrut să-l neliniștesc. La mai bine de douăzeci de pași în fața mea zărisem un luminiș, o arie de formă dreptunghiulară, unde aș fi putut încerca să intru cu remorca. Era un spațiu propice. Probabil că mi-ar fi luat mai puțin de un sfert de oră să mă debarasez de încărcătura misterioasă și să reușesc să întorc mașina ca apoi, în grabă, să urmez drumul de întoarcere.

- Ați pierdut ceva? mă trezise o voce de bărbat. Omul ivit de nicăieri purta o uniformă impecabilă, de un albastru celest, acel azur clar, ce marchează zorii zilelor de septembrie. De aceeași nuanță erau chiar și ochii străinului din fața mea. Reci. Pătrunzători. Perfizi.

- Da, mințisem eliberându-mă de atracția privirii magnetizante. Am șovăit. Dacă n-ar fi urmat vorbele sergentului, probabil că aș fi cedat, aș fi mărturisit totul.

- Pot să vă ajut?

- Nu, am surăs. Nu e nevoie. Era un lucru prea puțin important, lipsit de valoare. Sinceră să fiu, încercam să schimb cursul discuției. Resimțeam o ușoară amețală, iar acest drum îmi părea nesfârșit. E plin de gropi. Șofam cu precauție.

Vorbeam precipitat. Mă foloseam de enunțuri concise și scurte. Ceea ce etalam trebuia să pară cât se putea de firesc. Cu o prefăcută impresie de smerenie, privisem ceasul de la mână, dând de înțeles că mă grăbeam. Înțelegându-mi gestul, omul legii intervenise pe un ton aproape autoritar:

- Nu aveți voie să înaintați. Va trebui să întoarceți, mă sfătui indicându-mi locul în care aș fi putut încerca respectiva manevră. Sper să reușiți, zâmbi laconic pregătindu-se de plecare.

„Pleacă!” îi porunceam în gând, privindu-l cum se îndepărta. Recâștigându-mi încrederea, liniștindu-mă, am urcat în mașină, dar înțelegeam că aș fi comis o eroare gravă dacă în acel loc și-n acele minute m-aș fi încumetat să mă debarasez de povara din remorcă.

Fără sorți de izbândă, goneam pe șoseaua principală. Se întuneca. Știam că pentru un timp Nick nu se va apropia de si-criu. Nu se va apropia de mașină, de garajul pe care îl renovase în săptămâna de dinaintea accidentului. Și chiar de și-ar fi amintit după-amiezile destinate amenajării respectivului spațiu, cu siguranță că în următoarele zile n-ar mai fi cutezat să intre acolo. Se ferea de autovehicule, ajungând să ignore chiar și mijloacele de transport în comun. Sicriul, de fapt, putea fi ars. Dezmembrate și tăiate cu fierăstrăul din garaj, scândurile ar fi încăput în cazanul centralei termice. Sigur, sigur că așa ar trebui să procedez. Pe deasupra, un asemenea mod de acțiune nu va lăsa nicio urmă certă. Nu admiteam ideea

situației iremediabile. Indiferent de contrarierile întâmpinate, mai mereu izbuteam să găsesc soluții optime. Undeva, la un nivel subliminal, începeam să mă tem că jocul inițiat devenea tot mai riscant. Deși Edith era sora mea, nu puteam să exclud ideea că între ea și soțul meu, în decursul câtorva luni, s-ar putea înfiripa ceva mult mai profund decât o simplă prietenie. „Chiar dacă aș încerca, îmi aminteam cuvintele ei, tot n-aș face-o cu sufletul. Poate doar dintr-o necesitate firească, iertată fie-mi gluma”. „Ironie?”; mă întrebam simțind o stranie durere, indusă de absența lui. Exista încă ceva. Ceva destul de subtil. Mă deranja faptul că în ultimele zile, în ultimele săptămâni, Edith mă telefona destul de des și de fiecare dată se interesa de scenele intime ale existenței noastre comune. Motiva aceste intervenții cât se putea de simplu. „Doar cunoscându-l în totalitate, voi reuși să-i deschid calea adevărului”. Mărturisirea că un pronunțat dezechilibru fiziologic i-ar putea agrava situația. „Calmează-te, îi ziceam. Noaptea petrecute aici, în casa mea, vor rezolva această dilemă”. Dar, spre surprinderea mea, ca și cum nu m-ar fi auzit, ca și cum nu mi-ar fi înțeles motivarea, Edith insista asupra acestor aspecte. Spunea că nu e destul. Că se cere mult mai mult. Că ar trebui să-i oferim totul. Ea, ce căuta ea într-o ecuație ce n-o privea câtuși de puțin? Se putea vorbi oare de urî? În asemenea contexte gelozia nu însemna să-ți dorești ceea ce nu vei avea niciodată. Era mai mult decât atât. Din răutate, voiai ca nici omul căruia îi aparținea ceea ce după ce tânjeai tu să nu mai cunoască, să nu aibă, să nu stăpânească acest vis. „Te îngropi de una singură, aș fi vrut să-i zic. Nu vezi că te distrugi?” Pentru soțul meu, iubirea însemna cu totul altceva. Se clădea din zile, săptămâni, luni de cunoaștere, de conviețuire lipsită de râvnele de natură instinctuală. Din acel timp comun când între două suflete, între două minți se năștea ceva durabil, aproape etern. Din cuvinte și priviri, din tăceri și apropieri. Din seri în care ne retrăgeam în dormitorul lui și-i citeam zeci de volume din literatură clasică. Și chiar de

adormeam împreună, în același pat, întotdeauna între noi doi exista cel puțin o carte. Și chiar de în acele nopți palma lui se odihnea în palma mea, înainte de toate simțeam căldura filelor cărții rămase deschisă. Apoi, în urma primului vis, asemuit continuării capitolului citit, ne trezeam și stingeam veioza. Însă corpurile ne rămâneau inerte, ca și cum s-ar feri să nu vânture aura închegată între sufletele noastre. Ne doream multe. Mult prea multe. Dar eram mult prea raționali și nu ne permiteam ca o clipă de neatenție să distrugă ceea ce făurisem cu răbdare și meticulozitate, acea contingentă bizară ce urma să ne unească pentru totdeauna. Respectând timpul normalității, am dobândit exuberanța și fericirea visată. Și nimeni, absolut nimeni nu ni se putea împotrivi, nu putea distruge ceea ce s-a născut între noi doi, în noi. Pentru că nimeni nu putea înfrunta firescul acestei existențe.

Edith cunoștea povestea începutului nostru. Fiind o persoană puternică, dând dovadă de multă chibzuință, nu intervenea în respectiva relație. Nu-mi oferea povețe și nu încerca să afle mai mult decât îi povesteam. Totuși, în urma unei cine la care, la insistențele soțului, a participat și ea, mi-a mărturisit ceea ce nu reușisem să uit nici până în prezent: „Tipul acesta e mult prea complicat. În seriozitatea și prudența sa are ceva ce, pur și simplu, te dezarmează”. Era clar că în acele zile totul mi se prezenta în tonalități mult prea luminate. Nu luasem în seamă spusele ei. Însă acum, când mă simțeam secătuită de orice putere de ripostă, cuvintele ei, amintite spontan, căpătaseră alt sens. Sunau ca o amenințare. Și mai era și acest sicriu, strecurat în garajul meu de nimeni altul decât de un ins total necunoscut, de acel om ce încerca și chiar reușea să complice situația ivită.

Întoarsă acasă, mă simțeam buimăcită și chiar începeam să-mi fac griji, cu toate că, deocamdată, totul părea cât se putea de obișnuit. Mă apostrofam. Anteriorul periplu nu avea niciun sens. Doar teama și un acut sentiment de vinovăție

m-au pus pe drumuri fără rost. „Nu merita osteneala”, gândeam intrând în casă.

Din dormitorul soțului răzbăteau acordurile uverturii rossiniene. Hotărâsem să nu-l deranjez. Probabil că se odihnea ori, pur și simplu, se delecta cu ceva ce-l depărta de această lume, de această viață. Nu-i plăcea să intervin în timpul lecturii. Mă certa dacă-l întrerupeam în timp ce scria. Întotdeauna, în asemenea momente, simțindu-mă în spatele său, ridica mâna stângă și nici măcar nu-și întorcea privirea. Semnul era cât se putea de clar: trebuia să ies, să nu spun niciun cuvânt, să mă retrag până când va termina fraza ori paragraful. Apoi, găsindu-mă în bucătărie, în baie sau în dormitorul meu, tot el era cel care își cerea scuzele de rigoare. Îl înțelegeam mult prea bine. Îi zâmbeam și-l rugam să înceteze cu asemenea copilării. „Când scrii, când făurești universuri posibile, ești orb și ești surd. Trebuie să simți ceea ce trece dincolo de orice percepție umană. Trebuie să pătrunzi în spații accesibile numai și numai sufletului tău”.

Probabil că exagera, însă, când îmi permitea să citesc anumite pasaje, într-adevăr, trăiam aceeași senzație de îndepărtare. Acolo, în acele fraze, erau alte lumi. Erau alte vieți. La fel de bizare ca și omul pe care îl iubeam tot mai mult.

Revenindu-mi, i-am strigat numele de câteva ori. Intram în fiecare încăpere, dar nu primeam niciun răspuns.

- Unde ești? începeam să plâng. Nu reușeam să scap de imaginea sicriului din garaj. Închideam ochii, dar coșmarul puneă stăpânire pe întreaga-mi ființă. Închipuiam silueta trupului său întins pe podeaua din dormitor, în living, în hol, în baie.

Șiruri de lumini amenințătoare profilau obiectele interiorului necunoscut. Repugnat, ca-ntr-un decor execrabil, eram doar o jertfă sigură, căutând drumul eliberării dintr-un spațiu străin. Și la tot acest haos de păreri și simțăminte se adăuga imaginea defunctului adus de valurile agitate ale fluviului îndepărtat. Holul mochetat ducea înspre dormitorul meu. Stăpânea aici un amestec de mirosuri bizare, înțepătoare, făcându-te să te simți robul acestei realități; izbăvit de forța amintirii, să te contopești cu ea, cu veridicitatea. Câteva obiecte de lemn lucios, de sticlă și piele confereau încăperii un aspect aproape anodin. Pereții aveau nuanța nisipului uscat. Dacă aș fi încercat să îndepărtez storul de velur cafeniu, probabil că dincolo de el aș fi descoperit același zid masiv. Nu știam ce se afla în noptiera de lână pat, dar nici nu mă interesa conținutul sertarului. Chiar și înșurubul de porțelan, în aripile căruia fuseseră înșurubate două becuri de un roșu aprins, n-avea nicio semnificație în mintea mea. Singurul lucru de care eram conștient că-mi aparținea era maculatorul de pe noptieră, caietul sustras din camera fiicei, plin de linii, pătrate, triunghiuri și alte figuri geometrice, croind un labirint complex, harta locurilor aparent cunoscute. Femeia care își spunea Edith, mă convingea că era soția mea. Într-un timp destul de scurt reuși să-mi câștige încrederea. În gesturile și cuvintele sale, prin tot ce-mi oferea, mă lăsa să înțeleg că nu-i eram indiferent. Înțelegeam suferința ei, cum înțelegeam și lupta pe care o ducea cu ea însăși. Dincolo de orice mască, ghiceam, totuși, durerea și impaciența ce o stăpâneau, o dominau, o distrugau.

- Uneori mi se pare că-mi deduci gândul, chiar dacă încă nu reușisem să-i dau forma vorbelor, cuvântului pronunțat, sunetului. De aceea, prefer să tac și să-mi închipui că totul e cât se poate de bine, că, într-un târziu, vei înțelege totul și nu va mai

fi nevoie de explicații deșarte.

O priveam cu uimire. Căutam să protestez:

- Nu uita că „mai târziu” uneori înseamnă „niciodată”.

- Știu, zise Edith. Există și oameni care îți aduc viața aproape de vis, doar că în visul lor viața ta nu există.

- Da, am bâiguit. Dar nu uita că și-n această viață, plină de singurătate, întotdeauna va exista cel puțin un om care ne va aștepta mereu și omul pe care nu-l vom uita niciodată.

Vorbeam despre persoane total diferite. Și ea înțelegea asta. Înțelegea totul. Aș fi vrut să-i povestesc de Elza, dar consideram că nu era nici timpul și nici locul potrivit. Nici măcar Larei nu mă încumetam să-i prezint acea poveste bizară în care Elza, soția mea, era unica persoană de care îmi aminteam. Evident că-n asemenea situații firesc ar fi fost să încerc să caut răspunsul la întrebarea: „Oare se cunoșteau cele trei femei?”. Dar nu mă interesau asemenea ipostaze. Deocamdată nu prezentau nicio importanță. Mai degrabă ar fi complicat și mai mult scenariul haosului meu.

- Există niște însemnări, zise Edith, observând indecizia mea. Cu toate că le confereai forme literare, aveai obiceiul să notezi mici frânturi din viața noastră în caietele păstrate în biroul tău. Sunt acolo. La tine. Încuiate în al doilea sertar. Când vei fi predispus, ne putem apuca de lectură. Dacă vei dori, te voi ajuta să înțelegi ceea ce ți se pare destul de confuz.

Vorbea cu un aer aferat. Involuntiv, deconspira superioritatea pe care începea să și-o însușească. Avea convingerea că voi juca după regulile ei. Pe motivul ajutorului oferit, începea să mă domine. Poate chiar și dovezile, o mare parte din oglindirile trecutului meu, erau de partea ei. I-ar fi fost utile în lupta pe care o ducea doar în favoarea mea. Dorea să înving, să înțeleg cine sunt; imaginându-mi ceea ce putea exista, să cred că a fost, s-a petrecut, iar între închipuire și realitate nu exista nicio deosebire majoră. Trebuia să cred că Edith era soția mea. „Și atunci, mă întrebam, și atunci cine era mortul

ce-mi semăna atât de bine? Și de ce nu mă puteam izbăvi de imaginea Elzei, invadându-mi închipuirile, dominându-mă?”

Simțindu-mă istovit, m-am scuzat și m-am retras în dormitorul meu. M-am încuiat. Elza era aici. În gândul meu. Ajungea să închid ochii și o simțeam alături. Întotdeauna adormeam în brațele ei. Oarecum, invers. Pentru că, în unele nopți, nu doream să simțim nimic din ceea ce aparținea instinctelor. Simțeam cu totul altceva. Ceva divin. Înainte de a pătrunde în vis, tresăream. Amândoi. Atunci izbucnea acea văpaie neînțeleasă. În pieptul ei lipit de spatele meu gol. O flacăra ireală, mistuind două foi de hârtie, două frunze uscate. Nimicindu-le din centru. Din interior. Migrând înspre margini pentru a lăsa cavitatea necesară eliberării sufletelor ce urmau a se contopi, a croi ceva ca o membrană de întuneric pe care se proiecta visul nostru comun.

Dar nu reușisem să adorm. Brusc, mi-am amintit de pozele făcute în ziua nașterii fiicei. Știam că ele se aflau într-un album cu coperte negre, învelite în piele lucioasă. Dar nu-mi aminteam unde puteam să-l pun. Ba da! Știam că erau în sertarul din birou. Însă în care birou și în care casă? Dacă aș fi reușit să găsesc fotografiile, aș fi avut, cel puțin, un reper sigur. Din acel moment puteam să încep totul. Căutările, amintirile, viața mea.

- Edith! am strigat din răspuțeri, descuind ușa dormitorului.

Femeia venise în grabă. Presupuse că s-a întâmplat ceva rău. Prins în impas, descumpănit, încercam să mă calmez, să-mi revin. Aș fi vrut să-mi cer scuzele de rigoare pentru tonul și, mai ales, pentru atitudinea manifestată, pentru acea izbucnire necontrolată ce, mai degrabă, i se putea atribui vreunui dezaxat, decât persoanelor raționale.

- Ce-i? Ce-ai pățit?

Când s-a apropiat, am prins-o de umăr. O strângeam cu putere. Ceva sălbatic și nefiresc creștea în ochii ei. Nu puteam

să-mi revin. Din contra: deveneam tot mai agasat, plin de ură și dorință de a termina acest joc stupid chiar și cu prețul vieții unuia dintre noi. Spre binele Larei. În favoarea Elzei. Eram predispus pentru orice. Și dacă în acele momente aș fi zărit vreun cuțit prin preajmă, cu siguranță că m-aș fi repezit asupra lui. Înghățându-l, aș fi ciopârțit tot ce făcea parte din realitatea mea și ce nu-și găsea loc în trecutul pierdut.

- Unde e? Unde e albumul cu fotografii? strigam observând pentru prima dată frumusețea decadentă a ființei din fața mea.

- Revino-ți! insista femeia. Calmează-te! Privește-mă în ochi și spune-mi, recunoaște-mi că întotdeauna m-ai iubit doar din milă. Din compasiune, deoarece exista un suflet străin în viața ta. Iubeai și iubești o persoană închipuită, ce îți stăpânește mintea, îți domină inima. Un om inexistent. Prezent doar în textele tale. În ficțiuni.

Cum își permitea? Nu suportam asemenea calomnii. Practic, relatările ei, rostite pe un ton atât de credibil, accentuau și mai mult boala de care sufeream. Ce? Ce voia să-mi demonstreze această ființă? Elza exista și nimeni, absolut nimeni nu-mi putea dovedi contrariul.

- Unde e albumul? am repetat.

- Unde e compătimirea ta?

- Vreau s-o văd pe Lara! am răbufnit căutând să aduc la lumină legăturile esențiale, închegând între două lumi total diferite: lumea de aici, din această casă și universul în care mă simțeam liber și lipsit de griji, spațiul populat de prezența Elzei.

- Lara? s-a mirat Edith. Așezându-se în fotoliul de lângă geam, a continuat pe un ton împăciuitor: te rog, te implor să n-o amesteci pe Lara în această poveste plină de nonsens. Fiica noastră nu merită o asemenea soartă. Nu merită asemenea părinți.

- Fiica noastră? am strigat.

Au urmat clipele tăcerii depline. Aici, între acești pereți, nu ajungea răsunetul liniștitor al valurilor Dunării. Fluviul aparținea altei realități, depărtării prezente îndărătul stavilelor de neînving. Un singur drum ducea într-acolo. Drumul ce începea pe limanul visului meu, străbătea spații lipsite de prezent, spre a sfârși în trecutul fericirii promise.

- Privește! zise Edith deschizând sertarul biroului de care se sprijinea cu cotul stâng. E albumul ce-l cauți.

Ca un bezmetic, repezindu-mă asupra caietului cu amintiri, i-am mulțumit și, inconștient, i-am sărutat obrazul fierbinte. Într-adevăr, pozele erau aici. Toate. Copaci și iar copaci. Zeci de copaci. Sute. Zvelți și înalți. Desprinși de estomparea apusului umplând planul secund. Frunzele aveau nuanța aurului topit. Acopereau pământul nisipos cu pledul de o frumusețe aproape ireală. În apropierea tulpinilor se înălțau grămezi de pietre albe. Pe una din poze o cărare de nisip cobora înspre un gard presupus. Cel puțin așa reieșea din umbra surprinsă. Mai existau acolo și câteva irizări stranii. Nu le deslușeam sensul, dar presupuneam că prin apropiere se putea afla ceva reflectorizant: sticlă, metal, apă.

- Îmi spuneai că nu spațiul doreai să immortalizezi, ci clipele acelei toamne de basm. Era ziua în care am dat naștere fiicei tale.

- Încetează! m-am repezit asupra ei, cu greu abținându-mă să n-o lovesc. Tu nu ești mama ei! Tu nu ești soția mea! Simțeam că cedez. Și poate că aș fi recurs la acte regretabile dacă în secunda imediat următoare n-aș fi văzut ceea ce m-a făcut să mă cutremur. Pe una din poze, jos, într-un triunghi alb, erau caligrafiate următoarele cuvinte: „Pentru Edith și Lara, unicele femei din viața mea.” Era scrisul meu. Nu-mi venea să cred, dar numele ei era acolo, pe acel dreptunghi de carton, pe acea amintire.

- De dragul fiicei, te implor să încetezi, șopti ea printre lacrimi.

- Cine ți-a permis să-mi strici fotografia? Credeai că, imitându-mi scrisul, vei reuși să mă minți? Am să plec de aici. Pentru totdeauna.

- N-ai să pleci, mă combătea ea. De dragul Larei, îmi vei rămâne alături. Fata este fiica ta. Și nici nu știi cât de mult suferă văzându-te în asemenea ipostaze.

- Taci! strigam simțind că începeam să o iau razna.

- Bine, spuse ea pe un ton domol. Am să tac și am să-ți las timpul necesar pentru meditare. Iar într-un târziu ai să înțelegi că tot acest circ nu face altceva decât să agraveze și mai mult sănătatea ta și așa destul de precară. Dacă ți-aș fi dorit răul, te-aș fi lăsat în pace. Nu-ți cer nimic. Nu insist să-ți amintești viața noastră de dinaintea accidentului. Gândește-te, însă, că am putea relua totul, am putea începe de la zero, de la nimic. Treptat, locuind împreună, va fi imposibil să nu reușim să ne îndrăgostim unul de celălalt. Va urma acel respect reciproc de care îmi vorbeai și încercai să mă convingi că ne va ține uniți pentru totdeauna.

- Tu nu ești soția mea, stăruiam în convingerile mele.

- Încearcă, zise ea. Prefă-te, dacă asta vrei. Măcar pentru fericirea fiicei noastre.

- Edith, mă linișteam îngenunchind în fața ei. Soția mea locuiește în apropierea fluviului. Se numește Elza. Pricepi? Elza...

- Știu, zise femeia nesperat de convingător. Mă bucur că ți-ai amintit acest amănunt. Vezi, zise zâmbind, Elza e tocmai prenumele pe care obișnuiesc să-l folosesc când mă aflu între străini. Îți amintești de câte ori, în verile petrecute pe litoralul Mării Adriatice, îmi ziceai Elza? Chiar și în spații virtuale, pe Facebook, spre exemplu, doar la insistențele tale mi-am păstrat acest nume. În copilăria mea exista un om ce-mi zicea așa, îmi zicea Elza. Acest om îți semăna al naibii de mult. Era tatăl meu.

- Ce a fost, uneori se uită. Ce-ai fi vrut să fie și nu s-a petrecut rămâne-n amintiri, definindu-ți trăirile, emoțiile,

așteptările.

- Nu-nțeleg!

O priveam cu indignare. Nu cedam. Îmi mențineam poziția de atac. Doar așa puteam să fiu sigur că adevărul era de partea mea. Orice accept, orice întărire a vorbelor ei m-ar fi adus pe un drum greșit. Abia acum, aici, alături de Edith, recunoșteam sorgintea fricii ruinându-mă asemenea organului bolnav, alterându-se, putrezind, contaminând alte organe. Un gol întunecat creștea în mine. Ceva dureros și înfiorător. Inima suferinței și singurătății excesive. Și acest organism viu palpita tot mai intens și tot mai zgomotos. Elibera sunete a-surzitoare, percepute doar în interiorul meu; sunete asfixiante. Doar în prezența Elzei înceta totul. Doar în casa ei.

- Tu nu ești soția mea, repetam cu un glas bolnăvicios.

Deznădăjduită, mi s-a părut că ea încerca să mă ignore. N-a spus nimic. S-a ridicat și s-a îndreptat înspre ușa rămasă întredeschisă. Dar n-a ieșit. Hotărâse doar s-o închidă. Se temea să nu fim auziți de Lara. M-a rugat să aprind veiozele. M-am supus. Instinctiv. Era un gest atât de firesc, încât nici măcar nu necesita vreo judecată prealabilă. Când începu să se dezbrace, m-am întors înspre geam. Lumina reclamelor multicolore, dizolvându-se în lumina lunii suspendate deasupra bazilicii de lângă scuar, era încărcată de irizări metalice, stridente, orbitoare. În conul privirii mele, căutând punctul ipotetic de pe malul fluviului, aceste scânteieri tăioase mișcau arborii înveșmântați în propriile umbre. Uneori, între două siluete de formă tubulară se strecura umbra vreunui străin grăbindu-și pasul în direcția Dunării. Alteori, la marginea șoselei cu patru benzi, opreau taxiurile de un galben fosforescent. Cineva cobora. Cineva urca. Indiferent de oră, urbea fremăta, trăia, respira.

- Nici să nu te gândești! șoptisem surprins de senzația percepută în urma contactului nesperat. Pielea mâinilor ei era caldă. Mirosea plăcut, îmbătător. Nu mă puteam împotrivi, cu

toate că nu încetam să pălăvrăgesc și să sudui, să încerc s-o îndepărtez. În asemenea momente cuvintele nu aveau niciun sens.

- Uită-te în ochii mei, zise ea.

- Tu nu ești...

- Ființa ta fictivă locuiește pe strada estuarului la numărul douăzeci și șapte. Așa-i? aștepta să-i confirm spusele.

Mă simțeam vrăjit de privirea femeii din brațele mele. Lipsit de forța protestării, am șoptit un „Da!” prelung. Realizam cât de departe reușisem să ajung.

- Te voi dezamăgi, dar la respectiva adresă în prezent se află cimitirul catolic. Nici nu-i de mirare că și fiicei noastre îi povesteai de morții scoși de brațele fluviului pe un mal prezent doar în imaginarul tău.

- Taci! am răbufnit. Ți se pare că nu pricep manierele de care vă folosiți?

- Ne folosim? se miră Edith.

- Da. Vă folosiți. Tu, Lara și Elza.

- Ai avut o zi grea, continua să-mi explice. O zi dintr-o altă realitate, din ficțiunile tale de care nu reușeai să te debarasezi. De câte ori intram în biroul tău, mă dădeai afară. Scriai. Vorbeai de unul singur. Tăceai și ascultai voci inexistente. Apoi te apucau și notai tot ce-ți trecea prin minte pe foile împrăștiate și acum pe masa de birou. Tăiai unele pasaje. Mă întrebai ce simt femeile în anumite situații. Spuneai că nu vrei să greșești. Ziceai că ceea ce găsisse Elza ar trebui să întregească imaginea descrisă de tine, din partea ta.

Ce simt femeile?

Nu izbutisem să protestez. Simțeam că mă sufoc. Nu reușeam să deosebesc izurile respirațiilor noastre. Respiram în același ritm. Sacadat. Frenetic. Asurzitor. Ochii ei aveau nuanța ochilor femeii care locuia în apropierea fluviului. Albastru ireal. Ea... cine era ea? Cine era Edith? Oare era chiar soția mea? Și cine era Elza în tot acest haos de păreri și dorințe? Era un su-

flet necesar, ajutându-mă să îndur starea de catalepsie în acele zile atât de confuze. Pentru tot ce-mi lipsea și tot ce-mi oferea doar prezența ei, înțelegeam cât de mult începeam s-o ador, învățam s-o iubesc.

N-am vrut să știi: am ascuns toate fotografiile noastre. Privindu-le, înțelegeam că amintirile începeau să mă stăpânească, mă distrugeau. N-am vrut să aflu: viața mea putea înceta în orice clipă. După spusele doctorilor, finalul era pe aproape. Am cunoscut un singur timp, cel al așteptării. Iar acum, când pasul decisiv înspre tărâmul eternului înșelător se oprea în neant, acum știam că imposibilul pe care l-am recunoscut în ființa ta se numea „iluzie”. Paroxismul înspre care tindeam devenea paradox. Asemenea întâlnirii noastre, voiam să fie și finalul iminent, o trezire spontană, abandonarea visului iluminat de prezența a două suflete ce-și căutau sensul clar dincolo de timpul lor.

Știu că vei încerca să te minți, dar nu vei izbuti să mă ierți, în ciuda acestei iubiri atât de bizare, dominându-mă, menținându-mă în viață, pulsând într-o inimă bolnavă, distrusă, putrezită. Și dacă într-o zi îți vei aminti și de mine, dacă vei descoperi aceste rânduri, doar atât te mai rog: uită că am existat. Edith are dreptate: am fost doar plâsmuirea ta, o banală pâlpâire într-un ocean de aștri. Te rog să mă uiți, ca să poți să exiști. Și nu-ți mai pune zeci de întrebări fără sens, pentru că nici eu nu încerc să aflu cine a fost străinul care a ascuns sicriul în garajul casei mele și care a fost rostul acestei bizarerii. Acum, când închid ochii și îți simt mirosul emanând parcă din trupul meu, de undeva dinăuntru. Uit de mine, imaginându-te. Există oameni pe care nu poți să-i uiți vreodată, însă, cu adevărat, iubești doar sufletele care te fac să uiți că exiști. Nu pentru ceilalți ar trebui să existăm, ci doar pentru un singur om: oglinda sufletului nostru. Ar trebui să știm că-ntr-o masă eterogenă, de lumini și umbre difuze, există doar o singură tonalitate inerentă, invertit reflectându-ne ceea ce nu observăm arzând în interiorul nostru. Simțim. Simt. Chiar și-n acest întuneric pătrunzător, când doar căldura trupului tău naște în

mine, în jurul inimii fragile, pulsațiile luminii necesare.

Simt totul. Știu totul. Te recunosc aici. În mine. În aerul dimprejur, păstrând nepătat izul respirației tale. În aceste obiecte de care ai uitat, care zac și acum în ungherele adumbrite de absența ta. Sunt caiete cu foi gălbejite, cu rânduri de cerneală terminându-se brusc. Sunt hârtii veștejite, asemenea frunzelor dintr-o toamnă lipsită de finaluri clare. Sunt idei. Sunt cuvintele mele. Și e colb. Prea mult colb între foi, amintindu-mi dezolarea, nopțile în care te strecurai fantomatic în visul meu. Întorcându-mă înspre tine, te îmbrățișam în timp ce dormeai. Simțeam un gol dureros în interiorul meu, locul ce putea fi umplut doar cu sufletul tău de alături. Tremurai în acele momente. Vorbeai în somn. Erai cald și atât de prezent. Erau ore interminabile, pline de tăcere și întuneric dens. Era timpul nostru, feerica vreme a destinului nostru. Dacă există etern, atunci acesta este un timp paralel, compus din momente ce ne pecetluiesc soarta, deconspiră idealul înspre care ar trebui să se îndrepte viața noastră. Clipele veciei mele se consumau doar în prezența ta. În acele nopți pline de liniște și fericire, dar și în zilele de dinaintea accidentului, îndeosebi, în anii plini de amintiri ce precedau ivirea fiicei noastre. Călătoriile, camerele de hotel, geografia spațiului necunoscut, absolut tot ce ne contura existența comună, chiar și acum, când totul pare pierdut, retrăiesc cu pasiunea și dezinvoltura trecutului halucinant. Și, uneori, în amintiri, pari mult mai real decât în acest prezent în care abia de reușesc să te înțeleg. Mă simt incapabilă de orice schimbare esențială. Nu-mi regăsesc forța necesară. Și mai e și această boală ce mă roade treptat. De care n-aș dori să afl. Cu care m-am obișnuit. E un rău distonant, stăruiitor, nimicitor. Îl suport și îl port ca pe o rană sensibilă. Continui să lupt. Încerc să uit. Îmi spun că trebuie să rezist. Pentru tine. Pentru noi. Doar pentru noi.

Dar asta nu înseamnă că îi ignor pe ceilalți. În gări, în trenuri, în magazine în timpul cumpărăturilor, întâlnirile

spontane cu străinii întotdeauna mă fac să cred că toți, absolut toți avem ceva comun. Însă ei nu-mi oferă siguranța necesară. Nu lasă amintiri. Fac parte dintr-un efemer mult prea banal. Sunt sigură că nici eu, în mințile și viețile lor, nu ocup niciun loc. Aceste fețe se uită, se șterg la următoarea clipire. Viața nu e altceva decât o permanentă schimbare, o continuă fugă, o pendulare de la o nuanță la alta, o fluctuație de păreri și acțiuni cărora ne supunem și pe care le acceptăm, omorându-ne, practic, timpul.

Timpul meu s-a oprit. Când ai apărut tu, pentru prima dată am înțeles că acea clipă și acel loc au exercitat asupra mea o forță de necombătut. M-am simțit învinsă. Smerită, căutam să dau sens vieții mele. Te căutam. Te caut neîncetat. Pretutindeni. Și știi ce e cel mai bizar? De tine, cel din imaginar, îmi amintesc mai bine decât de aceste poze în care nu mă mai recunosc. Era un timp în care te așteptam, mințindu-mă că exiști. Locuiam într-un trecut străin ca într-o oglindă în care trebuia să te regăsești. Îți amintești? Îți mai amintești? Ne-am inventat propriile singurătăți pentru a le putea împărtăși cu alții. Deoarece, împreună cu singurătatea, încep așteptările iubirilor aproape nepământene. „Chiar și visele copilăriei, dorințele din adolescență, toate năzuințele noastre se vor materializa într-un târziu: copiii noștri” spuneai tu. Și aveai perfectă dreptate. Lara, fiica noastră, mi-a confirmat absolut totul. Știu: ca să fii fericit nu ai nevoie de prezența mea, ci doar de libertatea pe care ți-o pot oferi numai eu. Eu, cea de aici și cea de acum.

Dar mai e ceva straniu în tot acest joc. Uneori, în mintea mea, își fac loc serii de imagini duplicitare. Te simt aici, dar, totodată, sunt conștientă că, tot acest timp, exiști într-un alt spațiu, inaccesibil mie. Senzații asemănătoare se întâlnesc doar la un nivel subliminal al reveriei. E ca și cum ai încerca să întinzi mâna, să atingi ceva ce pare adevărat, însă, la drept vorbind, e doar o proiecție. Mâna ta trece prin acea reflectare, o străpunge. În locul urmelor rămâne durerea. Sunt invenții.

Fade. Apoteotice. Ca să pot să rezist, le consider necesare. E ca și cum ai încerca să depeni firul faptelor petrecute, să reiei cele mai importante momente din viața ta în timp ce te afli la căpătâiul vreunui mort. Totul e posibil cât timp nu încetăm să credem. Când iubim, chiar și cele mai neînsemnate umbre iradiază izuri ademenitoare. Totul e cât se poate de real. E aici și acum, pentru că, înainte de toate, e în mintea mea. Pare bizar, dar, de multe ori, realitatea e mult mai stranie decât simțămintele noastre. Realitatea de azi, spre exemplu. Orele după-amiezii.

Agentul de poliție Max Ervin, din jurisdicția municipală, a fost aici, în această casă. Apăruse ca din senin. Motivul vizitei sale era cât se putea de întemeiat. Tipul cercetează un caz de crimă. Nu cunosc amănunțele care l-au adus la această adresă, dar, se pare că, în mod indirect, sunt învinuită chiar și eu. Îți mărturisesc că habar nu am de cele întâmplate. Am fost surprinsă în apropierea locului unde a fost descoperit mortul. Eram în trecere, iar respectivul agent m-a observat. Ba, mai mult. Am reușit să schimbăm chiar și câteva vorbe. Apoi ne-am văzut fiecare de drumul său. Se pare că bărbatul a reținut numărul mașinii mele. Doar așa îmi explic cum reușise să identifice casa mea. Sunt convinsă că datorită noilor sisteme de scanare, identificare ori cum s-o fi numit, ăștia te pot găsi chiar și după un fir de păr. Dar să ne întoarcem la vizita atât de neașteptată. M-am trezit cu el în pragul ușii. L-am recunoscut îndată. Mi-a zâmbit.

- Nu vă impacientați, încep tipul. E doar o verificare de rutină.

Am amuțit. Probabil că arătam caraghios holbându-mă la el. Mă simțeam paralizată. Speriată, încercam să-mi vin în fire. Să nu las impresia că sunt vreo scelerată, ori, în cel mai bun caz, să nu încerc să mă împotrivesc ca și cum aș avea ceva de ascuns. L-am pofțit înăuntru. L-am servit cu ceai negru. În timp ce-mi explica scopul vizitei neprotocolare, dacă ar fi să-l

citez, privirea sa iscoditoare cerceta cu migală fiecare colțișor al livingului în care mi-am petrecut tot restul după-amiezii.

- Da, încercam să mă opun, mă îndreptam tocmai înspre țarm. Nu urmam niciun scop clar. Era, pur și simplu, doar o pierdere de vreme, o pauză necesară, ca să fiu mai exactă. Ador aceste ieșiri. Îmi petrec multe ore în apropierea fluviului. Simt că apa are ceva magic și fortifiant. Permiteți-mi o ușoară exagerare: o consider o schismă de cer. Tocmai acea frântură sinilie în care persistă pulsul eternului de care, cu vrerea sau fără vrerea noastră, ne simțim atrași în clipele singurătății absolute.

- Lucrați la vreun ziar? m-a întrebat agentul.

- Nu! i-am replicat realizând că omul din fața mea nu erai tocmai tu. Desigur că el nu putea să înțeleagă anumite subtilități. Însă, mă foloseam de ele cu un scop precis: doream să confer alte sensuri discuției noastre. Încercam să par o ființă visătoare, paceaură, lipsită de apărare în momentele cruciale. Tremuram, dând impresia că intru în panică. Îl priveam fix, iar el îmi zâmbea.

- Doamnă, zise pe un ton calm, nu vă acuz de absolut nimic. De fapt, nici măcar nu v-am trecut pe lista suspectilor. Ar trebui să înțelegeți că funcția mea impune anumite reguli. În clipa de față, luând în considerare situația ivită, mă simt nevoit să încropesc toate piesele puzzle-ului și așa destul de complex. Prin urmare, din partea dumneavoastră, am nevoie doar de câteva mărturisiri cât se poate de simple. Dacă ați observat ceva straniu în acel loc și-n acele ore, vă rog să-mi relațați totul. Orice amănunt e esențial.

- Straniu?

- Orice. Poate că ați întâlnit pe cineva ori ați observat ceva ce vi s-a părut nepotrivit.

Atitudinea sa devenea onctuoasă. Insistând, aveam senzația că tipul dorea să-i relatez chiar și ceea ce nu exista în realitatea de atunci. Mă descosea. Recurgea la tot felul de stratageme.

Era o lecție de psihologie uzuală, întâlnită, probabil, doar în manualele lor. Nu mă putea învinge dacă se folosea doar de respectivele noțiuni. La un moment dat, când trecuse la etapa cercetărilor premergătoare, am observat că apelase la principiile deducției.

- Cercetând amănunțele irelevante, credeți că știți totul despre viața unui om. În realitate, însă, cunoașteți doar finalul, i-am tăiat brusc, făcându-l să amuțească.

- Sunteți psiholog?

Răspunsul meu era cât se putea de evident: i-am zâmbit ironic. I-am mai turnat ceai și, pe nepregătite, l-am apucat de încheietura mâinii stângi. Era rece. A tresărit. Probabil că unii ca ăștia, la orice contact neașteptat, se gândesc la cu totul altceva.

- Ascultă aici, domnule sergent. Ia aminte la ce am să-ți spun. Sporadicitatea nu duce la adevăr. Niciodată. Pricepi?

Hlizindu-se, tipul m-a cercetat cu o privire sarcastică, de parcă ar fi avut în fața sa tocmai imaginea defunctului de care mă tot întreba. Și-a smucit mâna, eliberând-o din strânsoarea mea, considerându-mă, probabil, vreo femeie ușuratică. Așteptam această mutare, pentru că, în secunda imediat următoare, mi s-a oferit prilejul să recurg la atacul precumpănitor. Apucându-l de umăr, l-am întrebat cât se putea de usturător:

- Sergent? Doar sergent?

- Stăpâniți-vă, zise omul evident agasat de comportamentul meu neadecvat.

- În casa mea, în absența soțului meu, o asemenea întâlnire oricând poate fi considerată o clară violare a intimității. Iar faptul că porți acești epoleți nu-ți oferă niciun drept să încerci să te comporti ca un începător lipsit de caracter și de principiile educației elementare. Totuși, nu intenționez să te acuz. Din contra, vreau să te ajut, pentru că, în mare măsură, acest caz mă privește chiar și pe mine.

- Ce vreți să spuneți? se interesă surprins de brusca mea schimbare de atitudine.

- Dacă ai fi fost căsătorit, n-ai mai fi folosit asemenea deodorante ieftine. Îți recomand Burberry The Beat, o combinație ideală de arome plăcute: lămâie, piper negru și frunze de tămâioară.

Se părea că începeam să-l obolesc cu aceste schimbări spontane de subiect. Insul, ce se dovedea a fi doar un novice în meseria pe care o practica, eludând anumite încercări imprudente, pe parcursul discuției noastre, tot mai mult accepta ceea ce, practic, îi impuneam. De fapt, în acest caz, anchetatorul eram tocmai eu. Evident că îmi cunoșteam limitele. Probabil că de-aș fi continuat pe același ton, până la transă rămâneau doar câteva cuvinte, câteva atingeri.

- Sunteți... ?

- Da, i-am răspuns tăios. Sunt tot ce vrei să fiu, domnule Max. Dar nu înțeleg cine e mortul pe care l-ați descoperit într-un loc atât de nefiresc.

- Nu știi, zise el evident buimăcit și ostenit. Am să plec și vă asigur: dacă aflăm ceva nou, vă anunț așa cum ne-a fost înțelegerea. Cei de la Harmony, șefii noștri direcți, insistă tot mai mult. E ceva complicat în toată această încrângătură de evenimente. E ceva ce nu se leagă, iar noi, deocamdată, suntem neputincioși. Nu putem găsi tocmai veriga lipsă. Depunem eforturi exorbitante. În zadar. Deocamdată, în această negură nu se întrezărește niciun pâlpâit evident. Ne batem cu morile de vânt.

- Harmony? am întrebat cu o năucire prefăcută.

- Da, începea să se explice. E o instituție puternică. Se ocupă de cazuri complicate. Iar noi, cei din cadrul poliției, oarecum depindem tocmai de ei. N-am dreptul să vă relatez mai multe. Sunt informații confidențiale.

- Înțeleg, îl linișteam. Ignorându-i asiduitatea, am refuzat să semnez procesul verbal pe care mi-l întinsese cu un

scop cât se putea de clar: doar pentru a demonstra superiorilor săi faptul că această anchetă avusese loc. Un fel de act de prezență. Pe moment mi s-a părut că omul nu va ceda împotrivirii mele. Însă, într-un târziu, a realizat că eforturile sale ar fi fost de prisos. Înainte de a ieși, privi agenda aflată în apropierea telefonului din vestibul. Sunt sigură că blazonul compus dintr-un H auriu, încadrat de triunghiul echilateral, i-a indus mii de întrebări. Mi-a întins mâna, dar răspunsurile mele se lăsau așteptate.

- Te mai aștept, i-am spus în loc de „La revedere!” Omul și-a aranjat bereta, dar n-a mai adăugat absolut nimic. „Nu se poate, îmi ziceam, nu se poate ca într-o instituție care se respectă, chiar și în prezent, să activeze asemenea cadre incompetente.”

Hotărâsem să întrerup aici această epistolă. Intenționez s-o printez. O voi ascunde între paginile din „Cartea morții”. Într-un exemplar de lux, cel cu coperte cartonate, reeditat special pentru Universitățile din diasporă.

Așa am și făcut. N-am mai vrut să-i scriu ceea ce a urmat. Soțul meu nu știa că eram unul din acei oameni fără de care Harmony n-ar fi atins faima de care se bucura în prezent. Anonimatul și lipsa de interes din partea vecinilor ori a prietenilor erau atuurile principale de care mă foloseam pentru a duce la bun sfârșit acțiunile întreprinse de instituția noastră. Și mai era ceva: în viața de zi cu zi, țineam cursuri de literatură comparată la o Universitate din provincie. Un fel de pasiune, cu timpul, devenită o aparență ideală, îndărătul căreia îmi ascundeam adevărata mea îndeletnicire. De când mă știu, eram considerată un element cheie. Pe 17 octombrie 2011 Harmony inițiasse un nou proiect, de o importanță majoră. Indiferent de situație, de ceea ce oamenii numesc „intempestiv”, ignorând

micile scăpări ori greșelile uneori atât de necesare, finalizarea respectivului proiect depindea doar de modul în care izbuteam să schimb ceea ce pentru mulți ar fi părut neverosimil. Și totuși, abia acum realizam că cineva încerca să strice o mare parte din tot ce am reușit să obțin până în clipa de față. Cineva, tocmai în ziua în care Dunărea a scos la mal trupul neînsuflețit al persoanei ce semăna atât de bine cu soțul meu, mi-a strecurat în garaj un sicriu gol. Ca o atenționare. Un semn peremptoriu. Era ca și cum mi-ar fi zis: „Știu ce faci!” Mă urmărea. Încerca să mă îndepărteze. Eram ferm convinsă că adversarul necunoscut, în mod cert, făcea parte din sistemul Harmony. Dintre toate posibilitățile înșiruite, portretul suspectului cel mai bine coincidea cu persoana Elvirei Ernst, un angajat ce ocupa o funcție importantă în Departamentul de Cercetare și Investigații. Am recurs la această supoziție, pentru că, în ultimele luni, de când demarase proiectul, în nenumărate rânduri mi-am surprins colega și așa-zisa prietenă scotocind prin biroul meu. Într-o zi chiar mi-a spus verde în față: „Aici n-avem voie să ascundem ceea ce știm. Asemenea acte, în cazul nostru, pot fi catalogate contravenții grave.” Sigur că n-am încercat să mă împotrivesc. Am trecut cu vedere acea ieșire necontrolată. Am pus-o pe seama depresiei de care suferea, de care știam cu toții, dar pe care o nega cu vehemență. Elvira intenționa să-i cedez postul. Mai ales, după accidentul soțului, încerca să mă convingă de faptul că ar trebui să mă odihnesc, să am grijă de familie, să mă distanțez de proiect măcar de dragul prieteniei ce ne lega. „Elza, fericirea ta depinde doar de fericirea omului de lângă tine.” Ceea ce nu știau ceilalți era darul fățarniciei ce o caracteriza atât de bine pe domnișoara Ernst. Și mai era și acea naturalețe înșelătoare de care se folosea de fiecare dată când ajungea la situații critice. Nu. Nu mă puteam lăsa înfrântă de o asemenea fantează. Intenționasem să o sun, dar, când m-am apropiat de telefon, uitând de coșciugul din garaj de care voiam să mă scap în orele imediat următoare, altcineva încercă să mă

contacteze.

- Sângele coincide.

Era Edith. Vorbea sacadat. Speriată, insista să ne întâl-
nim.

- Abia de am reușit să mă izbăvesc de un neghiob și
acum vii tu cu... Nu pot. Nu mai suport. Trebuie să mă odih-
nesc.

- Ne-am descotorosit de trup.

- Trup?!

- Subiect, cum se zice în limbajul nostru.

- Ce fel de subiect?

- N-are nicio importanță. Dacă vom trece și de testul
final, dacă vom obține conținutul corect, gândește-te că în mai
puțin de o lună boala ta va fi dată uitării.

Am vrut să-i spun că nu acord prea mare importanță
speranțelor fondate doar pe niște principii admisibile, însă ea
a închis tocmai în secunda în care, undeva într-o depărtare
incertă, percepușem vocea soțului.

Trebuia să insist. S-o oblig să insiste și ea. Jocul nostru
nu se putea opri tocmai aici și tocmai acum, când Nick aproape
că s-a convins de faptul că Edith și Elza, cel puțin pentru el și
spre binele lui, erau una și aceeași persoană: sora mea. Era spre
binele lui, pentru că intuiam că într-o dimineață de decembrie
întârziat urma să nu mă mai trezesc. Larei i se interzicea să-mi
viziteze casa tocmai din acest motiv. Atât eu cât și Edith ne
temeam de această imagine ruinătoare pe care, într-o zi oare-
care, ar fi putut să o descopere fiica mea. Un trup neînsuflețit,
piele vineție și ochii deschiși, inhalând parcă tot ce a mai rămas
din lumina zilei. Nici cele mai pronunțate plăgi n-ar fi lăsat
o durere mai mare pe crusta inimii ce abia că învăța să facă
primii pași pe tărâmul necunoscut al vieții, un spațiu plin de
prinsori, unde totul depindea doar de norocul tău, de schepsis
și capacitatea de acceptare a ostentațiilor acestui destin.

Insistam. Treceam cu vedere anumite scăpări, antago-

nisme ori greșeli de care deveneam tot mai conștientă. Trăiam mereu cu spaima că am să-l pierd, că într-o zi el se va întoarce într-o casă pustie, într-un spațiu în care chiar și tăcerea va deveni insuportabilă. Bănuiam că nimeni nu se va apropia de el, de cel care uită chiar și de timp, atunci când scrie, tace, închide ochii și visează lumi neverosimile. Nimeni nu va afla că în acele momente el va avea nevoie de ceai negru, de cafea, tartine cu gem de afine, de toate aceste tabieturi pe care le cunosc numai eu. Eu, cea care în acele seri pustii, nici nu știu dacă îi voi rămâne chiar și o banală amintire, însemnată acolo, pe foile din fața sa, pe acele manuscrise ce nu vor îngălbeni vreodată. Impacientată și nehotărâtă, începeam să plâng. Nu există o suferință mai mare decât ideea supliciuului care, într-un viitor apropiat, ar putea nimici omul iubit, venerat, prețuit. Și poate că doar acest banal sentiment de compătimire, lipsit de orice mărturisire evidentă, ascuns asemenea răniilor ivite într-un loc intim, poate că doar această suferință ne obligă să fim oameni, să iubim dintr-un motiv cât se poate de clar: pentru că altcineva are nevoie de noi, de sprijinul nostru, de o simplă mângâiere, de o singură șoaptă; de căldura respirației noastre. Nu pe ceilalți îi ocrotim atunci când ni se solicită ajutorul întrevăzut. E doar o manieră de a păstra nepătat sufletul nostru, ceea ce rămâne sacru în gândul și în inima fiecărui om.

În inima lui bătea și o parte din inima mea, partea sănătoasă, cea în care aș fi vrut să dăinuie iubirea noastră. Asemenea ecoului din scoicile tănuite de privirile străine, să dureze dincolo de timpul existenței noastre comune. Aș fi vrut să-și amintească de mine nu ca de un nume sau ca de o ființă ivită atât de spontan pe itinerariul ursitei sale, ci ca de o persoană simplă, care, în limita posibilității, o viață întreagă s-a zbatut chiar și pentru o singură idee: fericirea lui. Nu mă puteam lepăda de această tulburare stăruitoare, chipul lui paralizându-mă asemenea repercutării țâșnite de undeva din interiorul meu, deformând realitatea acaparantă, divizând-o în fascicule

de proiecții orbitoare în care îl recunoșteam de fiecare dată. Era aici. Dintotdeauna. Era doar un imperativ ce-mi confirma prezența. Știam: unii oameni ne lasă atât de multe amintiri, încât nu ne mai rămâne timp pentru singurătate. Chibzuind, confruntam faptele petrecute în ultimele zile. În toate acele conjuncturi, căutam să descopăr ceva relevant, ceva ce mi-ar fi confirmat ideea că nu începeam să aiurez, că boala, gândul dat de prezența morbului încă nu reușise să mă înfrângă. Luptându-mă cu mine însămi, știam destul de bine: ceea ce putem închipui, putem domina. Îmi aminteam de izmeneala exagerată ori, ignorând durerea, de emoții percepute doar în prezența soțului, când inima se liniștea, bătea după ritmul inimii lui. Era greu, dar încercam să mă prefac că nu simt nimic, că uit de golul crescând în interiorul meu, un spațiu mult prea imens pentru un suflet atât de singuratic; mult prea întunecat și mult prea greu. Mărindu-se neîncetat, până în clipa în care va ceda chiar și ultima crustă. Și atunci hăul din interior se va contopi cu vidul ce mă va absorbi în totalitate. Și totuși, în tot acest torent de gânduri dezolante, undeva, într-un trecut incert, indignată, mi-am amintit de medicamentele pe care le ingurgitam doar la sugestia surorii mele. Din ziua în care boala a fost depistată, de când aflasem de prezența flagelului în corpul meu, Edith mi-a interzis să mă mai folosesc de medicația prescrisă.

- Am ucis un om, zise Edith, aducându-mă la realitate, risipindu-mi visele și amintirile ce mă eliberau de prezentul rece.

Nu mă interesau ineptiile acestei femei. Poate chiar și moartea ei mi-ar fi fost indiferentă. Pentru mine ea nu însemna nimic. N-avea ceva special, ceva feminin, ceva ce ar sclipi și te-ar atrage. Părea ușuratică și plină de sine, perfidă și detestabilă. În insistențele oamenilor, în perseverența lor de a încerca să afle tainele tale există o răutate prefăcută. Da. Așa era ea. Rea și insuportabilă.

Printre altele, Edith nu doar că mințise cu insolență, dar se străduia să mă convingă de faptul că Elza nu există. Și mai mult decât atât, la un moment dat, ajunsese chiar să-și însușească numele soției mele. Cu alte cuvinte, mă făcea să cred că persuasiunea mea n-are niciun temei clar. Că e doar o năzărare. Era ca și cum mi-ar fi spus: „Trebuie să te resemnezi și să te rezumi la ideea că totul e doar imaginarul tău.” Însă, refuzând orice formă de împotrivire, în sinea mea știam mult prea bine că nimeni nu poate greși atunci când își amintește propria realitate. Pentru că amintirea, în primul rând, e un timp atât de bine înrădăcinat în subconștient, încât niciun raționament nu-l poate anula, nu-l poate contrazice. E conștiința ta. Ceea ce ai fost și ce ai devenit grație deprinderilor, faptelor, imaginilor dobândite. Știam unde locuia Elza, unde era casa mea, adevăratul meu domiciliu. Cimitirul de care îmi vorbea Edith era doar o metaforă. Era ca și cum mi-ar fi zis: „O viață întreagă locuim între ziduri de pământ și piatră. Și, mai mereu, avem senzația că această piatră se strânge în jurul nostru asemenea cămășii protectoare. Iar, în cele din urmă, impresia devine fapt veridic. Acoperindu-ne, acest pământ ajunge o parte integrantă din ceea ce am fost. Apoi șterge totul. Orice urmă. Totul.”

În acele momente, în casa străineii, reușeam să recurg

la anumite antagonisme: gândul că orice vis se poate realiza. Elza... Elza exista indiferent de supozițiile și contradicțiile celorlalți. Pentru că era omul care mi-a dăruit tinerețea sa, nu aveam voie s-o las să îmbătrânească fără mine. Și nici nu trebuia să caut alte subînțelesuri ori alte conotații definindu-mi destinul. Totul era cât se putea de evident. M-am îndrăgostit de imaginea din trecut a omului pe care, grație providenței, l-am recunoscut abia în acest prezent, tocmai în acest prezent; în prezentul meu. Și poate că nici numele nu însemna absolut nimic. În decursul anilor, observasem că și fizionomia ei căpătase anumite transformări. Nu-mi iubeam soția pentru ceea ce era, ce-mi oferea, ci doar pentru ceea ce m-a învățat să ofer altora, fără a aștepta vreo recompensă. Pur și simplu, mă învăța să exist. La început o imitam, crezând că totul e doar un joc pueril, un fel de exercițiu pe care îl aplica audienților ei. Era doar o glumă care, în cele din urmă, se dovedise a fi o adevărată lecție de viață. „Unii oameni ne pot răni fără voia lor. În acest caz cea mai simplă ripostă e tăcerea.” Da. Era felul ei de a protesta. „Indolența omului pe care-l iubești e mult mai dureroasă decât orice cuvânt de ocară”, îmi zicea dezarmându-mă de orice replică pe măsură. „Uneori, schimba firul discuției, de mine își amintesc toți acei oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată, dar care există în imaginarul meu. Dacă tu, singurul suflet pe care îl cunosc cu adevărat, vei încerca să mă uiți, va fi ca și cum n-aș mai exista pentru nimeni. Nici măcar pentru mine însămi.”

Iubind-o, credeam că mă pot elibera de dominanța rațiunii, dar nu bănuiam că obsesia mea va atinge cote nesperate. Eram naiv, însă trebuia să mă las stăpânit de ideea că tot ce-mi doream îmi aparținea. Alături de ea, viața se oprise. Scopurile mele erau tocmai năzuințele ei. Erau tainele ce nu se cereau tălmăcite, pentru că ar fi anulat fericirea noastră. Nu cunoșteam momentele disputelor aprige. Știam că orice împotrivire ar fi dus la despărțirea inevitabilă. Ne continuam viața

ca și cum am fi respectat cursul firesc al fluviului ce ne proteja de intemperiiile sorților străine. Cu timpul, eu-rile noastre fantomatice, fuzionaseră într-un singur suflet. Doar înstrăinați de lume, de păreri și imbolduri, ne puteam regăsi în noi înșine, ne puteam ajusta ritmul inimilor noastre după ritmul timpului ce ne desemna destinul. Nu de cuvinte aveam nevoie în acele zile. Era de ajuns să ne privim în ochi, ca să putem descoperi locul din care absentă lumina. Probabil că împreună ne petreceam mult mai mult timp decât alte cupluri. S-ar fi zis că eram nedespărțiți, că nimeni nu va îndrăzni și nici nu va izbuti să se împotrivescă vieții noastre comune. Nimeni. Nici măcar Edith.

Ne plimbam pe țărmul Dunării, când apa era vâscoasă, precum ceara topită. Ne plimbam seara, când aerul devenea reavăn. Lăsa urme vizibile pe siluetele noastre îmbrățișate, decupându-le, parcă, de restul peisajului aproape ireal. Înaintam cu grijă. Uneori, Elza își întorcea privirea și-mi spunea: „Pașii noștri nu lasă urme clare.” „Pentru că străbaterăm un alt timp”, glumeam. Zâmbea. Mă îmbrățișa. „Dar putem fi văzuți. Și nu mai suntem doi tinerei ce și-au pierdut cumpătul”, o apostrofam. Știa cum să mă oblige să tac. Mă săruta prelung. Apăsător. Dureros de dulce. Orice încercare de a mă elibera din strânsoarea ei era doar o tentativă zadarnică, eșuată. Saliva noastră avea același gust: al apei sărate. Inhalam aerul eliberat de plămânii ei. Era o sufocare lentă.

- Învață-mă să exist în absența ta, zicea strângându-mă la piept și începând să plângă. De vei uita de mine va fi ca și cum o lume întregă m-ar abandona, m-ar lăsa pradă naufragiului, când, cu ultimele puteri, mă agăț de catargul în flăcări, dar nimeni nu observă cât de multă cenușă se depune pe acest trup neputincios.

- Încetează! am răbufnit. Pe atunci încă nu știam, dar erau alternative aparente, care ne pândeau într-un viitor apropiat. Amintirile intense, dar disparate creionau imaginea unui

trecut incert. Mă străduiam, însă nu izbuteam să localizez anumite nuanțe. Lumina fiecărui suflet are un sigur punct de focalizare: se află în inima omului ce te va iubi mereu și-ți va ierta prezența altor umbre.

- Vreau să cred că ești doar imaginarul meu, pentru că vreau să fii o parte din mine. Pentru totdeauna.

Dar cum reușea, fiindu-mi atât de apropiată, să-mi lase impresia că mâna mea ar trece printr-o crustă de lumină, dacă aș încerca s-o îmbrățișez? Era aici și era pretutindeni. Ea nu pleca niciodată. Doar se preschimba într-o fantasmă, într-o imagine complementară, ce-mi definea făptura, asemenea luminii necesare pentru a proiecta o umbră din sufletul stins. Ea rămânea în mine, în privirea mea, pătată de nuanțele privirii sale. În amintiri. Chiar și-n acele ore, pe obișnuitul drum înspre podul de sticlă, aveam impresia că în mâna mea străluceau degetele uscățive ale vreunei himere. Era rece, dar prezentă. Era intuiția mea, un gând ce se cristaliza pe măsura înaintării înspre pod.

Podul despre care vorbesc era o invenție arhitectonică în stilul new age. Ceva ca un arc transparent, înălțat deasupra unei porțiuni de apă, acoperite cu pânura vegetației necunoscută. Era solid și prevăzut cu trepte crestăte parcă direct în văzduhul translucid. Nu știi cu ce scop fusese ridicată această bizarerie, însă mai tot timpul mi se părea că podul fusese construit doar pentru ea, pentru Elza. Eu nu mă încumetam să-l traversez. Adoram s-o văd acolo, sus, pe ultima treaptă. Oprindu-se, privind în zare, ignorându-mă, începeam să mă neliniștesc, pentru că mi se părea că arcul siniliu începea să se clatine, se ondula, se legăna languros. O umbră prelungă înota pe sub podeț. Lăsa urme vâscoase pe pânza apei stătute. Urme sângerii. Apoi, în structura sinilie, apăreau primele crăpături, de forma și mărimea lacrimilor. O strigam, dar ea nu-mi răspundea. Mă ignora. Aș fi vrut să-i simt atingerea. S-o strâng la piept ca pe o pasăre, în vis, desprinsă de marginea cerului.

Și chiar de s-ar fi zbătut, tot n-aș fi eliberat-o. Doar când o atingeam, simțeam pulsațiile propriei inimi.

- În apa fluviului nostru nu se dizolvă nicio lacrimă, spuse într-un târziu. Mă făcea să înțeleg cât de puternică era iubirea ei. Își asuma vina chiar dacă era destul de evident faptul că cel care greșise eram numai eu. Nu-mi lăsa răgazul necesar explicațiilor deșarte. Mă îmbrățișa. Mă săruta.

- Cealaltă parte a umbrei tale, văzută pe sticla podului, lumina.

Tăceam. Amândoi. Închideam ochii și ne abandonam iluziei că plutim dincolo de marginile de nisip ale înserării. Dincolo de timpul nostru. Podurile pe sub care nu curg râuri nu despart două maluri, ci unesc urmele pașilor străini.

De multe ori, abandonați întunericului orb, ne trezeam la diferite ore din noapte.

- De ce nu dormi? o întrebam, fără să-i văd ochii. Răspunsul ei era cât se putea de previzibil. Mâna ei, ușoară ca o aripă de fluture nupțial, îmi atingea pieptul, căuta gâtul, în timp ce pe umărul stâng simțeam căldura buzelor ei. Și atunci, prin aerul beznei, se risipea o nuanță dulceagă de izuri nepământene. Și atunci începea totul. Era doar un vis ce se prelingea în amintire. Ori erau doar iluzii desprinse de realitatea noastră. Ea era tot ce-aș fi vrut să fiu. Nu era doar rodul dorințelor mele, ci, înainte de toate, era imaginea ideală din închipuirile mele. De aceea, pentru mine exista încă de când nici măcar n-o cunoșteam. Pe când îmi stăpânea imaginarul. Când nu existau amintiri și se aștepta dimineața ivirii ei.

Erau anii așteptării, zile pustii și nopți în care tu-mul din mine întrecea tălăzuirea naturii dezlănțuite. Îmi aminteam chiar și ceea ce n-am trăit, ce părea a fi posibil, îmi inducea o fericire histrionică. „La naiba cu toate secretele și cu suferința tănuită în sufletul meu istovit! O lume întreagă înțelege totul, doar tu nu poți să pricepi cât de mult îmi place să te iubesc”, urma să-mi zică peste un timp, tocmai în una

din serile aparent liniștite, când bănuiam că urma să se întâmple ceva pustiitor, adunat în puterea unei singure clipe spre a răbufni brusc, pronunțat. Anticipam totul. „Ție n-aș putea să-ți doresc ceva rău. Aș suferi și mai mult”, mă combătea, îmi citea gândurile. Nu mă opuneam. O iubeam într-atât de mult, încât, împotrivindu-mă, ar fi fost ca și cum aș fi încercat să neg propriile raționamente, ceea ce, desigur, ar fi deconspirat o subtilă turnură a demenței. Totodată, cât de absurd nu ar suna, surprinzător, conștientizam incapacitatea mea de a-i oferi ajutorul scontat, dacă s-ar fi ajuns la anumite situații critice. Gândul nepuținței se datora, desigur, impresiei absurde că ea nici măcar n-ar trebui să existe și-n realitate pentru a-mi demonstra cât de apropiată îmi era. Pentru că se afla dincolo de orice închipuire. Era în mine. Mereu și pretutindeni. Ceea ce nu izbuteam eu, finaliza tocmai ea. Devenea materializarea tainicelor dorințe, prezente în mințile fiecăruia dintre noi: să ne desprindem de pământul din care suntem făcuți și, grație magiei, să ne metamorfozăm într-o crustă fragilă a spiritului lipsit de necesitatea atingerii solului ce ne suportă umbra.

- Am ucis un om, zise Edith, aducându-mă la realitate, risipindu-mi visele și amintirile ce mă eliberau de prezentul rece.

Nu mă interesau ineptiile acestei femei. Poate chiar și moartea ei mi-ar fi fost indiferentă. Pentru mine ea nu însemna nimic. N-avea ceva special, ceva feminin, ceva ce ar sclipi și te-ar atrage. Părea ușuratică și plină de sine, perfidă și detestabilă. În insistențele oamenilor, în perseverența lor de a încerca să afle tainele tale, există o răutate prefăcută. Da. Așa era ea. Rea și insuportabilă.

- Ai spus că ai greșit.

- Era un bărbat cam de vârsta ta. Avea ochii albaștri ca cerul. Purta favoriți, iar părul îi era întotdeauna aranjat. În afara serviciului, se îmbrăca în gri ori în negru. Pe umărul stâng avea un semn de naștere, un crin regal.

- Joci fals, am răbufnit. De ce mă descrii? Tu chiar crezi că voi încerca să înțeleg tot ce-mi debitezi?

Dintr-odată, mi s-a părut că a vrut să izbucnească în plâns. S-a apropiat de ușa de ieșire, dar a întârziat doar pentru a-mi rosti numele decedatului:

- Max Ervin.

- Stai! am sărit.

Speriată, scrutându-mă cu priviri cercetătoare, probabil că se întreba ce se petrecea cu mine, ce fel de latură necurată se ascundea în spatele chipului ce trăda blândețea și bunătatea, dacă ar fi s-o citez. Nu știa că în urma accidentului, în gândul meu, se găsea loc și pentru gânduri de ripostă, gânduri negre. Erau nopți când nu încetam să caut modalitățile ce m-ar fi ajutat să rezolv misterul în care mă afundam tot mai mult. Întrevedeam o sumedenie de situații posibile. Combinam fiecare amănunt și întotdeauna ajungeam la aceeași rezolvare: trebuia să elimin pe cineva. Pe cine? Fiica se excludea de la bun început. Edith nu putea fi Elza așa cum își dorise, încercând să mă convingă de justetea identității însușite. Elza era adevărul meu.

- Max Ervin trăiește. Îl cunosc destul de bine.

Femeia mă privi cu uimire.

- Am senzația că trăiești în trecutul tău. Uneori, timpul e asemenea talazului. Când întâlnește în drumul său vreo stavilă, intră în reflux. Dureros e că, întorcându-ne, nu mai regăsim adevărul de care eram conștienți. Deoarece, indiferent de situații, orice spațiu e modificat de puterea efemerului. Și poate că acumulează chiar și o parte din gândurile noastre, care au devenit acțiunile altora.

N-aveam nevoie de explicațiile ei inutile, lipsite de teorie, fondate pe teorii însușite, probabil, tot din cărțile mele. Dacă tot încerca să mă contrazică, trebuia să recurgă la considerente clare, lămuriri, fapte. O vedeam cercetându-mi profilul reflectat pe pânza oglinzii din colțul îndepărtat al camerei. Cel

dinspre apus. Nu realiza că o văd. Nu schița niciun gest. Pur și simplu, stătea acolo, în dreptul ușii, în spatele meu, ca o umbră zadarnică. Ochii îi erau ca două pete de întuneric, absorbind parcă tot restul luminii rămase. Reușea să fie atât de absentă, încât îmi dădea senzația că din clipă în clipă, fără nicio efortare inutilă, făptura ei va fi inhalată tocmai de oglinda pomenită. Se putea risipi într-o puzderie de cioburi transparente, doar pentru a umple hăul ce invadea dormitorul meu.

- Max Ervin trăiește! insistam spulberând liniștea ce vibra între noi, în noi, pretutindeni. Trăiește! mă repetam pe un ton ridicat.

Pentru o clipă mi s-a părut că va refuza să mai lupte. Își recunoștea înfrângerea.

- Max e agent de poliție. E de vârsta mea, argumentam.

- A fost mult mai tânăr. Vă despărțeau aproape zece ani.

- Minți.

- Așează-te și ascultă-mă cu atenție, îmi porunci Edith.

M-am supus. Curios de ceea ce urma să fabuleze, pur și simplu mă prefăceam că încerc să-i dau crezare.

- Boala lui Max se afla într-un stadiu înaintat. Probabil că ar mai fi trăit doar câteva zile, timp în care, fără sângele lui, probabil că ar fi murit altcineva. Un om apropiat avea nevoie urgentă de acest lichid vital. Pur și simplu, sângele lui era singura componentă care ajuta la prepararea unei substanțe indispensabile în vindecarea altor pacienți. Am oprit aparatele ce-l mențineau în viață. L-am lăsat singur. Oricum, cred că n-a simțit nimic. Se afla într-un fel de letargie. Creierul nu mai primea comenzi clare de la stimuli externi. Era oribil, însă, dacă ai cunoaște toate amănunțele, mi-ai da dreptate. Și poate chiar mi-ai mulțumi.

- Încetează! am strigat cu o ferocitate neașteptată. Nu dau crezare aiurelilor tale. În ochii mei ai fost și vei rămâne doar o mincinoasă și nimic mai mult. N-ar trebui să te lauzi cu

realizările tale profesionale, ci, mai degrabă, când oferi interviuri pentru cotidiene ori în cadrul emisiunilor radiofonice, ar fi mult mai bine dacă ai expune modalitățile grație cărora înșeli oamenii.

Nu mai rezistam. Manifestările ei paranoice mă obligau să părăsesc această casă. Să plec pentru totdeauna. Să mă întorc la Elza. Până nu era prea târziu.

Se însera când am reușit să ies. Am pătruns într-un haos de umbre și păreri. Tulburat, înaintam înspre apus. Văzduhul cenușiu părea sărat, tăios și plin de mirosuri necunoscute. Mă grăbeam. Probabil că nu înțelegeam mai nimic din ceea ce se întâmpla. Ezitant, izbuteam să recompun în memorie frânturile dispartate ale propriei vieți, petrecute alături de Elza. „Va veni și timpul când, privind chipul ficei, ne vom aminti de noi înșine, de anii tinereții noastre. Abia atunci ne vom convinge de faptul că viața merita trăită. Chiar și pentru ideea continuității sale”. Erau cuvintele ei. Răscolindu-mă, în acele ore ireale constituiau izvorul alinării mele. „Crezi că nu-ți observ absența? Nici nu știi cât de reci sunt cămășile tale, pe care le îmbrac doar să mă îmbăt cu iluzia că te simt.” „Am senzația că suntem doar gândul omului de alături. Trăim respectând granițele impuse de mințile noastre. Suferim și ne zbatem. Căutăm și așteptăm. Dar nu îndrăznim să evadăm. Și nicidecum nu ne putem opri din această rutină fără sens. Suntem oare doar un colb de stele, împrăștiat pe singura planetă din acest univers, singurul loc în care se poate respira; între doi poli magnetici, ce ne amplifică singurătatea și ne înstrăinează chiar și de noi înșine?” „Începeam să visez tot ce închipuiai, dar nu știam că din acest amalgam urma să răbufnească realitatea noastră.” „Te iubeam din milă, pentru că și eu simțeam un acut sentiment de singurătate. Era prea târziu, când am realizat că și tu trebuia să te îndrăgostești de ceea ce ne unea, de acest gol dureros, de prăpastia dintre noi, din noi, din jurul nostru. Crezi că n-am înțeles? Când m-ai întâlnit pentru prima dată, ai vrut să mă

eliberezi de ceea ce te distrugea și pe tine. Ai vrut să salvezi un străin, crezând că-ți vei vindeca sufletul. Mi-ai deschis ușa asemenea unei umbre rătăcite, evadând din întunericul rece în care uiți chiar și de tine însuși. Crezi că nu știi de ce m-ai îndrumat să vin tocmai pe drumul ocolitor? Era un podeț acolo. Podurile, pe sub care nu trec râuri, nu despart două maluri, ci unesc urmele pașilor străini, abătuți, pierduți pentru totdeauna.”

Frânturi și alte frânturi. O confuzie de gânduri, amintiri, iluzii. Cuvintele ei. Cuvintele mele.

„Nu ne ignoră, ci ne iubesc cei care nu ne scriu, nu ne vorbesc, nu se repetă în asiduitatea lor. Se tem că ar putea spulbera legăturile ipotetice, închegate între noi. Oare e chiar atât de greu să răspundem acestor întristări? E greu, pentru că orice încercare ar intensifica și mai mult ceea ce și așa devenise aproape insuportabil, doare și distruge.” „Pentru că cel mai important e nu cu cine râvnești să adormi, ci doar cu cine te trezești dimineața. A cui e cea dintâi privire din fiecare zi.” „În mințile fiecăruia mereu părem alții. Dar să nu uităm că suntem unici, iar asta ne face superiori.”

Toate aceste fragmente disperate alcătuiau o lume posibilă, amintirile mele. Sciziuni de idei...

„Chiar și sufletul putea fi otrăvit. Atunci când îndrăzneam să te sărut, căutam să te liniștesc; când în lacrimile tale deslușeam gustul dulceag al veninului.” „- Spulberă-mi liniștea, mințind că mă auzi. Amestecă-mi gândurile cu eoul respirației tale. Ca să pot să te simt și să nu te înstrăineze aceste singurătăți insuportabile.” „Nu oamenii din visele noastre, care, în mare parte, nici nu există și-n această viață, ci doar cei care ne vor oferi libertatea de a visa alte existențe ne vor aduce, într-adevăr, fericirea mult dorită. Iar când în aceste închipuiri apar și persoanele din preajma noastră, atunci putem vorbi de un destin împlinit.” „Spune-mi! Ce poate fi mai elocvent decât aceste îmbrățișări când taci, când plângi, când uiți... uiți să re-

spiri?”

Iar la toate aceste idei, amestecate într-un haos ce mă îndepărta de realitate, se adăugau și amintirile fragmentelor din anumite povestiri, scrise cu ceva timp în urmă.

„Voi încerca să-ți scriu despre ceea ce aș fi vrut să fie. Și poate că era, s-a petrecut, pentru că mi-ar fi imposibil să inventez lumi atât de probante, încât am senzația că fiecare amănunt stârnește torentul trăirilor pustiitoare. Doare totul. Iar cel mai drastic doare absența ta. Îndeosebi, acum, când știu că ești, ești acolo, într-un spațiu obscur, într-un timp ireal, în prezentul de care nu reușesc să mă desferesc. Ești în mine, în gândurile mele, în visuri și în vise, în tot ce-mi doresc și tot ce devine posibil doar grație existenței tale. Închid ochii și te imaginez. Pielea mea iradiază un iz străin. E mirosul tău. Ești tu. Încerc să-ți scriu. Nădăjduiesc că vei citi aceste cuvinte, că vei pricepe suferința mea. Cu toate că nu-mi răspunzi niciodată, trăiesc cu impresia că mă cunoști. Știi că exist. Ar trebui să știi. Ar trebui să simți pustietatea în care se zbate doar o umbră străină, un suflet singuratic, un om ce te așteaptă și crede în tine.

Sunt aici. Locuiesc în apropierea Dunării. Pe Strada Splaiului. N-am pe nimeni. Nu doresc să-mi fac prieteni, deoarece orice încercare de a intra în relații intime cu necunoscuții are și o particularitate subtilă: pur și simplu accentuează gândul singurătății tale, acest sentiment insuportabil, acest chin de care nu ne vom izbăvi niciodată. Sunt... Da, poți să mă consideri doar închipuirea ta. Crezi că nu știu? Credeai că inventezi un personaj, apoi, brusc, ai realizat că, fiind produsul rațiunii, imaginarul nu poate fi altceva decât o formă de reflectare a realității noastre. Ceea ce nu cunoaștem, există. Ceea ce ne dorim, se va împlini, doar că, de multe ori, se va adevăra tocmai atunci când va fi prea târziu, mult prea târziu. Crezi că nu înțeleg? Refuzi să-mi răspunzi dintr-un motiv cât se poate de simplu: te temi. Da! Te temi că sunt tocmai ceea ce ți-ai dorit.

Îți spui că e imposibil, că între ficțiune și realitate nu există niciun punct comun. E absurdul pe care nu ne încumetăm să ne recunoaștem. De multe ori, suntem atât de neputincioși, încât tăgăduim chiar și prezența celor mai simple adevăruri. Gândește-te că în vis nimeni nu și-a văzut chipul reflectat pe pânda oglinzii. Întotdeauna ne privim dintr-un unghi aproape imposibil. Ne depărtăm chiar și de noi înșine. Ne temem că nu vom izbuti să fim tocmai ceea ce cred alții despre noi. Trăim vieți străine, împrumutate din cărțile citite în copilărie, din filme ori spectacole de teatru. Cu alte cuvinte, noi nu trăim viața noastră, ci, mai precis, nu facem altceva decât să imităm destine ideale, creionate de cei care au înțeles mult mai multe decât noi; de autorii născocirilor ideatice. Apoi, brusc, ni se pare că nimic nu are sens, că nu mai există nicio cale de întoarcere, că viața noastră s-a terminat tocmai în secunda în care am acceptat să ne împărțim propriile suferințe cu un om străin, cu omul de alături. „Nu trebuia!”, ne apostrofăm visând sorti neverosimile. Înțelegi? Acum înțelegi de ce n-am nevoie de nimeni?”

M-am oprit. Brusc, am realizat că am ajuns. Probabil că străbăteam spațiul reveriei, pentru că nu reținusem mai nimic din ceea ce urma să se închege într-un soi de realitate, fie ea chiar și una confuză. Era ca și cum aș fi înfruntat o statornicie neguroasă, dintr-un timp aparent, din afara timpului invadat de tăceri profunde, adunându-se în jurul meu așijderea mâlului, umplându-mă precum rotocoalele de fum greu și asfixiant. Eram aici, în locul în care simțeam că înțeleg totul, că știu cine sunt. Am deschis ușa de la intrare și am pătruns în coridor. Consideram că nu trebuia să-mi anunț întoarcerea. Oricum, eram acasă. Lung, spațios și scăldat în lumini întremătoare, holul se termina cu ușa ce ducea înspre biroul meu. Peretele dinspre Dunăre era secționat de cinci ferestre imense, delimitate de niște stâlpi masivi, de aceeași nuanță nisipie ca și peretele. Îndată, după câțiva pași, am înțeles că ușa de la dor-

mitorul Elzei era deschisă. O auzeam vorbind la telefon. M-am oprit la timp. Unele secunde durează cât o clipire din ochi, însă, în amintirile noastre, rămân pentru totdeauna. Sunt momente capabile de a schimba tot restul vieții. Răbufnesc atât de neașteptat, încât, la un moment dat, avem senzația că tocmai ele, acele fracțiuni, constituie punctele esențiale pe o hartă complexă și imprezvizibilă a destinului nostru.

- Nu pot să-l mint. Era vocea soției ce se adresa unui apelant necunoscut. Dar nici nu pot să mă încumet să-i spun totul. Adevărul l-ar îndepărta, l-ar distruge, l-ar ucide. Niciodată, te rog, niciodată să nu-i spui că știam totul. Știu că mi-au mai rămas doar câteva zile. Încerc să mă lupt cu un inamic invizibil, dar mă simt neputincioasă. Mă știu învinsă. Duc o luptă zadarnică. Nu fac pe deșteaptă, dar nu cred că moartea acelu om, pacientului tău, sângele lui mă va ajuta așa cum afirmi. De aceea insist să-l ții pe Nick în casa ta, să-l convingi de faptul că tu ești soția lui, că Lara e fiica voastră.

Simțeam că voi ceda. Pereții începeau să vibreze. Ferestrele își schimbau poziția. Se diluau într-o masă vâscoasă, conferind luminii un aspect lichefiat, sângieriu. Tremuram. Mi se părea că zidul de care mă sprijineam îmi inhala întregul trup. Trecea prin el. Pătrundea în abis.

- Și mai e și acest sicriu, continua Elza.

Ca-ntr-un coșmar de nedescris, m-am desprins de perete și am intrat în dormitorul ei. Era ca și cum aș fi pătruns într-o gravură tridimensională, din care lipsea orice urmă de mișcare.

- Bănuiam totul, începeam să mă destăinui. De la bun început, știam că tu ești soția mea, că împreună cu Edith ați încercat să mă purtați pe drumuri false. Nu știam motivul potlogărilor voastre. Oricum, în tot acest scenariu, pe tine, Ely, nu te-am învinuit niciodată. Mă străduiam să dezleg tot acest mister de unul singur. Am recurs la metodele mele. Eu... eu sunt cel care a ascuns sicriul în remorca mașinii tale.

Aveam să-i mai spun și alte amănunte, însă n-am reușit, pentru că, brusc, ca-ntr-o secvență de film artistic, trupul ei firav s-a prăvălit pe parchetul mochetat. Am îngenuncheat și am început să plâng. Ce puteam să fac în asemenea momente? Ce?

Să încerci să cunoști un suflet străin e un chin insuportabil pentru sufletul tău. Mai ales, când încetezi să crezi chiar și în tine însuși, dar continui să speri că altul îți va da crezare. Cauți neîncetat și nici nu observi că, treptat, devii tocmai imaginea pe care o ignori, te temei de ea ca de o răsfrângere neînțeleasă, de vedenia întrupată tocmai din gândurile tale, mistuindu-te și accentuându-ți singurătatea de care nu reușești să scapi. Te întrebi cine ești, ca să poți să-nțelegi cât de grea îți e viața în absența celuiilalt. Îndeosebi acum, când știi că el ar putea face parte chiar și din destinul tău, dacă ți-ai aminti că și el, probabil, chiar și la modul sarcastic, încă se mai gândește la tine. Și dacă joacă fals, dacă te așteaptă, realizezi ce pierzi tocmai în acest prezent? Știi că asemenea oameni refuză realitatea pentru că se tem de ea? Ei nu văd niciun viitor, cum nu văd nici trecutul trăit. Timpul lor se desfășoară dincolo de spațiul realității, acolo unde nu există limite certe. Dacă nu-ți amintești, nu ai cum să uiți. Singurătatea îți oferă un privilegiu important: o libertate absolută. Un spațiu, un timp...

Era un alt spațiu, lipsit de ecouri și plin de stampe abandonate parcă unor mișcări imperturbabile, induse de gândul meu, de dorințe vindicative. Dincolo de firida ferestrei creștea pustietatea. Aici, în casa mea, bărbatul îmbrăcat în albastru iradia un aer absent. Realizăm că în prezența străinilor ce populează spațiul existenței noastre, dar care ne ignoră și se feresc chiar și de privirile noastre, ne simțim singuri și neajutorați. Aplecat deasupra documentelor aranjate minuțios, omul de care po-vestesc părea doar un mort de care îți amintești în momentele de cumpănă. Ochii aproape lichizi și trupul ca de sticlă mă făceau să cred că năzărirea din fața mea nici măcar nu respira. Nu îndrăzneam să-i vorbesc. Folosindu-mă de inelul cumpărat în timpul sejurului pe litoralul Mării

Adriatică, pe geamul translucid intenționam să creștez conturul inimii. Însă mâna mea trecuse prin golul ferestrei. În locul sticlei, transparența necesară fusese suplinită de o pojghiță subțire de apă. O lume greșită popula necuprinsul văzut. Arborii de gheață acaparau fundalul statornic al fluviului pe care se oglindea un cer fisurat. Ca într-un miraj, în zare, fremătau unduirile nuanțelor stacojii, amintind zborul decupat de resturi înzăpezite. Era ca și cum, în mod intenționat, cineva ar fi scrijelit o sumedenie de semne confuze, doar pentru a spori dezordinea ivită. Nimeni nu mai întârzia pe aleea sticloasă a scuarului ce ducea înspre estuar. Toate drumurile se opreau la marginea ipotetică a țărmului retras într-un conglomerat de lumini translucide, lăsând impresia că în acel loc, între vis și realitate, se produceau tocmai diluările necesare. Cum se putea exista între asemenea racle difuze? Între aparențe?

Abia acum înțelegeam că fericirea nu înseamnă să fi conștient de faptul că și-n această lume ai un loc, doar al tău. Înseamnă să știi că acasă, în propria ta casă, te așteaptă un om apropiat. Singurul om din viața ta, fără de care n-ai să înțelegi că adevărata existență nu e chiar ceea ce visăm, ci, mai degrabă, e mult mai mult decât orice imaginar de care suntem capabili. Sunt ore, sunt zile, sunt anii ce îți confirmă neconținută prezență. În acest caz, sentimentul imanenței rezulta tocmai din convingerea că visul împlinit, rămas pentru totdeauna, era doar al meu. Reprezenta totalitatea gândurilor neîntinate, încropite în trecutul diferit de alte destine. Și din acel răspas, ca dintr-o torsiune de timpuri diferite, trebuia să vii tocmai tu. Din speranțele și dorințele mele. Din anii, din ziua, din secunda în care pe nisipul țărmului scrisesem un nume uzual. Cu timpul, cuvântul fusese șters de pașii străini. Însă cine s-ar fi gândit că talazul fluviului aflat în reflux va întoarce acea amintire. Numele tău. Tu. Aici. Pentru tot restul drumului. Cu toții, primim doar ceea ce în ce ne străduiam să credem.

Era un alt timp. Regăsit în tine, trecutul avea capaci-

tatea de a absorbi recrudescența prezentului, anulând chiar și inconsecvența amintirilor. Pentru că în mintea mea, imaginea omului iubit, îndestulându-mi viața, trebuia să desemneze eternul prezumtiv. Tu nu puteai să exiști dincolo de închipurile mele. Visat de alții, te abandonai tăcerilor văduvite chiar și de ecoul vocii mele. Nu-mi răspundeai. Nu reușeam să te eliberez de iluzia imanenței, de tine însuși. În acele momente chiar și aerul din interior devenea mult mai rece, stăpânit de adierile sărate, prelinse de dincolo de fluviul nostru, dincolo de care nu putea exista nimic, absolut nimic. În asemenea situații eram înclinată să caut secvențe definitorii, demne de a ne izola în spații aparent intangibile, dar sincrone. Așezată la masa de lucru, îți scriam ca și cum aș scrie unui străin ce nici măcar n-ar trebui să existe. Scrisul avea o forță majoră: anula succesiunea evenimentelor impuse de efemerul istovitor. Nu așteptam niciun răspuns din partea ta. Bănuiam că înțelegi totul. Gândurile pot pătrunde dincolo de ceea ce ne e dat să vedem. Știai că aici, în imaginarul meu, gesturile tale anulau chiar și cele mai neînsemnate vibrații ale obiectelor dimprejur? Flăcările ce mistuiau autovehiculul avariat căpătaseră nuanța cerului de apus. Între elementele planului apropiat și decorul de un roșu întunecat nu mai exista nicio limită clară. Pandantivul din mâna ta amintea o copie neizbutită a inimii uscate, stoarse. Stropii de sânge închegaseră în colbul de rubin. Pe manșetele cămășii tale. Pe guler. Lucind, reflectau fisurile orizontului incendiat. Cu toate că nu eram acolo, în oglinda retrovizoare îmi vedeam chipul lipsit de orice expresie clară.

Am omis anumite secvențe. M-am întors într-un alt timp.

Dar ce m-a făcut să cred că pot opri denegarea ta? Insistând, plângând, căutând să înving cu șoaptele fără sens liniștea ta asurzitoare. Cine mă închipuam? Cea care îți scria destinul? Dacă îți refuzam privirea, nu însemna că nu te iubeam. Plângeam și nu voiam să simți durerea mea. M-ai rugat să

sting lumânarea, însă nu știai că în acele momente nu eram capabilă nici măcar să respir. Mâna mea nu mai simțea nimic. Aceași mână, care, noapte de noapte, se odihnea pe inima ta. Nu știai adevărul, dar tocmai eu eram cea care avea nevoie de acest gest obișnuit. Doar așa izbuteam să adorm. Abandonată ritmului constant, mă ademenea germenul altei vieți, fără de care existența mea era de neconceput. Cum aș fi putut să te ating? Între degetele palmei drepte închegase o crustă subțire, de ceară și lacrimi. Și totuși, în întunericul aproape vâscos, știam că simți durerea mea. Ai sărutat locul rănit. „Dar ce m-a făcut să cred că refuzul meu te-ar putea îndepărta de o lume întregă?” Te întrebai ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. „... doar faptul de a nu te pierde tocmai acum, când și lumânările au devenit de prisos, în această casă. Când nu mai am nevoie de lumină, ca să știu că te uiți drept în ochii mei. Când ecoul inimii mele cunoaște doar o singură retragere: în tăcerea ta.” „N-aș îndrăzni să evadez din viața ta, pentru că doar tu îmi oferi o libertate absolută”, ți-am spus printre lacrimi.

Era un alt timp.

- Există și locuri în care am fost dați uitării, cum există și senzații că, în prezent, locuim într-un spațiu greșit. Nimic nu ne aparține pentru totdeauna. În totalitate.

Erai pretutindeni. Existai prin cuvinte și în cuvinte. Tot ce gândeam căpăta sens fiind spus sau confirmat de tine. În camere întunecate, în spații cu drumuri pierdute sub postavul ierbii negricioase mi se confirma absolut totul. Pe maluri cu pietre de un verde hipnotic. Pretutindeni. Un avânt dezolant mă distanța chiar și de mine însămi.

- Ar trebui să murim în locuri străine. Singuri și smeriți cu sfârșitul iminent. În viețile celor care ne-au iubit și ne-au dăruit o parte din prezentul lor, ar trebui să lăsăm timpul necesar uitării. Să lăsăm impresia că amintirile lor sunt vii, rămân pentru totdeauna. Asemenea pozelor găsite de cei pentru care nu vom fi decât niște năzăriri lipsite de orice reper clar în ne-

cuprinsul acestui univers bizar.

Știam că mă ascultai. Nu te vedeam alături, dar te simțeam pretutindeni. Pentru că erai în mine. Tot acest timp. În definitiv, nu mă speria ceea ce nu cunoșteam. Tot ce era străin nu avea nicio importanță. Mă așteptam la orice metamorfoză. Aici și acum era posibil absolut orice. Văzduhul drapat cu luminozități înșelătoare umplea interiorul mărginit de pereții aflați într-o pendulare vădită; pereți fisurați, ce permiteau umbrelor înclinate, umbrelor difuze o libertate totală de mișcare. Și nici gândul nu se putea împotrivi respectivelor fluctuații. Aveai senzația că spectrele de o naturalețe copleșitoare, pe alungirile de forma aripilor, de undeva din ținuturile crepusculare, de dincolo de fluviu, aduceau răsrângerile nisipului încărcat de nestemate; aduceau luciul piliturilor microscopice, ce se aduna în sticla ce lipsea ferestrei din fața mea. N-avea sens să mă opun haosului iscat. În vuietul ce începea să se întetească deslușeam ecourile vocilor necunoscute. Era ca și cum, în jurul casei, s-ar fi adunat zeci de suflete aureolate de lumini aproape sticloase, ar fi strigat și ar fi implorat să le înapoiez apa necesară supraviețuirii. Erau acolo. Fixau pustietatea cu privirile lor încurcate, cu ochii ce se încețoșau de lacrimi. Ascultând, mă cuprindea un sentiment indefinibil, un fel de milă amestecată cu apatie. Gândurile fuseseră expuse doar la un nivel general. Erau lipsite de elemente subiective, cum ar fi culoarea cămășii tale sau preferințele tale culinare, pe care le cunoșteam doar eu. Pentru mine asemenea cozerii nu erau altceva decât niște arme uzate, de care se puteau folosi doar minți primitive. În ultima instanță, recunoscându-ne înfrângerea, nu ne rămâne altceva decât să ne recunoaștem durerile ce ne macină, crezând că în haosul pe care îl percepem doar noi, într-un târziu, omul de care avem nevoie va înțelege totul. Și atunci, ca din senin, auzind totul, oprit într-un timp și într-un loc potrivit, probabil că acel om ne va răspunde. Ne va insufla curajul necesar. Eu, în schimb, refuzam să cred în asemenea oportunități. Nu te așteptam și nu

te căutam. Sesizând anumite subtilități, înțelegeam că destinul comun se naștea din repetiția coincidențelor, din acumularea similitudinilor ce aveau menirea de a încropi o viață în doi, o singură viață, destinată iubirii. Nu îndrăzneam să mă opun impulsurilor pe care oricum nu le puteam controla. Un asemenea act potrivit ar fi îndepărtat ceea ce urma să cuceresc. Te-ar fi îndepărtat. Crezi că nu știu? În fața ta nu se putea masca absolut nimic. Intenționând să-l cunoști, tu nu te apropiai de om. Aveam impresia că îl priveai chiar din interiorul lui. Și, pe măsură ce te îndepărtai, îl lăsați să înțeleagă propriile greșeli. Vocea ta nu putea fi confundată cu vacarmul de care deveneam tot mai conștientă. Chiar și omul în uniforma albastră, brusc, mi-a amintit de tine.

- Simt că nu mă pot concentra asupra procedurii ce se cere a fi terminată tocmai aici, în casa dumneavoastră. Am impresia că aud mii de voci. De aceea, în următoarele minute, aș dori să-mi vorbiți despre soțul dumneavoastră. Vă asigur că nu-l suspectăm. Trupul găsit pe malul fluviului nu are nicio legătură cu domnul Kovalt. Totuși, aș dori să aflu de ce la locul accidentului de anul trecut a fost găsit un sicriu ivit ca din senin? E ceva ce nu se leagă în tot acest calambur.

- Sicriu? am răbufnit consternată.

- Chiar și viața dumneavoastră depinde de aceste precizări.

- Viața mea e realitatea mea. E ceea ce simt și ce mă face fericită. E prezența și căldura omului care m-a învățat să ignor insurmontabila pustietate, indusă de năvala umbrelor străine. E soțul meu. E unicul suflet alături de care uneori mă simt timorată și, fără niciun motiv, simt frica. Celelalte aparențe sunt doar niște subminări incapabile de a induce sentimente sau gânduri tocmai prin faptul că nu prezintă niciun interes pentru viața mea; pentru viața noastră. Știi ce cred? Între doi oameni care se iubesc nu există doar acea râvnă aprigă de a fi mereu împreună, de a se abandona jocurilor intime

ori de altă natură, ci, mai degrabă, cu timpul, din gândurile și din tăcerile lor, între ei crește ceva unic, ceva ce nu poate fi înțeles de nimeni din exterior. Așa că încetează cu asemenea ostentații fără sens. Sunt doar niște minciuni sfruntate. După felul în care ataci, domnule agent, deduc chiar și ceea ce intenționezi să inițiezi. Dacă n-ai reușit să-l înfrunți pe Nick, să-l câștigi de partea ta, crezi că vei reuși să te apropii de mine? Generalizările tale au doar un sens depreciativ. Dorind să-mi spui cu totul altceva, nu te folosești de propria gândire, ci, pur și simplu, dai exemple împrumutate de la alții, însușite în timpul cursurilor pe care le frecventai, întrebându-te mereu când se va termina acea corvoadă. Omiți un factor important: arta interogării de care te folosești, din punctul tău de vedere, e doar o persiflare. Pentru mine, în schimb, înseamnă cu totul altceva. Constă în alegerea și combinarea cuvintelor într-o organizare contextuală astfel încât expresia rezultată să se acorde cu gândirea și sentimentele celui care știe ce vrea să exprime, să evedențieze, să găsească. E, de fapt, una din definiții pe care am explicat-o săptămâna trecută audienților mei. Sigur că asta nu trebuia să-ți spun tocmai ție. Am vrut doar să-ți amintesc că nu stai de vorbă cu cel care îți spală sau îți repară mașina de serviciu. E doar o atenționare și nimic mai mult.

Realizam că, vorbind cu Max, era ca și cum aș fi vorbit de una singură. Așa că hotărâsem să mă întorc la tine.

Scriindu-ți, imaginând că-mi răspunzi, învățam să ignor singurătatea. Mă convingeam că nu te cunosc, dar simțeam că ești unica mea necesitate. Poate că știai cine sunt. Știai că ar trebui să exist. Erai invenția mea, dar erai mult mai real decât tot ce mă durea. Îmi scriai de mireasma azaleei și nici nu realizai că în aceste momente, în casa mea, acest iz lăsa urme ademenitoare în aerul sufocant. Amintea de tăceri spulberate de eoul respirației străine, dar nu știai: mi se părea că alături respira un om străin. Îmi ofereai atât de multă liniște, încât aveam senzația că nu se întâmpla nimic.

Uitam de mine însămi, dorind să nu fiu doar o povară pentru gândul și sufletul tău. Voiam să mă uiți chiar dacă, în prezența acestui om străin, aveam senzația că nu ne-am cunoscut niciodată. Chiar dacă te purtam în mine, doar în tăcere îmi permiteam să-mi imaginez că-mi amintesc tot ce putea fi, dacă tu ai fi încercat să mă convingi de faptul că oamenii asemenea mie nici măcar n-ar trebui să existe și pe acest pământ. Dacă eu, eliberându-mă de ideea ființării tale, întinzând mâna în gol, aș fi înțeles că în văzduhul întunecat a rămas căldura trupului tău.

Nu așteptam nimic din partea ta. Voiam doar să-ți împărtășesc această suferință. Așteptam să-mi răspunzi. Era chiar atât de greu să lași un semn real în acest spațiu, ce părea a se anula din pricina așteptării intolerabile? Nici prezentul nu-l mai simțeam. Erau nopți când voiam nici să nu mai exiști, însă știam că, fără tine, nu exista nimic din tot ce-aș fi dorit. S-ar fi zis că încercam să mă recunosc pe mine însămi, căutând imaginea ta din trecut. Pe atunci, nutream o adevărată pasiune pentru lectură. Comparându-mă cu eroinele ce foloseau un limbaj elevat și izbuteau să înfrunte situațiile problematice în care fuseseră atrase grație măiestriei autoricești, te imaginam ca pe un suflet singuratic, desprins tocmai din acele pagini. Eram fascinată de universuri posibile, știind că într-un asemenea univers, dincolo de reveriile mele, trebuia să exiști tocmai tu. Cărțile aveau un dar straniu: suplineau absența oamenilor pe care aș fi vrut să-i cunosc. Și poate că acei oameni chiar existau. Populau subconștientul meu. Se apropiau de mine cu fiecare nou roman, cu fiecare însemnare caligrafiată chiar pe prima pagină: „De la un prieten enigmatic.” De la tine primeam tot ce nu exista, dar putea fi posibil, pentru că se putea închipui: universuri fictive, prezente în paginile cărților sosite prin poștă; o stratagemă necesară în vederea confirmării expeditorului misterios. De-aș fi știut că am să te-ntâlnesc, tot ce scriam nu aș fi ars, crezând că-mi satur imaginația, încercând

să te inventez. Toate ideile aș fi cedat fluviului care ar fi dus chiar și o parte din fonemele vieții mele tocmai în realitatea ta. Și nici nu conta că acel fluviu curgea în sens invers. Chiar și din pauzele dintre cuvinte ai fi înțeles cât de greu respiram, dorindu-te alături. Tot ce închipuim, există. Asemenea omului apropiat pe care într-o după-amiază toridă îl întâlnim într-un oraș străin, iar spre seară ni se confirmă că acea persoană, cu care anterior am petrecut câteva ore, a fost dată dispărută. Se crede că a murit.

Credeam în tine. Urmând imboldul unui parcurs firesc, gândul meu ajungea în locurile în care nu am fost niciodată, dar care existau în trecutul tău. Erau spații posibile, absorbite de imaginarul meu, dizolvându-se, probabil, în nopțile cunoscute de prietenii din copilăria ta. Țărmurile Tisei ce se vărsa tocmai în fluviul meu se decupau de restul întunericului, erupând în mintea mea pe nechemate. Fuseseră poleite cu lumini aduse de apa râului dintr-o altă lume, îndepărtată, aflată în discordanță cu tot ce ne era dat să înțelegem. Și-ntr-o asemenea lume, acum, când timpul imprima senzații stăruitoare de durere și teamă, înțelegeam că apa, chiar și în sens metaforic, era tocmai embrionul văzduhului ce ne permitea să respirăm împreună.

Cu ochii injectați de mânie, bărbatul în uniformă n-a catadicsit să mă contrazică. Tăcea mălc. Și totuși, din acea muțenie emana ceva amenințător, ceva ce nu pricepeam chiar dacă mintea mea își continua orbecăirea în căutarea amănuntelor relevante; cum ar fi acel sipet straniu, ce se afla între două glastre de plastic pământiu, umplute cu nisip, cu petale și frunze; cu fire imoase de păr. Cufărul fusese acoperit cu o pânză subțire de borangic, un material aproape transparent. O urmă policromă, de forma frunzei de arțar, se decupa de restul umbrelor aproape sticloase, invadând interiorul din care nu se mai putea evada. Evitam orice prezumție înșelătoare, însă ceea ce urma să întreprindă Max Ervin întrecea chiar și imaginarul meu. Neputincioasă, priveam cu stupoare mișcările

celui ce căuta să-mi demonstreze faptul că rațiunea mea, doar o jivină oprimată, nu izbutea să sistematizeze ițele echivoce ale simplității acelei realități. Simțeam cum toată obscuritatea mea se țesea într-un văl de repulsii și detestări față de el, un elf travestit, abuzând de intimitatea tănuită undeva în firidele de nepătruns ale minții mele, în locul înnăditurilor din care răbufneau propriile amintiri. Trupul lui înalt și uscățiv se abandona unei plutiri ireale. Nu mergea, ci plana prin văzduhul încărcat cu izuri de lemn putred. Mă tulbura totul. Îl vedeam pretutindeni. Cu ochii închiși, mă întorceam la tine. Mă convingeam că îți vorbesc, că poți să mă auzi: „Încerc să cred că sunt aici, dar tu mereu te întorci în gândul meu. Spune-mi! Unde să plec ca să nu te găesc.” „Doar cei care iubesc sunt capabili de bunătate”, îmi răspundeai tu. Abandonată liniștii păcloase, nu-mi rămânea decât să te amintesc ca pe o prelungire luminoasă a propriei ființe. Acum, când începeam să pricep necuprinsul. Era bezna pe care mă lăsați s-o respir doar alături de tine; în nopțe ce-n visul meu n-avea niciun final. Și-ntr-o astfel de lume, într-un vis ca-ntr-un timp capabil să reînnoade istorii uitate în urzeala prezentului haotic, cu dispreț, căutam să scap de silueta străinului, asemuită efigiei desprinse de învălmășeala gândurilor total necunoscute. Ignoram tot ce vedeam. Negam. Uluită din pricina contururilor ce deformau doar niște realități părelnice de care nu reușeam să mă eliberez, puneam la îndoială chiar și răsfrângerile oglinzii montate în peretele ce-și pierdea netezimea firească. Laolaltă cu zidul sco-rojit, se deforma chiar și acel dreptunghi reflectorizant. Era ca și cum, dorind să protejeze nuanțele de sepia, locatarii de dinaintea mea ori dintr-un timp imemorabil, în locul foliilor de nailon s-ar fi folosit de cruste imense de apă stătută, coagulată într-o materie inexistentă. Frica îngemănată cu entuziasmul neînțeleș îmi insuflau ideea unui spațiu anonim. Mă apostrofam pentru frivolitatea care, în ciuda opunerii, începea să mă stăpânească. Abia acum, când reușeam să mă distanțez de tot

ce-mi aparținea, înțelegeam că în orice înfruntare, fie chiar și una ipotetică, adevărul se regăsește doar de partea neutră. Nu aparține oponentilor care întotdeauna apără doar o parte de adevăr, ci, mai degrabă, e congruența însumărilor rezultate din varietatea părerilor cu caracter general. De fapt, străinul din casa mea era tocmai rivalul închipuit în urma angoasei de a nu-mi îndepărta soțul. Poți să pierzi doar ceea ce atingi și poți fi rănit doar de cel care te poate atinge. Celelalte prezumții, conflagrații cu adversarii plâsmuiți ori prezenți în spații total străine și inaccesibile, se petrec doar în sinea ta. A insista în asemenea conflicte îndoielnice înseamnă a te îndrepta înspre teritorii în care cumpătul tău pierde orice luptă; înspre alienare. Cât timp omul pentru care exiști nu-ți oferă niciun motiv de suspiciune ori incertitudine, chiar și prezențele aparent echivoce reprezintă doar un bun motiv de cleveteală în doi, care, în prezența unei rațiuni stabile, totuși duce spre milă față de opozantul rănit de propria neputință de înțelegere. Fericiți sunt doar cei care pricep că, mai presus de orice amăgire, viața noastră e doar realitatea noastră.

Trebuia să-mi revin. Mă imaginam tăbărând asupra omului în uniformă tocmai în momentele sale de neatenție, smucindu-i arma ce lucea deasupra șoldului drept în timp ce, împresurat de umbre placide, eliberând oftaturi pline de jubilație, el se apleca după un obiect presupus, pe care nu reușeam să-l văd tocmai din pricina poziției pe care o adoptase. Însă, în ciuda așteptărilor, ca un lăstar secerat de tăișul nevăzut al vântului întehit, bărbatul căzu în genunchi. Oberlihtul din peretele de miazăzi acționa asemenea lentilei capabile de a inhala tot ce a mai rămas din lumina înserării, dispersând-o prin livingul asemuit acvariului umplut cu valuri de văzduh incandescent.

- Te afli în casa mea și mă simt obligată să te ajut, i-am spus cu o notă de regret în glas.

- Niciodată să nu întindeți mâna omului de la care

intenționați să plecați pentru totdeauna. Acea atingere, acea vibrație ar putea bulversa ritmul inimii celui care nu va înceta să vă aștepte.

- Tu chiar nu ești în stare să înțelegi ce se petrece aici? am întrebat căutând să joc rolul celei care nu se împiedică și nu se lasă învinsă de aparențe. Și totuși, nici în ruptul capului nu voiam să las impresia imprudenței ce începea să mă domine. Mi se părea că scena anterioară nu era altceva decât un preambul nereușit pentru ceea ce așteptam să urmeze. Bănuiam.

- Credeam că nu voi fi obligat să discut în contradictoriu cu dumneavoastră. Nădăjduiam că situația ivită va putea fi rezolvată într-un mod pașnic, că mă veți ajuta. Aveam nevoie doar de câteva informații elementare, referitoare la soțul dumneavoastră. Dar se pare că discuția noastră a luat o turnură greșită.

- Taci! am zberat, privind obiectul din mâna lui. Era o cheie obișnuită de a cărei oval fusese legat un pandantiv de forma jumătății de inimă. Era cheia lui Nick.

- Vă avertizez că tot ceea ce urmează să vedeți nu poate fi explicat, e greu de înțeles și aproape imposibil de acceptat.

Straniu era faptul că străinul se comporta destul de firesc. Probabil că nu făcea altceva decât să execute ordinele primite de la superiorii săi, poate chiar și de la cei care conduceau sistemul complex al rețelei Harmony. În orice caz, mi-am dat seama că urma un episod elaborat minuțios, gândit până la ultimul detaliu, învățat de dinainte. Oricât de mult nu m-aș fi străduit să ignor tot ce mi-a fost dat să văd, mă simțeam obligată să accept adevărul pe care trebuia să-l îndur cu stoicism și căruia, în ciuda eforturilor depuse, nu reușeam să mă împotrivesc. Dezamăgită de mine însămi, ca într-un film de prost gust, urmăream suprapunerea cadrelor derulate în conformitate cu un scenariu total ilogic. Bărbatul deschidea si-petul care, mai degrabă, era chiar un sicriu. Un strat subțire și transparent, ceva ca un fel de crustă aproape lichidă acoperea

trupul tău inert. Aveai ochii deschiși. Zâmbetul tău încremenit și batracian mă obliga să cred că ai reușit să învingi toate disensiunile de pe această lume, că erai aici dintotdeauna, însă, din pricina timpului tumultuos, ce trecea cu repeziciunea gândurilor tenebroase, nu reușeam să te observ, să te simt dincolo de tot ce se îndrepta înspre pieire.

- Credeam că sunt altcineva, zise cel pe care nu mai reușeam să-l văd. Caută-l, continua ecoul, caută-l pe cel care va dori să nu te piardă niciodată.

Nu mai știam ce fac. Îmi venea să strig, dar nu găseam forța necesară. Aș fi vrut să plâng, dar ar fi fost în zadar. În singurătate, durerea te-ar putea distruge. Recunoscându-mi înfrângerea, simțeam că am să cedez. M-am prăvălit peste tine. Aveai mâini calde.

- Respiră, șopteai plângând. Respiră! Te rog să respiri.

- Simțeam că-mi lipsea aerul tău, ți-am zâmbit îmbrățișându-te. Te sărutam continuând să inhalez ceea ce m-a readus la viață: văzduhul eliberat de plămâni tăi. Saliva ta avea un gust dulceag. Ori poate că era doar un amestec de lacrimi și sânge țâșnit de undeva din cea mai întunecată zonă a ființei mele. Doar în brațele tale mă simțeam prezentă, simțeam că durerea ta era indusă tocmai de rănilor mele, că zbaterea trupului tău confirma prezența sufletului pe care îl recunoșteam grație căldurii întremătoare. Te iubeam pentru tot ce reușeai să înduri. Chiar și în locul meu. Te doream alături. Mereu. Mă teameam, pentru că nu știam. Mă vei ierta când vei afla adevărul? Mă vei ierta pentru ceea ce nu reușesc să-mi iert nici măcar mie însămi? Niciodată. Dacă vei reuși să înțelegi imposibilul, vei salva un om, un simplu om, care nu poate exista în absența mâinilor tale, în absența ochilor tăi, a vorbelor și tăcerilor fără de care nimic nu mai are sens. De vei încerca să mă ignori, află că în zadar te-ai străduit să mă readuci la această viață. Te voi păzi cât îmi va sta în putere. Voi face tot posibilul ca să nu te împovăreze prezența mea. Hainele tale, cărțile, maculatoarele

și tot ce mă voi strădui să nu-ți lipsească nu vor schimba cu nimic aspectul și locul de dinainte. Cămășile vor fi tot atât de albe ca la început; spălate, călcate și păstrate în dulapul din dormitorul tău. Totul va fi tocmai așa cum îți vei dori. Și nici nu știi cât de fericită voi fi știindu-te împăcat cu ideea ființării mele în preajma ta. Voi pleca, de îmi vei cere. Mă voi retrage în sinea mea așteptând chiar și o banală întrebare: „ – Elza, unde ai pus creionul albastru?” Însă mă tem, mă tem că adevărul meu te va distruge. Definitiv.

- Ascultă-mă! m-ai readus la realitate. Vreau să încetăm cu aceste jocuri de copii. Edith, boala mea îndoielnică, oameni care există și nu există; toate astea n-ar trebui să ne tulbure viața. De dragul fiicei noastre...

- ... fiica ta.

- Privind retrospectiv, de dragul fiicei noastre, ar trebui să te ajut pe tine, ca să reușesc să ne salvez pe noi. Pe toți trei. Îndeosebi acum, când am aflat de boala ta.

- E doar fiica ta.

Mă priveai cu uimire. Credeai că nu mi-am revenit, că aiuream ori nu eram pregătită să-ți recunosc adevărul.

- Încetează! ai răbufnit și îndată ți-ai cerut scuzele de rigoare. De asemenea izbucniri, ca de ultimele arme de apărare, te foloseai tot mai des. Probabil că aceste ieșiri incontroabile nu erau altceva decât consecințele accidentului.

- Nick, mă străduiam să-ți amintesc, ca să poți să mă crezi, trebuia să mă mint tot acest timp. Mă convingeam de ceea ce nu există și nu exista niciodată între noi doi. Eu am douăzeci și șapte de ani. Fiica ta are paisprezece ani. A ta și a lui Edith. Iar ceea ce se petrece cu tine, ce crezi că încercăm să-ți ascundem, nu e nicio născocire de-a noastră. Eu nu sunt soția ta. Sunt doar sora soției tale, un simplu om, care se va strădui să aibă grijă de tine și care te va iubi mereu.

Aș fi vrut să mai adaug ceva, dar sărutul tău m-a făcut să simt o destindere totală, o detașare de tot ce ne înconjură și

iradia lumini orbitoare. Tu erai totul. Erai aici. Chiar și pentru câteva ore, dar erai aici; alături de mine. Uneori, o singură clipă valorează mai mult decât un an întreg, trăit din așteptări.

- Îmi amintești de cineva. Sau poate că ești chiar cel pe care nu pot să-l uit. Nu știi dacă acest străin a existat vreodată, dacă mă știe, dacă trăiește sau a murit. Îl recunosc sau, mai bine zis, îl întâlnesc când cedez acestui prezent, cad într-o profundă stare de impaciență; devin inconștientă. Nu pot să-l uit, știind că mă așteaptă. Are o voce plăcută, languroasă, liniștitoare. Nu cuvintele, ci tonalitatea cu care rostește fiecare fonem mă obligă să-l caut asemenea unui suflet rătăcit, în orele devastatoare, desprins tocmai de ființa ta. Îmi amintești de cel care nu mă poate uita, chiar dacă o lume întregă a uitat că un asemenea om ar trebui să existe. Ești el când mă ignori. Sunt alta când îmi recunosc ecoul respirației, întretăindu-ți vorbele, amestecându-le cu tăceri înecate-n durere. Sunt aici și asta e tot ce contează în aceste momente.

- În prezența ta nu se petrece nimic din ceea ce m-ar putea înfricoșa, am intervenit neașteptat.

- Poți să alegi. Poți să rămâi cu mine ori poți să continui eterna ta căutare a omului ideal. Însă, ar trebui să știi că adevăratul meu soț, în orice oră din zi sau din noapte, indiferent de circumstanțele ivite, nu se va înjosi recurgând la alegeri; comparând. Știe că sunt unica lui trebuință, fără de care nu găsește acea scânteie de imposibil și imaginar în necuprinsul realității acaparatoare.

- Nu. Nu recurg la analogii, mă explicam. Putem confunda oameni și obiecte, chipuri și nuanțe, dar nu și sufletele. Pentru că sufletul nu se vede, ci se simte.

Au urmat câteva clipe de tăcere, timp în care, apropiindu-se de geamul deschis, Elza părea absorbită de lumina misterioasă a soarelui de apus, reflectat pe sticla fluviului încremenind în apropierea orizontului. Priveam în direcția în care se uita și ea. Ceva ușor, vitros și lucitor, ceva ca o formă de aer

închegat se desprinsese de marginea fisurată a cerului. Trepida ca un pescăruș rănit.

- Ți se pare firesc? s-a mirat ea.

Continuam să privesc înspre locul în care lumina vie continua să vibreze, de parcă ruptă de etern, s-ar fi înfundat pentru totdeauna în acest spațiu al pieirii, numit pământ.

- Poate că nu sunt doar niște aripi, am presupus. E chiar o spărtură de cer.

- E clipa când se oprește totul, zise. De vrei să avem un copil doar al nostru, ar trebui să-l concepem într-un asemenea moment.

Nu-i înțelegeam intenția, dar știam că orele de aici și cele din casa lui Edith nu aveau același ritm. Probabil că, în prezent, acolo, aș fi trăit senzația că se înnoptase. Lara ar fi tras toate storurile, ar fi închis toate ușile, ar fi aprins toate lustrele și mi-ar fi spus că ar trebui să mă odihnesc. În lipsa amintirilor, n-aș fi găsit niciun sens în celălalt prezent. Nimeni n-ar fi încercat să-mi spună că duc o altă viață.

- Nu pot exista în absența ta. Când îmi ești alături, uit unde sunt, dar mă simt prezent și știu că sunt eu, soțul tău.

- Dacă iubești, n-ar trebui să compari și nici n-ar trebui să alegi.

- Știu, am bâiguit. Știu totul.

- Nu știi nimic, mă contrazicea ea.

Un miros puternic, de magnolii și azalee, răzbătea prin geamul rămas deschis. Venea dintr-o depărtare incertă, de dincolo de fluviu, ori poate chiar dintr-o altă viață. Nu știu dacă-l percepea și ea și nici nu știu de înțelegea tăcerea în care începeam să mă cufund ca într-un gol de întuneric necesar visului odihnitor. Mă simțeam ostenit și, pentru prima dată de când cu accidentul, faptul că am reușit să ajut un om, că mă aflam tocmai în locul și la timpul potrivit, în preajma ei, toate aceste coincidențe bizare mi-au indus un profund sentiment de mulțumire. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă, pierzându-și

conștiința, cea care în ciuda opozițiilor și părerilor contradictorii pentru mine rămânea să-mi fie soție, nu știu dacă ea ar mai fi privit o altă înserare, s-ar fi bucurat de ea. Cum ar fi fost fresc, mirosul ademenitor nu-mi producea nicio satisfacție. Mă neliniștea. Nu era sezonul magnoliilor, iar azaleele de care îmi aminteam existau doar în imaginarul meu. În casa ei, aranjate în holul spațios, florile nu emanau niciun miros. Poate că miasma care se întetea pe măsură ce, pălind, lumina înserării începea să capete nuanța petalelor uscate, poate că acest iz halucinant se revărsa dintr-un loc tainic al subconștientului meu, dintr-un alt timp.

- Erau flori în visul meu, zise ea. În timp ce Max era preocupat de rapoartele sale, eu încercam să înțeleg ce fel de plante pot avea frunze atât de verzi.

- Flori?

- Erau ore interminabile și chinuitoare. Nu puteam evada din propria casă. Nu te vedeam, dar te știam acolo. Mi-am amintit de Edith și de faptul că ea insistă să plantez bulbi de azalee în glastrele umplute cu nisipul adunat din clepsidrele ce nu se mai pot folosi. M-a sunat și mi-a spus că pentru ceremonia finală nu am nevoie de timp.

- Ceremonie?

- Comemorare. Mi-a spus să mă îmbrac în negru. Să nu uit de mănuși și eșarfă, pentru că va fi o noapte rece. Multe a mai îndrugat, însă toate cuvintele ei, adunate în ceea ce se dorea a fi doar o povață de soră bună și iubitoare, îmi sunau ca un afront, tănuiai ceva neînțeles și amenințător.

- Ești aici, am oprit-o observând descumpănirea ce începea să i se citească în priviri și în glas. Ea nu mai era ea, cea de atunci, Elza pe care o cunoșteam atât de bine, acea ființă onestă și cumpătată, vigilentă și capabilă de a se opune cu stoicism oricărei situații neașteptate. O vedeam căutându-și chipul în oglinda de lângă geam. Era ca și cum s-ar fi străduit să înțeleagă unde anume dispăruse cealaltă persoană, proiecția ei,

pe cât de fantomatică, pe atât de enigmatică. Nu se regăsea în acest prezent. Ceva important și definitoriu îi lipsea asemenea propriei umbre de care nu te poți lepăda după propria voință. Ducea o luptă oarbă, înverșunată și istovitoare. Dorea să înfrunte aplombul părerilor bizare. Dorea să recapete încrederea în sine, să se întoarcă la locul în care, asemenea unui ac ruginit de pe cadranul decolorat al ornicului măsurând doar timpul asupririi, trecutul s-a desprins de prezent, a lăsat un gol, un hău capabil de a absorbi tot ceea ce a mai rămas din realitate. Voințele năstrușnice nu mai aveau forța întrupării în împliniri inducătoare de bucurii. Se consumau doar la nivelul subliminal al închipuirii, acolo unde, asemenea torentului neașteptat începea și se stingea orice gând pustiitor. Totul rămânea acolo, între vis și irealitate, acolo unde nu se putea vorbi de ursită, pentru că ceea ce nu e trăit, nu se poate aminti. Se poate povesti ca și cum ar fi adevărat, însă doar de dragul consolării, domolirii avântului nesăbuit.

- Ar trebui să clarificăm anumite aspecte, mă aduse în prezent. N-aș dori să trăiești cu impresii greșite, să cauți sens în ceea ce nu s-a întâmplat decât în gândul tău.

- Pari obosită, am intervenit. Ar trebui să te odihnești. Însă, ignorându-mi vorbele, ea a continuat pe același ton împăciuitoare:

- Poate că nimeni nu mă crede, dar tu va trebui să afli că în această lume, în această viață, am început să pierd încrederea în oameni. Las o impresie falsă. Serviciul, celelalte activități, tot ce-mi definește existența, pur și simplu mă obligă să joc fals. Trebuie să par agreabilă, plină de tact, înțelegătoare cu semenii mei. În realitate însă, în gândul meu, îi refuz pe toți, știind că în aceste vremuri nimeni nu-ți mai dorește binele, nu ți-l oferă fără a cere ceva în schimb. Chiar și Edith are o intenție clară. De când ești soțul ei...

- Nu! am răbufnit. Te rog să încetezi.

- Taci! a protestat. Ai plâns vreodată?

- Da, am recunoscut.

- De când ești soțul ei, sora mea caută să mă elimine definitiv din viața ei. Știe că mă iubesti. A știut dintotdeauna. Acum, însă, nu se mai opune relației noastre. Crede că doar așa, iubindu-mă, căutându-mă și înțelegând cine sunt, vei deveni cel de dinainte. Te vrea așa cum ai fost. Doar al ei. Vrea s-o ajut. În schimbul acestui sprijin, mi-a promis că mă va vindeca. Știi că va reuși. O cunosc mult prea bine. Însă mă tem că medicamentul de care am nevoie va fi obținut mult prea târziu. Pe deasupra, e vorba de un produs experimental. Nimeni nu poate garanta absolut nimic. Poate eșua totul. Însă eu continui să cred. Iar tu, Nick, în tot acest joc inept, tu ești singurul om care nu înțelege absolut nimic. Tu trăiești o altă viață. Ceea ce ar putea exista. Trăiești un timp paralel. Chiar și până la accident trăiai în această dimensiune a iluziilor. Doar că atunci totul era mult mai simplu. Hazardul, dorințele, iubirea ta, totul se consuma doar în imaginarul tău, în acele proze pe care le publicai în diverse reviste de profil, în cărțile tale ce s-au bucurat de un real succes dincolo de granițele acestei țări. De când cu accidentul, s-a întâmplat ceva straniu: închipuirile tale au devenit reale. Ți amintești ceea ce nu a fost. Vezi tot ce doreai și nu s-a petrecut. Crezi că sunt idealul tău. Crezi totul când îți sunt alături.

- Da, îngăimasem cu un aer aproape absent.

- În tot acest haos există ceva de ce ar trebui să ne temem amândoi: faptul că eu nu mă pot împotrivi, faptul că te iubesc. Tot mai mult. Adevărat. Așa cum nimeni nu ar fi în stare să te iubească. Uneori, ca pe propriul copil. Alteori, ca pe un tată grijuliu. Caut acea iubire care nu cere nimic în schimb, care oferă toată bunătatea de care e capabil omul. Vreau să te știu în siguranță. Vreau să știi: de fiecare dată, chiar și atunci când nu facem dragoste, ci doar te sărut, de fiecare dată când pleci, eu plâng. Plâng ore în șir, înțelegând că îndepărtându-te de soția ta, aș greși. Inconștient, ți-aș provoca un rău incomen-

surabil. Iubirea, Nick, iubirea ce se vrea perfectă, în mod categoric, impune suferință, un chin de nesuportat pentru omul de rând.

Mă străduiam să înțeleg tot ce-mi expunea. Și chiar îi dădeam dreptate. O credeam. Vorbea cu o dezinvoltură sinonimă cu necesitatea de eliberare a suferinței adunate tot acest timp. Deslușeam în spusele ei pulsația adevărului alarmant; pe cât de posibil, pe atât de năucitor. În asemenea momente simțeam că trebuia să mă detașez de timpul inventat, pentru a câștiga timpul regăsit.

- Nici nu știu cine sunt și, de multe ori, trăiesc chiar impresia că nici nu exist. Mă recunosc doar când îmi ești alături. Edith, Lara și alte persoane care, într-un trecut nebulos, probabil că făceau parte și din viața mea, în prezent îmi apar ca niște umbre de care încerc să scap. Și știi de ce? Pentru că sunt consecințele greșelilor mele. Doar în prezența ta simt că mă pot elibera de tot ce nu înțeleg. Încerc să obțin tot ce am pierdut. Cu un scop cât se poate de evident: ca să regăsesc pe cel care am fost și ar trebui să fiu.

Îmi dădeam seama că, privit din exterior, arătam ca o persoană lipsită de cumpăt. Căutam sens în ceea ce nu cunoșteam. Încercam să caut motivul dezvăluirilor ei. Justificările erau evidente. Cel care te iubește nu-ți va ascunde absolut nimic din ceea ce te-ar putea ajuta. Ea mă iubea și asta nu se cerea explicat ori demonstrat. Se simțea indiferent de situația ivită. Chiar și-n privirile ei nu exista nimic înșelător. De multe ori fericirea se succeda cu amărăciunea. Chiar și acum, când s-a apropiat de mine, mi-a luat palma în palma ei, a închis ochii și mi-a spus că mai bine ar fi dacă nu ar mai lupta pentru propria viață.

- Luând în considerare ipostaza în care mă aflu, în care ne aflăm, doar moartea îmi poate aduce eliberarea definitivă.

- Elza!

- Taci! șoptise atingându-mi cu degetul arătător al mâi-

nii stângi buzele-mi uscate. Voi continua să lupt, pentru că nu pot să te las singur.

Simțind-o alături, simțindu-i răceala mâinii albe ca de var, mi se părea că începeam să ne detașăm tot mai mult nu doar de locul izolat de restul lumii, ci chiar de momentele în care orice act, oricât de neimportant, căpăta semnificații clare, inducea alte gânduri, stări și acțiuni intempestive. În asemenea circumstanțe totul se putea sfârși în orice moment. Mă neliniștea starea ei. Acum, când s-a destăinuit, când mi-a prezentat serii de argumente perfect verosimile, nu îi ceream să-mi explice de ce îmi tănuia neliniștea ei tot acest timp. În aceste momente, un asemenea deziderat ar fi rănit-o și mai mult. Probabil că se cerea să-i mulțumesc pentru adevărul confiat, dar preferam să mă depărtez de respectivul subiect. Am strâns-o în brațe și i-am cerut iertare pentru festa cu siriul. I-am spus:

- Edith spune că tu nu ești.

- Edith, a zâmbit de parcă mi-ar fi spus: „De parcă n-o cunoști pe Edith”. Ea joacă fals. E sora mea, dar nu înțelege că pentru a câștiga un om de partea sa nu trebuie să-i oferi tot ce ai, ci, înainte de toate, trebuie să afli ce anume îi lipsește celui pe care crezi că-l iubești. Iar dacă nu-i poți acoperi acest neajuns, lasă-l în pace; lasă-i măcar libertatea de a fi singur. Lasă-i posibilitatea alegerii.

- „... posibilitatea alegerii”, am repetat amintindu-i de o povestire pe care o reluasem de curând. Vreau să-mi citești ceva.

Mi-a zâmbit aprobator. În vocea ei ideile mele căpătau alte conotații. Era ca și cum aș fi ascultat aflulul expunerilor generale, posibile a fi imaginate de orice om de pe acest pământ. Vocea ei separa vocea mea interioară de ecurile care puteau reverbera în orice gând, care existau și pe care le percepeam tocmai în clipele în care ea îmi oferea ceea ce pentru mine era de o importanță covârșitoare: tăcerea ei.

În timp ce mă întorceam cu maculatorul pe paginile căruia schițasem respectivul text, m-am oprit pentru o clipă în dreptul oglinzii din hol, pentru că i-am auzit glasul stins și neliniștit: „Crede! Crede totul!”. Nu știam dacă ceea ce auzisem era doar o impresie și nici nu doream să aflu mai nimic din ceea ce ar fi putut distruge iubirea noastră. „- Nu! Ea nu mă poate înșela.”, îmi repetam în gând în timp ce-o ascultam citindu-mi finalul prozei anterior amintite.

„Apoi, brusc, ni se pare că nimic nu are sens, că nu mai există nicio cale de întoarcere, că viața noastră s-a terminat tocmai în secunda în care am acceptat să ne împărțim propriile suferințe cu un om străin, cu omul de alături. „Nu trebuia!”, ne apostrofăm visând sortii neverosimile. Înțelegi? Acum înțelegi de ce n-am nevoie de nimeni?”

Tu... Dacă ești, numai tu ai putea să mă înțelegi. Tu, cel care, tot acest timp, dăruindu-mi tăcerea ta distrugătoare, ai amplificat vidul din care nu reușesc să evaderez. Mă pierd, dar continui să cred în tine. Nu mă mai recunosc. Devin ceea ce vrei să fiu. O parte din tine. O parte din imaginile tale, creionate și atât de prezente în mințile fiecărui cititor. Crezi că descrii doar niște sentimente comune, dar ar trebui să accepți faptul că, prezentând cele mai subtile aspecte ale existenței umane, tu, practic, ucizi. Intensifici suferința fiecăruia, chiar și prin simplul fapt că o scoți la lumină. Așa ai făcut și cu mine. M-ai obligat să mă regăsesc în tot ce ai făurit. La un moment dat, într-o noapte de iarnă, când evidențiam anumite pasaje, am înțeles totul. Acolo, în acele cuvinte, în acele fraze și acele i-magini eram eu. Eu și nimeni alta. „Eu!” ar fi zis și altele, dar nimeni nu știa adevărul meu, adevărul nostru.

Era o seară de septembrie. Ploua. Mă întorceam acasă. Așteptam trenul Beograd – Timișoara. Trenul întârzia. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-mi pierd timpul lecturând un roman împrumutat de la Biblioteca Universitară. Da! Ai ghicit. Era „Cartea morții”. Cartea ta. Despre universuri im-

posibile, fatalități stranii. Despre cei care ar putea exista. Însă, ceea ce mi-a stârnit curiozitate era tocmai numele meu. Numele și prenumele. Cele din realitate. Ale mele. Pricepi? Ce nu pot să înțeleg și n-am să înțeleg niciodată e tocmai această bizarerie. Spune-mi, cum, cum ai reușit să inventezi ceea ce există? Coincidență? Prea puțin probabil. Dar, chiar dacă acceptăm o asemenea teorie, totuși, personajul tău trăia viața mea. Tu nu făceai altceva decât să mă descrii pe mine. Cu lux de amănunte. Ai înfățișat chiar și ceea ce urma să devină destinul meu. Ai spus totul. Așa cum era. Ai reinventat un om care există. Știi ce simțeam? Era ca și cum, într-o clipă fatidică, aș fi pătruns în visul din care nu mai exista nicio cale de ieșire. Existai doar tu: o imposibilitate. Erai acolo. În acea gară. În acea seară. În viața mea. Te-am recunoscut tocmai în clipa în care m-ai privit pentru prima dată. Pentru că privirea ta nimicitoare m-a golit de orice gând. Nu-nțelegeam absolut nimic. Nu simțeam nimic. Nu știam ce fac. Am vrut să mă apropiu de tine, dar am vrut să și fug. Să uit totul. Să mă opresc între șinele căii ferate și să aștept. Dar de ce, spune-mi, de ce trebuia să te opui? De ce ai început totul? Știai cine sunt? Mă cunoșteai de dinainte?

- Imposibil, mi-ai spus. E doar o invenție. Nici nu știam că și în realitate ar putea exista vreo persoană cu asemenea nume. Apoi ai zâmbit. Și chiar, zeflemitor, ți-ai cerut scuzele de rigoare. Trecutul nu se supune schimbării, însă poate denatura viitorul nostru. Nu știi dacă erau cuvintele tale ori era doar gândul meu. Cert e faptul că din acea clipă pentru mine nici măcar timpul nu mai are niciun sens.

Cum se poate exista în absența ta? Ai încercat să te pui în locul meu? Și mai e ceva. Unde ai coborât? În care gară? Și de ce mi-ai lăsat numărul tău de mobil? Ca să nu-mi răspunzi niciodată? Să-ți reții chiar și respirația atunci când te sun?

Mai mult decât de prezența oamenilor de alături, de multe ori, viața noastră e definită tocmai de absența anumitor străini, de acea lipsă ce are un scop precis: ne accentuează și ne

amplifică singurătatea. E o durere intolerabilă. Dorim să avem ceea ce știm că nu vom stăpâni vreodată. Căutăm neîncetat. Rătăciți în universul iluziilor, trăim deznădejdi incontestabile. Niciodată nu vom fi cei care vrem să fim. Pentru că în preajma noastră nu se află tocmai străinul suferințelor noastre. Da. Așa simțeam eu. Asta simt și acum, când îți scriu și aștept un simplu răspuns.

Înțelegi că nu mă mai pot ajuta nici măcar pe mine însămi? Ar trebui să apari tu, dacă tot ai încercat și ai izbutit să descrii viitorul meu. Ai pus punctele de suspensie acolo unde aștept o simplă sclipire, o simplă speranță. Ai lăsat spații goale între anumite pasaje. Știu că n-ai vrut să înțeleg totul. E cât se poate de clar că ai încercat, încerci și vei continua să mă ignori. Probabil că în aceste ore pustii ar trebui să mă întreb dacă tu înțelegi cât de intens doare tot ceea ce nu e prezent. Însă, concomitent, pricep și un alt aspect: tu nu poți să-mi fii alături, pentru că ai vrut să exist pentru totdeauna. M-ai închis acolo, în plâsmuirea ta. Ai ridicat în jurul meu stavile de neînvinș. Ai descris totul: ziduri de piatră neagră, maluri retrase în hăul întunericului rece, urme ce se pierd, izul respirației purtate peste fluviul ce curge dinspre orizont înspre nemărginire. Crezi că nu-mi amintesc? Sunt doar un adaos al vieții tale: îmi amintesc chiar și ceea ce ai reușit să uiți. Închid ochii și te închipui fiindu-mi alături. Nu pot să plâng. Nu te implor să-mi răspunzi. Am obosit să lupt. Oricum, nu vreau să par doar o persoană ușuratică. Am și eu... Nu! Nu am nimic. Fără tine, îmi rămâne doar pustietatea. Și o dorință aprigă de a opri tot acest haos. Dacă n-ai înțeles ce înseamnă să suferi, atunci n-ai înțeles ce înseamnă să trăiești, să iubești, să aștepți chiar și atunci când știi că totul, absolut totul e pierdut o dată și pentru totdeauna. Finalul e iminent. „Doar să nu apari!”, îmi zic. Să nu apari tocmai acum, când nu te-aș mai recunoaște. Pentru că nu mai văd nimic. Nu știu ce înseamnă lumina. Nu mai aud nimic. Nu-mi amintesc ecoul respirației tale. M-am izbăvit de

toate scoicile din casa mea. Nu vreau să trăiesc alte iluzii. Nu vreau să-mi închipui șoaptele tale, să le compar cu niște viiete nepământene, denaturându-mi această liniște mortuară. Vreau să uit. Să uit de mine. Vreau să mă uiți, ca să pot să plec.

Probabil că din unele trenuri n-ar trebui să coborâm niciodată. Niciodată nu-i vom uita pe cei care ne-au lăsat iluzia suferinței insuportabile: singurătatea noastră.

Înțelegi? Din clipa în care te-am cunoscut, am început să uit chiar și de mine însămi. Era o moarte lentă. Era începutul ultimului drum ce ducea înspre ceea ce ai vrut tocmai tu: spre vecie. Înțelegeam. Fără tine, nu ar fi în zadar; mi-ar fi imposibil. Rătăcind într-o răvășeală de fantezii zadarnice, tot restul vieții, aș căuta nuanța privirii tale, acea transparență indefinibilă, capabilă de a imita lumina acestei lumi. Nu după ceea ce ai putea să-mi spui, ci doar după felul în care taci, te-aș recunoaște, te-aș simți: unica mea căldură, unicul iz întremător, emanând dintr-o genune de văzduh asfixiant. Însă n-aș îndrăzni să te îmbrățișez. Să te ating? Aș spulbera tot ce am făurit în tot acest timp: ideea existenței tale. Dacă aș întinde mâna înspre locul în care aș închipui că ești, umbra mâinii mele ar lăsa urme vizibile, amintind forma aripilor fracturate.

Înțelegi? Dacă îți vei aminti că am existat, ar trebui să știi: pentru toți ai fost doar o parte din acest univers atât de posibil. Pentru mine, în schimb, ai rămas unica imposibilitate: totul. N-ai să pricepi niciodată. Nu atunci când părăsești viața unui om, realitatea sa, devine dureros. Ci doar atunci când îi părăsești visul, ultima opreliște înspre hăul eternului.”

„ – Crede! Crede totul!” , nu încetam să-mi repet vorbele ei. „- Nu! Ea nu mă poate înșela”, încercam să mă liniștesc.

Nu ajungea să-mi confirmi și să împlinești toate povețele mele. Pentru a regăsi veracitatea propriului trecut, voiam să crezi că înțelegeai tot ce-ți spuneam. Te mințeam, pentru că tot ce părea uitat putea fi întors doar grație acestor perfidii, instigări necesare inducerii haosului, ca un cerc de lumină spontană răsărind pe suprafața apei liniștite, conturând necunoscutul tău. Trebuia să denaturez prezentul în care nu te recunoșteai dintr-un motiv cât se putea de simplu: doream să disting clipa în care, aidoma talazurilor despicate de tăișul ce cândva slujea drept ac indicator al ornicului din far, măsura timpul comun, amintirile noastre s-au detașat, au încropit alte adevăruri, alte vieți. Doar tu cunoșteai acest loc. Ca să nu mă mint, iubind pe cel care erai doar pentru mine, erai într-un trecut aproape incert, cel care s-a distanțat chiar și de el însuși, mi-a umplut realitatea doar cu niște impresii false, doream să crezi că-nțelegeai tot ce-ți ziceam. Nu ți-am spus. Nici nu știi ce durere suportam atunci când te îmbrățișam și simțeam că îmbrățișez doar o umbră; rece și estompată. Când apăreau brusc și în viața mea, aveam senzația că unii străini veneau de nicăieri. Tu, în schimb, poate pentru că ai venit de nicicând, cu toate că te cunoșteam mult prea bine, simțeam că alături îmi erai dintotdeauna. Îmi aminteam ziua în care te-am cunoscut, împrejurările și primele cuvinte, schimbate cu un ușor tremur în glas, dar senzația că în prezența ta pur și simplu doar repetam tot ce-am uitat îmi inducea un profund sentiment de nelămurire. Erai atât de prezent, încât tot ce îmi oferea libertatea de a fi eu însămi pălea ori devenea mult prea comun, anodin, uzual. Căutam să dau sens zilelor petrecute în absența ta. Mă abandonam gândurilor sedicioase, preocupărilor minore, diminuând timpul singurătății, orele în care nu se întâmpla nimic important, pentru că rezultatele obținute nu puteau

fi apreciate la adevărata lor valoare. Citeam și înseram ideile pustiitoare, stăpânindu-mă zi de zi. Le confeream o posibilă formă a literaturii de sertar, dar, de fiecare dată, ca dintr-un final de vis ori dintr-un loc în care lipsea ritmul secundelor amenințătoare, apăreai tu. Mă opream și, ducând mâna la inimă, ca și cum aș fi încercat să verific tactul răstimpului pierdut, înțelegeam că iluzia ființării tale îmi golea viața tocmai de acele clipe din care s-ar fi putut înfripa un destin împlinit. Unii străini intersectează itinerariul ursitei noastre doar pentru a ne dovedi că totul ar putea fi altfel, mult mai simplu și asemănător visului ce ne frământă când ei se retrag undeva în plăsmuirile noastre. Ne-mbătăm cu fericirea promisă, căutăm iubiri iluzorii, dar nu realizăm că tot acest imposibil aparține tocmai celui care lipsește prezentului nostru.

Când erai alături, nu mă grăbeam. Chiar dacă Edith stăruia în insistențele sale, mă implora să te uit, zicea că nu ești singur; chiar dacă îmi vorbea de fiica ta ca și cum ar fi un copil pe care i se părea că îl cunosc, nimic din tot ce aflam și nu era confirmat ori infirmat de tine nu avea sens. De Edith nu mă feream. Cunoșteam toate atrocitățile ei, faptele demne de persoane frivole și nicidecum de cea care era sora mea. Știam că mai mereu, indiferent de circumstanțe și oamenii cărora trebuia să li se acorde un anumit respect, ea amăgea prin simplul fapt că lăsa să se creadă cu totul altceva. Își trăia viața cât se putea de superficial. Neglija tot ce părea de o însemnătate majoră. Fără motiv, iniția sumedenii de acțiuni atavice și, în calitate de spectator al ineptiilor sale, mă obliga să asist și să iau parte la propriile purtări, determinându-mă să cred că dreptatea rezultată din promiscuitate întotdeauna se afla doar de partea ei. Ca în niște episoade cu efecte tardive, mai mereu mă deruta și mă îndepărta de propriile imbolduri. Pur și simplu îmi demonstra nonsensul lor, faptul că tot ce inițiam fără sprijinul ei în mod cert, în cele din urmă, căpăta un aspect insondabil. Era tocmai acea ființă ce trebuia salvată chiar și de ea însăși, ca să nu te

distanțe de adevărul tău, ruinându-te în cele din urmă. Chiar și simpla sa prezență acționa asupra ta ca un torent de opinii pe cât de halucinante, pe atât de nimicitoare. Abia când ai apărut tu, am înțeles această latură malefică a surorii mele. „De ce să nu fii tu însăși?” mă convingeai ocupându-i locul, apropiindu-te. Când îmi vorbeai de Edith, în glasul tău învăluitor percepeam urme de rezonanțe insidioase, deconspirând un fel de repulsie, ceva ca o penitență. Poate că era doar o prolixitate, însă prezența ta mă elibera de elanurile vanitoase ce, în mod sigur, duceau spre necunoaștere, înspre genunea datorată omiterilor importante.

Trebuia să recurg la concesiile. Trebuia să risc. Te-am rugat să-ți iei medicamentele. Te-ai supus. Spuneai că de la ultima doză n-a trecut intervalul necesar de timp. Te mințeam etalându-ți înșiruire de explicații false, rezultate din conversațiile cu doctorul Klauss.

- Bine, te-ai decis. Adu-le!

Ai adormit.

Indiferent de intensitatea rămasă din lumina timpului apus, pentru a rezista prezentului fluctuant, recunoscând, ar trebui să acceptăm unduirile imprevizibile ale umbrelor ce confirmă prezențe reale. Indubitabil, tot ce-am trăit a contribuit la edificarea timpului actual. Însă, credința în ce putea fi și nu s-a întâmplat, ci s-a consumat doar undeva în imaginarul nostru, reprezintă un pericol ascuns pentru existența noastră. Induce alte gânduri, alte vreri, pe care le credem posibile într-un viitor apropiat. Și chiar de se împlinesc toate aceste veleități, în acest caz un rol esențial îl joacă timpul subiectiv, vârsta noastră. A repeta înseamnă a imita. E clar că reluând descoperim și alte laturi, ce inițial ne erau ascunse, dar nicio repetiție nu va avea frumusețea și farmecul primelor încercări, născute spontan, din instinct, izbăvite de saturația judecății. După treizeci de ani

a iubi înseamnă a gândi și a te feri de greșelile pe care ai putea să le comiți. Însă chiar și acum continuăm să credem în propriile păreri doar pentru a ne învinge singurătatea abundând de speranțe confundate cu împliniri.

Pentru a reuși, n-ar trebui să știm că unele lucruri rămân imposibile.

Îndată ce s-a trezit, cu o vădită impaciență scrutând interiorul total necunoscut, Nick a cerut să i se aducă apă. Broboanele de sudoare de pe fruntea sa, pielea ca de var brăzdată de macule vineții, degetele ce tremurau, căutând parcă ceva real de care s-ar putea agăța, starea sa, în cele din urmă, toate astea îmi induceau o profundă îngrijorare și teama că finalul devenea iminent. În ciuda posturii deplorabile, deschizând ochii, privindu-mă, găsi forța de a-mi zâmbi. I-am întins paharul cu ceai rece și îndulcit.

- Mint cu toții. Nu-i cred. Accept doar sfaturile tale, singurele adevăruri ce-mi confirmă existența.

- Știi ce înseamnă să-ți lipsească omul fără de care nici nu știi cine ești?

- În fiecare străin găseam ceva ce trebuia să-ți semene, ce cunoșteam și simțeam că era doar al meu. Căutam neconștient, în locuri în care timpul nu avea niciun sens. Nu puteam să-l percep, pentru că mi se părea că dincolo de orice opreliști izbutisem să înfrunt chiar și hotarele visului. Poate fiindcă te vedeam în tot ce putea exista, acum am senzația că în tine recunosc chiar și ceea ce doar pare a fi posibil.

- Ți se pare că nu te crede nimeni?

Nu aveam de ales. Justețea propriilor convingeri putea fi confirmată ori zdruncinată de vorbele și, mai ales, de acțiunile soțului. Fortând nota, obligându-l să mă creadă, aducându-i zeci de exemple din trecutul comun, toate aceste osteneli ar fi fost doar o pierdere de vreme. Din dorință de a nu mă insulta, probabil că el m-ar fi lăsat să înțeleg că recunoștea tot ce i-aș fi povestit. Și poate că, datorită capacității sale de constatare și

asociere, îmbinând lucrurile și faptele realității posibile cu imagini scornite de închipuirea sa, poate că m-ar fi convins de totala sa însănătoșire. Mai mult decât faptul că m-ar fi înșelat, aș fi suferit din pricina ideii că în acest caz s-ar fi mințit chiar pe el însuși. În mod sigur, interpretările duplicitate ar fi dus la despărțirea definitivă. În acest caz, chiar de-aș fi suferit, aș fi găsit forța necesară de a-mi continua viața. În schimb, eram sigură că el n-ar fi fost capabil să-și observe propriile neajunsuri. N-ar fi pățimit, ci, tot restul vieții, ar fi simțit doar ceea ce n-ar fi înțeles niciodată. Cu timpul, sentimentele care în primii ani de existență comună se exprimă cât se poate de direct, cu timpul, în orice relație firească aceste manifestări se interiorizează. Se apropie de nivelul instinctelor, felului nostru de a fi, a ne comporta, a reacționa și îndeplini dorințele celui-lalt. Și nici nu trebuie să ne gândim în asemenea momente. Pur și simplu acționăm ca și cum totul ar fi cât se poate de firesc. Neînsemnatele controversate, sesizate de străini, nu sunt altceva decât o modalitate subiectivă de a te abandona ghidușiei. Altfel spus, îmi amintesc că de multe ori soțul meu insista să recurgem la asemenea stratageme. Mă obliga să-l atac, voind astfel să observe reacția celor din jur, interesul și capacitatea lor de pricepere.

- Mi se pare că m-am îndepărtat de adevăr, se justifica ridicându-se și apropiindu-se de geam. Privind în zare, dincolo de tot ce avea sens, încerca să-mi ascundă tulburarea sa. Se cufunda într-o tăcere mistuitoare. Ignorând șerpuirea luminii pestilențiale, de parcă desprinzându-i silueta de restul văzduhului apăsător, îmi apărea doar ca un suflet căutându-și un loc anume, doar al lui, acolo unde, ca pe un drum neumblat, brusc pierduse legătura chiar și cu propriul timp. Dincolo de acest punct nu mai exista nicio amintire. Era locul și ora accidentului.

- Prefă-te că nici nu sunt aici. Nu mă privi când îți vorbesc. Rămâi acolo unde ești și gândește-te că tot ce am să-ți

spun nu e altceva decât propria ta părere. Poți s-o accepți sau poți s-o refuzi. Și încă ceva: închipuie-ți că nu mă cunoști.

- Credeam că erai chiar visul înspre care mă îndreptam o viață întregă. Dar abia acum înțeleg că ești mai mult decât atât. Aidoma neființei pe care nici nu reușeam s-o percep alături, tu mi-ai oferit totul, pentru că m-ai lăsat să fiu tocmai eu. Nu-mi amintesc să-mi fi cerut să mă schimb de dragul tău sau de dragul altora. Nu spuneai „Nu!” când trebuia să te împotrivesți. Acceptai chiar și ceea ce devenea insuportabil. Și de-ar fi să-mi cer iertare, nu nedreptățile tolerate ar trebui să le înșir; ar trebui să-mi amintesc doar un simplu fapt, faptul că nu te observam tot acest timp.

- Acum, când ți se pare că nu mai avem niciun viitor, te întrebi dacă te mai iubesc? Ți-am dăruit tot ce nu vei reuși să-mi întorci niciodată: trecutul meu.

În ciuda reticenței înșelătoare, ignorând solemnitatea ce-l caracteriza în asemenea momente, a cedat și, pe un ton ce parcă nici nu aparținea celui pe care-l cunoșteam atât de bine, mi-a mărturisit:

- De-aș fi pierdut totul, aș fi rămas liber. Dar de te-aș fi pierdut tocmai pe tine, aș fi ajuns veșnicul prizonier al neantului. Cei care iubesc cu adevărat, niciodată nu vor înțelege ceea ce-i doare, nu se cere și nu se poate explica.

În alte circumstanțe aceste cuvinte probabil că m-ar fi obligat să mă ridic și să mă abandonez îmbrățișărilor sale, să-i mulțumesc pentru felul său de a fi și a vedea în mine tocmai pe cea care doream să-i devin. Acum însă, când totul era mult prea confuz, știam că ideile exprimate nu aveau nicio legătură cu realitatea lui, cu realitatea noastră, ci, mai degrabă, defineau acele fantezii ce îmi confirmau faptul că el pur și simplu nutrea o neclintită râvnă de a-mi demonstra că era altcineva.

- Nu știi dacă ți-am spus, dar am ucis un om, încercam să mă eliberez de durerea acumulată în ultimele zile. Simțeam că nu mai rezist. El nu mă putea ajuta, dar simplul fapt că mă

asculta, mă făcea să-mi simt sufletul eliberat de povara umbrelor murdare, adunate în ultimele zile. În interiorul meu se decojea ceva purulent, dureros și tot mai prezent.

- Știu, îmi răspunse cât se putea de firesc.

- Era... Dar nu m-a lăsat să-i explic.

- N-ai ucis pe nimeni, a răbufnit izbînd cu pumnul cremona ferestrei. Ca într-un film de prost gust m-am năpustit asupra lui și, aproape inconștient, mi-am cerut scuzele de rigoare. Mi-au trebuit câteva minute bune să realizez cât de mult am greșit amintindu-i de acel deces accidental.

- Edith, a schimbat firul discuției, aranjează-ți părul, ca să arăți ca și atunci când ne-am cunoscut. Mie, practic, îmi e imposibil să întorc timpul de care nu-mi amintesc, dar tu ai putea să mă ajuți să revin acolo unde viața mea pare că s-a oprit definitiv. Taie-ți unghiile și lasă-mă să-ți scot inelul ce confirmă ziua cununiei noastre, ultima zi pe care o mai țin în minte din tot acest trecut nebulos.

- Nick, nimeni nu poate schimba ceea ce i s-a refuzat.

- Mai întâi scoate-ți hainele, iar apoi adu-mi cuțitul de bucătărie. Și te mai rog să nu încerci să te împotrivești când am să-ți spun Elza.

L-am ascultat. Probabil că jocul inițiat nu avea nimic din violența rezultată în urma viziunilor instantanee, din cuvintele sale ce, oricât de ciudat nu ar părea, insuflau curajul de a îndura orice cataclism ulterior. Cu ochii lărgiți priveam cuțitul aflat în sertarul din lemn de mahon cu incrustații de sticlă albastră. Nu-i pricepeam utilitatea, dar admiteam că nu era altceva decât un obiect rece și banal, urmînd a fi folosit doar pentru simpla tăiere a vreunei sfori ori a țesăturii ce proteja ceva important, ceva din trecutul său, cum ar fi, spre exemplu, vreun caiet cu notițe. Ignoram alte gânduri. În timp ce cu tifonul înmuiat în alcool ștergeam lama lucioasă, scrutam orizontul poleit cu irizări metalice, de cobalt și carmin. Cu siguranță că-n acele minute nu-mi dădeam seama de gravi-

tatea situației în care mă aflam. Primejdia fusese înlocuită cu bucuria trăită la gândul că Nick dădea semne clare de revenire. Când m-am întors, l-am găsit străin și schimbat.

- Ca să nu sufăr, nu de tine, cel din realitate, trebuia să mă eliberez, ci doar de gândul că tu existi. Ar fi fost ca și cum aș fi încercat să smulg un organ viu, sângerând de fiecare dată când începeam să mă tem că am să te pierd.

- Căldura atingerilor tale ar fi topit sarea depusă pe rănilor acestor mâini, spuse îngenunchind lângă fereastra cu volute.

- Ajungea să mă uiți tocmai tu, ca să nu mai exist pentru nimeni.

- Apropie-te, mi-a poruncit. Taie-mi degetul pe care port verigheta.

Îl priveam cu stupoare. În ochii-i scăpărători lumina apusului începea să se-nchege în jerbe de spumă. Mâna de care-mi vorbea tremura în acvariul din stânga sa; umplut cu nisip și cioburi de sticlă, amintind pietre semiprețioase. Devenea irascibil. Veștejeala obrajilor și așa livizi trăda persistența unei stări instabile, pe care o contesta cu vehemență. Rânjea sarcastic. În acel surâs ipocrit descopeream o posibilă stare de penurie.

- Nu-ți irosi viața căutând imposibilul din închipuirile tale. Trăiește-ți prezentul apropiat ca și cum fiecare clipă și tot ce atingi ar defini tocmai desăvârșirea imaginată, încercam să-l aduc la realitate.

Tăcea. Am continuat pe același ton categoric:

- Știi că puteam să te fac să te simți singur și străin? Ajungea să-ți spun că sunt fericită. Chiar și fără tine.

- Nu fabula! a răbufnit. Știu ce fac.

Îmi venea să zbir. Nici măcar nu-mi puteam închipui de ce era capabil în acele momente. Când am îngenuncheat lângă el, sprijinindu-mă cu palma stângă de pardoseala mochetată, când pentru câteva clipe am închis ochii, cu o forță inumană

el izbuti să-mi smulgă cuțitul. L-a ridicat la nivelul ochilor săi. Am strigat. M-am crispat la gândul că m-ar putea răni. Din instinct, aproape pierzându-mi cumpătul, am încercat să-l îmbrâncesc. Dar efortul meu s-a dovedit zadarnic. Nu-mi venea să cred că putea fi chiar cel pe care nici nu reușeam să-l imaginez. Simțindu-mă pătrunsă de privirile-i tăioase, am închis ochii. De undeva din subconștient, au țâșnit suprapuneri de imagini sinistre. Căpătând un luciu vitros, stropii de sânge orbitor închegau în aerul dimprejurul nostru. Se părea că se desprinseseră tocmai de sticla geamului care acum începea să trepideze. Pluteau pimplejur. Se lipeau de tot ce reflecta lumina. De ochii mei. De ochii lui.

- Fac orice, dar oprește-te până nu e prea târziu, l-am implorat.

- Spune-mi că Elza există și că e sora ta.

Decât să-l mint și să-l las să trăiască și mai departe în amăgiri, preferam moartea. Chiar dacă lama cuțitului scânteia deasupra capului meu, am ales tăcerea. Brusc, m-a năpădit un plâns incontrolabil. Știam că lacrimile mele nu puteau reflecta mai nimic din nuanța privirii sale.

- Crede-mă că de una ca tine nu m-aș fi putut îndrăgosti niciodată. Și mai pretinzi că ești soția mea.

- Eu... Eu sunt Elza.

Nu știam ce să-i mai spun. Cu toate că eu eram cea osândită, mă cuprindea compasiunea față de cel care-mi era adevăratul soț. Mă simțeam ca și cum l-aș fi înșelat, impunându-mă și dominându-l chiar și datorită faptului că în tot acest joc stupid eu eram unica persoană care manevra frâiele realității. Iritante și aproape sarcastice, exprimate cât se putea de clar, cu un vădit caracter pe cât de amenințător, pe atât de concis, vorbele sale spulberaseră calmul emfatic înspre care doream să-l aduc. Chiar și vocea sa, ca o vibrație instabilă, emanând de undeva dintr-un gol tainic, de parcă prezent tocmai în interiorul inimii sale, exala un fel de reticență abuzivă,

capabilă de a dezarma și a spori distanța dintre noi. De-aș fi încercat să mă opun pentru a nu știu câta oară, de l-aș fi lovit, considerând că pierduse controlul asupra sa, cuțitul de deasupra creștetului meu ar fi retezat desenul tapisat cu obiecte instabile, schimbându-și locul în cameră. Nu atât în privirea, cât, mai degrabă, în gândul meu. Sub povara luminii emenate din acvariul din stânga sa, pereții s-ar fi risipit în mii de cioburi și fluturi de nisip, întâlniți în visul din noaptea plecării sale. Înjosită, așteptam următoarea mișcare.

- Ajunși la limită, ne simțim neajutorați. Doar hotarele realității induc bucuria resimțită în fața noilor perspective. Granițele din mintea noastră întotdeauna vor confirma un profund sentiment antagonic, cel al însingurării și înstrăinării chiar și de propria persoană.

Nu m-a ascultat. Mi-a poruncit să mă întind cu fața în jos. Să-mi depărtez mâinile și picioarele. Supunându-mă, câștigam secunde prețioase.

- Oricum, suferim cu toții. Însă doar unii din noi alături îi avem tocmai pe cei care, înțelegându-ne suferința, cu un simplu zâmbet pot îndepărta tot ce ne doare.

- Taci! a zberiat.

- În acest caz poți să faci tot ce vrei cu mine, că tot nu-ți pricep intențiile și scopul înspre care te-ndrești. Nu știu ce vrei să obții, dar fără mine n-ai să reușești.

N-a mai ripostat. Din poziția în care mă aflam reușeam să văd cum din spatele acvariului ridicase ceva ca o sfoară. Mi-a spus să închid ochii și să-mi rețin respirația. Ceva umed și rece îmi atingea pielea gâtului. Simțeam că mă sufoc. De starea paraliziei nu mai puteam scăpa. În acele momente orice împotrivire n-ar fi fost altceva decât o provocare. El, doar el poseda această forță stranie: îți lăsa impresia că, pustiind spațiul închis și amenințător, golea chiar și timpul tău, izbăvind-te de orice gând, de orice sentiment. Nedumerită, pe un plan apropiat al propriei minți, vrăjită parcă, îi urmăream mișcările sigure,

lente, concise. Poate că în momentele critice, între ceea ce închipuim și ceea ce există și-n realitate, dispare orice diferență. Chiar dacă nu le vedem, în detaliu și cu precizia fiecărui contur, frica transpune imaginile spațiului apropiat pe membrana imaginară, croită de mintea noastră.

- Unde e Lara? m-a întrebat în timp ce cu mâinile-i aspre întindea nisipul din acvariu pe trupu-mi gol, abandonat unui tremur incontrollabil.

- Lara? am repetat nedumerită.

- Fiica noastră.

- Noi... noi nu avem nicio fiică.

- Dacă n-avem nicio fiică, îi auzeam glasul zeflemitor, atunci am să te rog să nu mai respiri. Ți va fi mult mai ușor să suportți durerea.

- Spune-mi Elza! îl imploram plângând.

- Edith, și eu te-am iubit.

- Tot ce n-am spus a depărtat tot ce puteam avea.

- Te-am iubit mult prea mult, mă repetam. Nu eram conștient de ceea ce făceam, dar simțeam că așa trebuia să procedez. Nu mai suportam tot acel haos, acea tevatură fără sens, perindări ostenitoare între două probabilități pe care mintea mea nu era capabilă să le focalizeze ca pe niște repere certe. Nu știam unde începea imaginarul și unde sfârșea adevărul existenței mele. Hotărâsem să încep un nou alineat, însă, înainte de toate, trebuia să termin paragraful anterior într-un mod cât se putea de simplu. Prins într-un fel de refulare, brusc înțelesesem că în acel joc stupid Edith era doar o verigă de prisos.

- Încetează, gâfâia.

În timp ce rațiunea se căznea să accepte imagini șocante, instinctele deveneau incontrolabile. Eram stăpânit de impulsul stringent de a termina totul. O dată și pentru totdeauna. Eram asemenea unui torționar ce nu mai auzea vorbele obliterate, pe un ton repetitiv, eliminate de cea care devenea doar o umbră pală. Vedeam cum, în locul în care degetele mele îi apăsau gâtul, ca și cum ar fi strâns ceva rece și umed, ce refuza să se dezlipească de mâinile-mi încordate, pielea ei căpăta nuanțe livide, se înnegrea asemenea bucății de cauciuc, smulse din ghearele focului și aruncate într-un vas cu apă stătută. Intuind ineluctabilitatea evenimentelor, înainte de toate, luptam cu mine însumi. Elocvența femeii, dedublată de perorările oțioase, stăruințele-i insidioase ori privirile deconspirând imaginea martiriului nu puteau înăbuși imboldul de a mă opri. Afectivitatea exagerată caracterizează doar singurătatea noastră. Deseori, în prezența celuilalt, dorințele răbufnesc în instincte incontrolabile.

- Când voi termina, voi pleca. Departe. Cât mai departe, încercam să mă justific.

- Departe e doar acolo unde nu exiști tocmai tu.

Trebuia să eludez anumite imbolduri, să renunț la semeție, persiflare și asprime, o mixtură de sentimente confuze, în care mă pomenisem angrenat fără voia mea, pentru a redeveni cel de dinainte, pentru a redobândi realitatea insidios de precisă, pentru a mă elibera de imaginea străinului, surprinzător de acaparantă. Ignorând iluziile străine, instigările la care mă feream să răspund doar pentru a nu lăsa impresia interesului ce ar putea deveni speranță în mințile altora, știam că asemenea cuvinte puteau fi rostite doar de cea care mă cunoștea cu adevărat, de soția mea. Când am îndrăznit s-o privesc, am înțeles că în ochii celorlalți întotdeauna doream să par altfel, deosebit ori ceea ce nu eram niciodată. Doar în ochii ei puteam să mă recunosc.

Ca-ntr-un vis recurent, clamând intruziunile imaginilor străine, într-un loc tenebros al minții mele, vorbele ei conturaseră ideea unei prezențe extrem de clare. Era o casetă din lemn de trandafir, unul din obiectele pe care mi le dăruise într-un timp imemorabil și în care aveam obiceiul să păstrez tot felul de ciudățenii, găsite dincolo de spațiul care acum nu mi se permitea să-l cunosc, poate chiar și dincolo de această realitate. O posibilă existență a gasteropodelor în interiorul respectivei cutii fusese confirmată de trei cochilii plesnite pe margini, din care una era zdrobită aproape în totalitate. Acolo unde trebuia să fie piatră, timpul a lăsat urma nisipului. Și totuși, asemenea reprezentărilor ce, de cele mai multe ori, existau doar pentru ea, dar nu și pentru mine, frunzele azaleei și mugurii cireșului dintr-o primăvară uitată, atât de vii și prezente înăuntrul cutiei, emanau o prospețime aproape stringentă, un iz cucernic și ușor dulceag, amintind mirosul părului ei, făptura ei aproape sibilinică, stăruind undeva la hotarele nopților nedormite, ca și cum ar fi încercat să mă protejeze, ca și cum mi-ar fi spus că viața merită trăită chiar și pentru o simplă amintire. „Și dacă am existat, e doar pentru

că tu te-ai încumetat să visezi prezența mea mult prea posibilă. Îmi plăcea s-o asemuiesc florilor de cireș care vor dăinui chiar dacă arborele va fi tăiat și ars pe un mal necunoscut. Știi ce credeam și continui să cred? Aidoma miresemelor rătăcite de undeva din noaptea dintre două anotimpuri, gândurile tale mă vor aduce înapoi. Așa-i că n-ai să mă uiți niciodată? Prea bine știi că n-am vrut nimic din tot ce nu doreai să-mi oferi. Acum, însă, când în cutia de lemn de trandafir ai găsit acest petic de hârtie, vreau să-mi dai o ultimă speranță. Lasă-mă să cred că știi totul. Știi că eu exist. Am existat și voi exista doar pentru tine.”

Nici nu conta cui aparțineau aceste cuvinte. Cert era faptul că în trecutul meu tenebros exista cel puțin un om care se zbătea pentru fericirea mea, avea grijă de mine. Amintit acum, respectivul aspect inducea suferință. Pentru a îndepărta amăgirile induse de plâsmuirile stăruitoare, ar trebui să credem doar în cei pe care îi vedem.

Edith era aici. Era prezentă. Puteam să-i vorbesc și puteam s-o ascult chiar dacă, de multe ori, aveam impresia că ea pur și simplu doar îngăima anumite cuvinte, căuta să le închege în fraze pline de tâlc. Probabil că se temea și tocmai de aceea prefera să recurgă la respectiva precauție.

- Ar trebui să plecăm pentru un timp oarecare. Ți-ar prinde bine o îndepărtare de aceste locuri.

- Să plecăm? Începeam să mă opun.

- În această lume există o sumedenie de locuri minunate. Evadarea din cercul restrâns, în care ne învârtim zi de zi, va fi în beneficiul amândurora.

- Dar nu sunt pregătit pentru ceea ce-mi propui tu. Simt că aici, tocmai în acest spațiu, n-am finalizat ceva important. Mai precis, nu înțeleg adevărul propriei vieți. Nu-l cunosc. Până nu voi afla cine sunt, orice încercare de a pleca de aici, iartă-mă, dar mi se pare destul de nepotrivită. Și dacă într-o zi, amintindu-mi ceva esențial, va trebui să apelez la vreun

om oarecare? Poate că voi avea nevoie de ajutor.

- De când te cunosc, de când suntem împreună, tu niciodată n-ai solicitat ajutorul nimănui. Ce nu izbuteai să faci, pur și simplu, abandonai. E felul tău de a fi. Iartă-mi cuvântul, dar e tocmai ceea ce te caracterizează: trufia.

Am tresărit, dar n-am ripostat. Edith avea perfectă dreptate.

- Poate că ar trebui să te desprinzi chiar și de universul tău fantasmagoric. Mă refer la textele tale literare. Sunt sigură că doar așa vei reuși să scapi de Elza ta atât de reală.

- Dar...

- Știi că există. Sunt eu. Și asta ar trebui să-ți fie de ajuns, ca să înțelegi propriul adevăr. În caz contrar, tot ce credem a fi posibil, perfect cât timp există doar în mintea noastră, îndepărtează tocmai fericirea pe care ar trebui să o căutăm doar în realitate. În beznă, aprinsă, o singură lumânare desprinde de lucrurile apropiate umbre prelungi, înspăimântătoare, aproape ireale. Însă, în toiul zilei, nu e de niciun folos. Lasă doar o umbră firavă tocmai pe albul imaculat, care noaptea părea de nuanțele cerii.

Știam că aceste reiterări aveau un scop clar. Prin tot ce-mi spunea și încerca să-mi explice, să exemplifice, apelând la noțiuni și realități pe care începeam să le stăpânesc, ea pur și simplu dorea să mă aducă înapoi. Nu protesta și nu se opunea. Ar fi putut să-mi conteste anumite ieșiri, care se datorau mai degrabă imprudenței, vulnerabilității și caracterului paroxistic de care dădeam dovadă în acele zile. Însă ea se comporta cât se putea de firesc. De multe ori, în locul criticilor acide pe care le așteptam și la care mă pregăteam să ripostez la fel de vehement, ea prefera tăcerea. Era o tăcere plină de sens, care te făcea să înțelegi mult mai multe decât orice cuvânt aruncat în clipele în care ești incapabil să gândești lucid. Aveam și o stranie impresie că accepta chiar și prezența Elzei.

Sigur că Elza putea exista. Chiar și iubirea ei atât de

imposibilă și de jalnică se putea explica extrem de simplu, gândeam în timp ce prin sticla givrată a geamului din hol, în apropierea scuarului cu arbori de nuanța cauciucului topit, vedeam plutind o siluetă suplă, îmbrăcată în negru. În alte circumstanțe, de-aș fi fost singur, probabil că acea apariție radioasă m-ar fi obligat să ies din casă și s-o urmez. Acum însă, când singura prezență de care eram conștient era doar Edith, doar soția mea, respectiva nălucire nu era altceva decât o altă confirmare a vigorii imaginarului de care nu reușeam să mă eliberez.

- Să știi că după o vârstă oarecare un străin te poate iubi nu pentru ceea ce ești, ci doar pentru ceea ce ai realizat. Concret, în situația ta, se poate spune că datorită cărților publicate, exagerat fie spus, ai cunoscut vecia. Doar pentru asta ai putea fi iubit. Bizar și aproape ilar e cu totul altceva. E ciudat când unele realități doresc să devină doar niște iluzii, crezând că astfel vor stăpâni nemurirea.

- Cu toții trăim senzația că în urma noastră va rămâne ceva nepieritor.

- Îți amintești de câte ori ai insistat să scrii numele meu în spațiul rezervat dedicației? Îți amintești de împotrivirile mele în privința acestui aspect? Dacă ne referim și la conturarea anumitor fragmente, la acele jocuri puerile, când în toiul nopții mă trezeai pentru că nu știai care este cuvântul potrivit pentru anumite obiecte de uz casnic, atunci poate că acea menționare, acea dedicație o meritam mai mult ca oricare alta.

- Dar de ce contești prezența Elzei? Că doar tu m-ai ajutat s-o creez.

- Mă tem că ai găsit-o și în realitate. Ai asociat această imagine perfectibilă ființei care ar putea exista doar pentru tine și cu care, probabil, deja te-ai întâlnit.

Trăiam ca și cum fiecare secundă ar fi fost ultima. Dar știam că ea putea pune capăt anilor noștri, uitând că am trăit împreună. Pentru o despărțire definitivă ajungea să înceteze

să mă iubească tocmai cea care știa cum se protestează când o răneam: îmi zâmbea. Mă simțeam oprimat. Expunerile ei induceau trăiri antitetice, de care nu reușeam să scap și care declanșau amintiri dintr-o realitate inexistentă. Era ca și cum, lipsit de forța ripostei, aș fi fost doar un biet spectator al propriilor ineptii. Scenele închipuite se desfășurau undeva în adâncimile tainice ale Dunării. Despicând straturi de apă gelatinoasă, într-un spațiu lipsit de repere clare, cuțitul din mâna mea lăsa urme de o luminozitate orbitoare, ca de sticlă spartă. Credeam tot ce imaginam. Vedeam ceea ce nu exista. Și aproape că eram sigur de o presupunere cât se putea de bizară: tot ce ne înconjoară se schimbă doar grație gândului nostru.

- Îmi convine ideea. Va trebui să plecăm, îi dădeam dreptate.

- Taci! a șoptit Edith, indicându-mi ușa de intrare.

Preț de câteva secunde am rămas nemișcați. Ascultam cu atenție. S-a auzit un scârțâit metalic. Pe urmă, un val de înjurături, aparținând vocii total necunoscute, m-a făcut să-mi ies din fire. Căutam cuțitul. L-am văzut lucind în mâna lui Edith.

- Aruncă-l! i-am șoptit.

- Nu e cazul, răspunse ea. Știu cine e.

- Unele chei se potrivesc pentru mai multe uși. Îndeosebi, pentru cele care se deschid în ambele sensuri, zise cea care, precum într-un vis confuz, izbuti să deschidă ușa casei noastre. Incontestabil, era o arătare stranie. Îmbrăcată în rochia de nuanța fluviului matinal, cu părul revărsat în valuri peste umerii-i goi, emanând irizări metalice, femeia din prag mă privea ca și cum m-ar fi cunoscut de o viață întregă. Zâmbindu-mi, probabil că se aștepta la același răspuns din partea mea.

- Erika, interveni Edith pe un ton blajin.

- De când sunteți soți, ceea ce faceți voi nu se numește sex, ci dragoste. Astfel, sunteți privați de ceea ce rămâne tainic

la respectivul act și ce induce adevărata plăcere. Nu vă puteți ascunde.

- Cine e? mi-am întrebat soția.

- O veche și bună cunoștință, răspunse Edith zâmbind în timp ce se apropia pentru a-mi șopti: E nebună.

Înțelegeam că-n asemenea ipostaze împotrivirea mea ar fi fost doar un act redundant. Mult mai potrivită era manifestarea pedanteriei ori a fariseismului care m-ar fi ajutat să las impresia falsă că totul era cât se putea de firesc. Poate că mă aflam undeva la hotarul propriului fantastic. Tot ce vedeam, auzeam și simțeam mă obosea și mă aducea într-un con al nedeslușirii tocmai pentru a întreține și a spori enigma și drama timpului detașat de firescul perceptibil. Uitam de mine însumi și chiar eram pe cale să renunț la ideea oricărui demers. Mă pregăteam să părăsesc acel spațiu, diluat de luminile înserării grabnice.

- Mă găsești în dormitor, spusese soției pregătindu-mă să urc. Însă, apucându-mă de mână, ea s-a împotrivit imboldului meu nesperat.

- Am ceva pentru tine, mi s-a adresat străina din prag. Din buzunarul pantalonilor ponoșiți scoase un mototol de pânză neagră. Oftând, mi-a spus să fiu atent la ceea ce nu se vede.

- Erika, interveni Edith în timp ce nebuna îmi înmâna peșcheșul misterios. Va trebui să pleci și să ne lași cheia.

- Dacă sunt păstrate în boluri cu apă de ploaie, cheile nu ruginesc.

- Erika, insista soția, ar trebui să te întorci acasă. În curând se va întuneca.

- Știai că există și oameni de care nimeni nu-și mai amintește?

- La revedere, draga mea!

- Bine. Am să plec. Dar să nu uitați că păsările au aripi doar pentru ca nimeni să nu cunoască locul în care mor. Acolo.

Sus. În cerul lipsit din visul omului singuratic.

Atât eu, cât și soția, înțelegeam că n-avea sens s-o contrazicem. Tăceam privind-o cum se îndepărta. Pesemne că în-druga și alte negliobii.

- Îi mai dau uneori câte un ban, zise Edith.

- Ce naiba? aproape că am strigat deznodând bucata de țesătură în care erau înfășurați trei melci fără cochilii.

- Cred că ar trebui să te odihnești. Lasă în seama mea. Mă voi elibera eu de toate astea. E doar o nebună. Ce vrei? La ce altceva puteai să te aștepti?

Abia când urcam scările, am realizat că bucata de stofă în care au fost înveliți boureii rămăsese în mâna mea. M-am oprit și am privit-o cu atenție. Un iz imposibil m-a făcut să închid ochii. Aproape hipnotizat, am șoptit: „Așa miroase pielea Elzei.” Brusc, mi s-a părut că am revenit în punctul în care spațiul și timpul s-au contopit într-un întreg unitar, plin de reamintiri ce căpătau sensuri noi, deschideau alte perspective, necunoscute și acaparante, inducând varietatea motivelor confruntării cu propria persoană. Eram conștient că, rob al acestor ipostaze, eu-l rațional nu putea înfrunta partea necunoscută, încropită din sentimentalismul neînțeles, subversiv, plin de prezența ei. O vedeam mijind în fumuriul închipuirilor a ceea ce puteam fi și ce preferam să consider amintirea propriei realități. Buimăcit, mă simțeam urmărit. Aveam certitudinea că soția îmi cunoștea toate gândurile.

- Tot ce n-am spus a depărtat tot ce puteam avea.

Avea dreptate. Nu se lăsa impresionată de atitudinea mea plină de teatralitate. Mă cunoștea într-atât de bine, încât orice cuvânt, orice gând înșelător, orice grimă trădând o mirare prefăcută nu puteau anula convingerile că totul era tocmai așa cum gândea ea. N-ar trebui să ne ferim de cei care știu totul despre noi. Sunt tocmai cei care ne iubesc.

- Mai ții minte voiajul nostru din primul an al vieții comune? insista încercând să mă întoarcă într-o realitate ce nu

putea fi contestată. Într-o seară, pe malul Adriaticii, mi-ai spus că neprevăzutului vom izbuti să ne opunem inventând propriul nostru timp, respectând și ascultând doar de gândurile amândurora și nicidecum de ceea ce ni se va impune și nu va concorda fericirii în doi.

Bănuiam că silindu-se să aducă la lumină locurile și oamenii de atunci, ea încerca să-mi redeștepte sentimentele demult apuse. Încruntată, fața ei trăda o mânie ascunsă. Știam că se simțea jignită, cum știam și ceea ce urma să întreprindă spre a ne elibera de tonurile întunecate în care ne cufundam, amăgindu-ne unul cu iluzia celuilalt. Nu-mi recunoștea, dar știam că prezența mea fizică, în privirile și în mintea ei, lăsa doar niște umbre adânci, înspăimântătoare și aproape de nesuferit. Era clar că nu-mi aminteam mai nimic din tot ce încerca să aducă la lumină. De multe ori vocea ei se risipea într-o sumedenie de ecouri cavernoase, lăsându-mă la fel de rece și inexorabil ca pe vreun străin care habar nu avea de tot ce i se explica. Și totuși, abia acum, când aproape din instinct smulse țesătura în care fuseseră înveliți melcii, reușeam să înțeleg un lucru esențial. Prezențele perfectibile din imaginarul nostru nu sunt altceva decât înfățișările celor ce ni se află mai tot timpul alături și, prin simplitatea lor, devin aproape neobservați; devin idealuri acolo unde obișnuința caută eternul.

- Rătăcind în tot ce doar credem că ne-ar putea aparține, golim prezentul de amintirile care într-un viitor ne vor confirma faptul că am existat.

- Da, întări ea. Pur și simplu ai confirmat ideea că iluziile noastre nu sunt altceva decât dorințe de a stăpâni realități străine, filtrate prin prisma propriilor închipuiri. Uită-ți trecutul pentru a trăi plenitudinea propriului prezent. Nu te pierde în ceea ce nu există... Elza asta, a ta, scriindu-ți zeci de mesaje ce se doreau fragmente literare, însă, în realitate, erau doar niște expozeuri pline de greșeli stilistice ori de altă factură, inconștient, îți mărturisea doar o iubire amăgitoare.

Din ceea ce avusesem dispoziția să citesc, am realizat că mai tot timpul se lega de sufletul tău, de sufletul ei, de fuziuni metafizice, învederând o dragoste eternă. Vorbea de suflet ca și cum sufletul ar fi ceva material, palpabil. A iubi, Nick, înseamnă a simți împreună și nicidecum de unul singur, doar închipuind existența celuilalt.

Îmi venea să zbier: Iar îmi vorbești de ea ca de o realitate? Uneori, prin tot ce spunea, prin felul în care accentua anumite cuvinte ori prin suspensiile ce-mi atrăgeau atenția asupra imaginilor enunțate, ea mă purta dintr-o stare în alta, izbutind să-mi stăvilească chiar și avântul acțiunilor ulterioare. După câțiva ani de viață comună, ajungea să mă privească într-un fel anume, pe care îl cunoșteam numai eu, ca să înțeleg când ar trebui să tac ori când ar trebui să mă opresc din acțiunile ce-i deranjau pe alții.

- Nu te lăuda cu ceea ce ai realizat doar pentru tine. Pentru noi. În timpurile de acum, cu toții, ne considerăm atât de frustrați, încât, observând realizările semenilor, nu ne putem abține să nu încercăm să-i încurcăm în ceea ce fac; să-i persecutăm. Realizezi cât de mult a stagnat dezvoltarea psihică a individului, ceea ce ar trebui să-i ratifice personalitatea manifestată prin caracterul unicității? Chiar dacă nu obținem nimic, ne bucurăm când celălalt pierde tot ce ne-am dorit dintotdeauna și ce, în mod sigur, nu vom obține niciodată. Confruntându-mă cu asemenea situații, eu, spre exemplu, apelez la anumite subterfugii. Unele noduri nu unesc doar două părți rupte. Sunt făcute intenționat. Doar pentru a induce în eroare.

- Doare, dacă n-ai să atingi. Iar dacă vei atinge, durerea va deveni insuportabilă.

- Cu unii oameni poți trăi o viață întreagă și nici n-ai să observi cicatricea de pe umărul lor stâng. Pe alții ajunge să-i vezi o singură dată, ca să nu uiți tot restul vieții că au avut un simplu neg pe mâna, preț de câteva secunde, întinsă înspre

tine.

Aparent, aceste replici nu se-nchegau într-o discuție firească, în ceva ce ar explica situația în care ne aflam. Însă știam că doar cu ea reușeam să inițiez asemenea jocuri ale acuității.

- Nu știi. Nu știi unde mă voi opri cu aceste fabulații, cu Elza și cu tot ce...

- ... există, reîncepu Edith. Că ar trebui s-o cunoști, reiese chiar și din amănuntele prezente în toate prozele tale. Pe deasupra, am găsit în calculatorul tău niște înregistrări audio ale vocii pe care am senzația că o cunosc chiar și eu. Nu știi unde puteam s-o aud, dar mi se pare că aparține unui om suferind. Poate că ar trebui s-o găsim și s-o ajutăm. Astfel, ne vom elibera și de această povară de prisos.

- De-aș reuși să-mi amintesc orele ce-au precedat accidentul...

- Mi-ai spus că în una din mașini, intrate în coliziune, era o femeie ce, oarecum, ți se părea cunoscută.

- Ce vrei să insinuezi? m-am alarmat.

- Nimic. Dar pentru a afla esențialul, mai întâi ar trebui să cunoști amănuntele ce, la prima vedere, par lipsite de sens. Irelevante.

- Dezbracă-te! i-am poruncit.

Urcând spre dormitorul de la etaj, o priveam cum rând pe rând își scotea ciorapii, pantalonii, cămașa. Apoi, doar ca o umbră de care îmi aminteam destul de vag, s-a întins în patul îmbrăcat în atlazul de nuanța Dunării.

- Aștept, a șoptit. E rândul tău.

- Ce-i cu cicatricea de pe umărul tău stâng? De când o ai?

- De iubești în taină, nu e nicio greșeală. Greșești doar când îți irosești timpul, presupunând că altcineva s-ar putea gândi tocmai la tine, ar putea avea sentimente.

- Nu-ți ascund nimic, încerca să se explice. Pentru noi, propria prezență aproape că nici nu are sens. Suntem doar niște vise, căci existăm doar în mințile altora.

Considerând că eram liberi, știam că totul era doar rodul înlănțuirii de întâmplări aleatoare. Chiar dacă se știa că eram soți, înainte de toate, pentru noi înșine, eram prieteni și amanți; tot ce nu trebuia să căutăm în alții. Ne bucuram iubind, însă impresia că suntem iubiți ar fi fost doar o amăgire dureroasă și distrugătoare. Iubind, căutam desăvârșirea, cu toate că doream să fim apreciați chiar și pentru neajunsurile noastre. Evident că totul părea doar un marasm al nebuniei. Confidențele fără noimă, corespondențele inventate, purtate cu cea care nu exista decât în mintea lui Nick, îl aruncau în prizonieratul propriei inventivități, într-o lume plină de păreri rostite atonal, lipsite de ecourile ce ar oferi sens vorbelor sale. Și totuși, tăria frapantă a închipuirilor anula ezităările, făurind universuri pline de vinovați, o lume în care se impunea căutarea soluțiilor punitive. Adevărurile atât de evidente nicidecum nu puteau fi doar niște imagini lipsite de prezențe reale. Prea bine știam cine era Elza. Știam că exista, cum știam și faptul că soțul meu greșea într-un singur punct: de când cu accidentul, pentru el chiar și timpul stagnează. Astfel, tot ce trebuia să rămână doar la nivelul amintirilor, să gliseze în uitare, căci era al naibii de dureros, în mintea sa devenea imaginar. Sora mea murise în anul de dinaintea accidentului. Într-un august de care nu izbuteam să uit, pe când se întorcea de la binemeritul concediu, petrecut pe litoralul Adriaticii, autocarul unei firme de care nu auzise nimeni până atunci intrase în coliziune cu un autotren ce venea în sens opus. În urma impactului, a rămas doar scrum.

Totuși, în zilele imediat următoare, presa locală fusese invadată de o sumedenie de informații speculative, menite să ridice popularitatea respectivelor cotidiene și să sporească aplombul iluziilor deșarte în inimile familiilor împovărate de pierderea apropiatilor. Se zvonea că în urma altercației avute cu șoferul autovehiculului un grup de câteva persoane părăsi autobuzul înainte ca acesta să fie distrus de flăcări. Evident că oamenii de care se vorbea doar în coloanele ziarelor nu au fost găsiți niciodată. Însă, în urma unor cercetări minuțioase, desfășurate de reporterii, s-a ajuns la o concluzie pe cât de stranie, pe atât de sinistă: cei care nu au murit au ajuns în ospicii. Aceste persoane erau doar niște nume înregistrate în dosarele clasate la secțiunea „Anonimi”.

De multe ori chiar și eu, obsedant, continuam să sper, urmărind articolele din presa acelor luni torturante, nădăjduind că în succesiunea ilogică de relatări și suspiciuni se va strecura cel puțin un cuvânt, o frază, ideea care m-ar ajuta să înțeleg că, dincolo de exagerările mediatiche, ar putea exista vreun grăunte de adevăr. Așteptam o simplă evocare, prezența vreunui element particular, cum ar fi eșarfa albastră, cămașa de in, batista cu cele două litere de borangic, E și K, brodate în colțul stâng; un K întors, însă un K ce nu însemna nicidecum Kovalt, ci Klauss, numele de fată al surorii mele. Elza Kovalt era doar un nume inventat de soț, folosit în textele sale, desemnând un personaj atât de real, încât, de multe ori, zăbovind asupra anumitor pasaje, chiar și eu trăiam acea stranie senzație că totul putea fi tocmai așa cum își închipuia el. Mă lăsam amăgită. Acaparată de multitudinea amănunțelor de o pregnantă copleșitoare, involutiv mă pomeneam luând parte la desfășurarea acelor acțiuni ipotetice. Frapante îmi păreau dialogurile. Îndeosebi, cuvintele Elzei, felul ei de a jongla cu ideile și convingerile că totul era tocmai așa cum gândea ea. „La naiba!” mă apostrofam, încercând să-nțeleg adevărul. După cum vorbea și cum se comporta, era ea. Prin superioritatea sa,

imagarul poate denatura realitatea într-atât de mult, încât, în anumite circumstanțe, chiar și uzanțele logicii ar putea părea doar niște concepte lipsite de credibilitate.

- În fiecare vis, noapte de noapte, îmi spui că e vineri.

- Îmi amintesc că te-am întrebat de ornicul din verandă. Apropiindu-te, din interiorul cutiei ce părea de nisip, ai eliberat o pudrerie de fluturi sticloși, aproape lichizi. M-am trezit. „Dacă nu adormim în același timp, poate că nici nu ajunge să dormim în același pat”, mi-ai răspuns în somn.

Chiar și din aceste dialoguri înțelegeam că plăsmuirea era teritoriul lui. Aici rămâneam neputincioasă. Aici fiecare clipă era un bun prilej de dispariție. Reușind să edifice universuri verosimile, lăsa impresia că se putea folosi de toate acele idei pentru a infirma ceea ce era evident, era prezent, exista. Îl lăsam să plece. Credeam că va observa absența mea. Dar nici nu știa cât de dureros era să-l simt alături și să știu că nici nu mă vedea.

- Fii convins că totul e tocmai așa cum crezi tu și vei obține chiar și imposibilul.

Nu mi-a răspuns. Eram convinsă că dincolo de cuvinte deducea chiar și gândurile-mi tainice, tot ce nu spuneam, tot ce preceda părerile expuse.

Folosindu-ne de puterea generalizării, criticând pe ceilalți, practic, la un nivel subliminal etalăm propriile carențe. De multe ori nu reușim să fim nici măcar noi înșine, dar tocmai atunci credem că-i putem înțelege pe ceilalți. Să încerci să cunoști un om străin, să-l iscodești și, chiar cu ajutorul sintetizărilor expuse în public, să-i atragi atenția asupra prezenței tale, nu e altceva decât o ultimă formă a propriei disperări, rezultată din singurătatea ta, din eșecurile născând iluzia că într-un târziu acel străin te va observa. Ca pe un extravertit, în anumite zile chiar și pe soțul meu îl bănuiam de aceste fixații deprimante. Trebuia să-i spun:

- Exceptând autorii consacrați, tot ce e postat pe Face-

book, dar nu apare și în revistele de specialitate, nu e literatură, ci doar o nevoie disperată de a expune în văzul lumii dorințele rezultate din propriile cusururi, amăgiri pentru alte prezențe, tot atât de singuratic. Îți amintești? Erau zile când etalai în această rețea de socializare cicluri întregi de poezii, însă doar unele din respectivele texte au văzut lumina tiparului. Și când spun „lumina tiparului” nu mă refer la multitudinea editurilor particulare, directorii cărora te sunau aproape săptămânal, căci adevăratul beneficiu le-ar fi aparținut în totalitate. În primul rând, am în vedere un număr oarecare de periodice literare, revistele conduse de un aparat critic, capabil de a selecta și promova doar ceea ce înseamnă valoare. Ciudat e faptul că tocmai acele texte în care s-au strecurat erorile stilistice au fost apreciate de majoritatea prietenilor tăi virtuali, însă, din păcate pentru tine, nu au fost publicate niciodată.

- Erori stilistice?

- Născute dintr-un sentimentalism exagerat, din lipsa studiului necesar.

- Știu ce faci, mă întrerupse. Vrei să te întorci la Elza. Cu alte cuvinte, generalizările tale au un scop cât se poate de clar. Încerci să-mi demonstrezi cât de multe atribute exonerate, ale unei prezențe părelnice, am încercat să caut în tot acest haos de existențe latente, în aceste rețele virtuale, de multe ori singurele forme de acreditare a propriei identități.

- Fantazări, am accentuat încercând să-l provoc, obligându-l să retrăiască episoadele unui trecut incert. Vorbeam cu un calm deliberat. Știam că mă asculta cu atașament. Când se vorbea de Elza, nici nu mai conta cine era interlocutorul. Se simțea secătuit, ca și cum s-ar fi luptat cu o forță invizibilă, încercând să se elibereze de apăsări dureroase, blamându-se pentru tot ce n-a izbutit să finalizeze la timpul potrivit.

- N-am trăit în zadar. Am trăit pentru tine.

- Elza a murit, îi reaminteam. Îți repet că ar trebui

să terminăm cu asemenea comportamente pline de emfază, cu aceste vicisitudini de prisos, doar niște încercări sortite eșecului.

- Și dacă există și o realitate paralelă? Amintește-ți că și eu eram la un pas de moarte. Am cunoscut moartea. Eram acolo.

- Nu fabula, am ripostat. Nu-i permiteam să ajungă chiar atât de departe. Privindu-l, mi se părea că se trudea să arboreze o postură insolentă, avea o înfățișare plină de alean, iar pielea sa iradia acea aromă fugitivă, ce mă obliga să mă dedau amintirilor afectuoase, ca niște sincope periclitând propriile-mi certitudini. Vertiginos, mă întorceam la tot ce cunoșteam, știam mult prea bine, trebuia să-i expun cu lux de amănunte chiar dacă, în mintea sa, etalările mele poate că nu erau decât niște episoade ce conturau un spațiu extrinsec, o altă realitate.

- Dacă Elza a murit..., încercă să se explice, dar nu izbuti să-și termine fraza, căci intervenisem la timpul oportun.

- Știind că exiști, trăiam un chin insuportabil: chiar de nu te-am văzut, nu puteam să te uit. Mă refer la anii de dinaintea căsătoriei noastre. Îți scriam necontentit. Cunoșteam chiar și numărul tău de telefon, dar mă feream să te sun. Trebuia să dau dovadă tocmai de acea rectitudine etică ce îmi confirma demnitatea. Știi? Abia acum înțeleg propriile copilării din acea perioadă plină de dorințe, de o râvnă famelică de a pune stăpânire pe un străin ca și cum ar fi proprietatea ta. Mai bine ai fi ars toate scrisorile decât, după ani buni, să le descopăr necitite, zăcând între foile caietelor tale de notițe. E un fel de antinomie dintre ceea ce te făcea fericit, ce trăiai la momentul oportun, abandonându-te visului învăpăiat și ceea ce ulterior descoperi ca fiind doar o pierdere de timp. E ca și cum, din dorință de răzbunare, cineva ți-ar fi șters cei mai frumoși ani ai existenței tale, tinerețea.

- Dar...

- Dar te iert. Ești aici. Ai fost dintotdeauna. Nu stătea

în caracterul meu să te rețin. Știi de câte ori te lăsam să pleci? Însă, de fiecare dată, precum în urma unei rătăcirii fără sens, ca după niște înfruntări în care nici nu se cunoșteau părțile beligerante, mai mereu te întorceai aici, în casa mea. Căznică, nu înțelegeam ce voiai să-mi demonstrezi. Faptul că fericirea există? Că orice vis poate deveni un gând vădit? Desigur. Chiar dacă de multe ori mă simțeam inutilă și incapabilă, chiar și eu credeam în împlinirea propriilor dorințe. Însă, ferindu-mă de comparații și sinestezii de prisos, cunoșteam esențialul. Niciun început nu poate fi repetat. Doar ceea ce obținem la timpul potrivit e visul împlinit.

- Trebuie să plec.

În zadar insistam să rămână. Nu-i ceream nu știi ce. Pur și simplu voiam să-l fac să înțeleagă ceea ce îi era necesar. Simțeam că era timpul potrivit. Însă, ca și de alte dați, el recurgea la aceeași parcimonie ce-l caracteriza de când îl cunoșteam. Nu ceda. Când se agasa, nu lăsa să se întrevadă nicio urmă de violență, de repulsie ori contrariere. Tăcea. Absența sa te făcea să te simți doar o umbră în plus. Privea pe geam, așteptând, probabil, să ies. Părea pierdut în nimic. Rezervat și reținut, mă făcea să înțeleg că n-am să ajung la niciun rezultat dacă voi încerca să recurg la concesii. În ciuda neputinței, îmi venea destul de greu să-l las să se întoarcă la ceea ce considera că îi definea propriile amintiri, însă, în realitate, nu era altceva decât un timp și un loc echivoc, amplificându-i iluziile sinonime isteriilor. Îmi aminteam destul de bine. Singurătatea mea o ascundeam în tăcere, tocmai acea tăcere în care el a găsit libertatea sa, care, treptat, căpăta alt sens: trebuia să se afle doar acolo unde se aflau și gândurile sale.

„Bine!”, mi-am spus. Puteam să profit de ocazia ivită. Puteam să-l urmăresc. Dacă, rămânând neobservată, aș fi reușit să mă ațin după el, cu siguranță aș fi ajuns tocmai acolo unde bănuiam că urma să plece, la Elza sa, la acea ființă pe cât de misterioasă, pe atât de posibilă. În asemenea momente cearta

ar fi fost de prisos. Prin urmare, lăsam totul la voia întâmplării.

Aproape ca un lotru, în propria casă, am mers după el în vârful picioarelor. M-am oprit în dreptul ușii ce dădea în dormitor și care avusesem norocul să fie întredeschisă. Am împins-o ușor. Vedeam masa de sticlă pe care albea veioza de ceramică fină. Vedeam una din marginile patului așternut. Distingeam chiar și modelele romboidale ale cuverturii de damasc. Din unghiul din care priveam, taburetele îmbrăcat în catifea părea doar un element în plus, nepotrivit interiorului decorat după modelele găsite în „Ładny Dom”, o revistă de specialitate, cumpărată anul trecut în Łodz. Poate că era doar o părere, dar surprinse de oglinda din stânga geamului, mișcările sale erau doar niște unduiri bizare ale trupului sleit de orice putere de ripostă, deconspirând o siluetă ștearsă, căutând să înfrunte pericolul mocnind undeva în interiorul necunoscut. În zadar, cu timpul, se întetește exteriorul, dacă oflirea începe din interior. Vedeam cum a îngenuncheat. Pe pat, chiar în apropierea pernei cu dantela de nuanțe cerate întinse ceva ca un petic de stofă. Apoi, nu știu de unde, pentru că unghiul nu-mi permitea să văd, scoase un tub subțire și prelung, atât de flexibil, încât aproape că mi s-a părut a fi viu. Încolăcindu-l pe acea țesătură, fasonă un obiect ce mi s-a părut de o slutenie insuportabilă. Era un creier miniatural, pulsând asemenea masei gelatinoase, din greșeală atinse de niște mâini nepricepute. „Ce naiba?” am vrut să strig, dar m-am abținut, știind că orice amestec ar fi dus la o altă despărțire de lungă durată. Ca și cum n-ar fi fost îndeajuns tot ce mi-a fost dat să văd, reprezentăția continua pe același ton macabru. Treptat, seringă din mâna sa dreaptă se umplea cu un lichid roșiatic. Eram sigură că acul îi fusese înfipt în antebrațul celeilalte mâini, pe care nu reușeam să o văd. Era sângele lui. De un rubiniu orbitor. Când dinții eliberară capătul seringii de care trăgea, în mod cert depunând un efort colosal, din albastre venele gâtului deveniră aproape negricioase. Pe frunte îi apărură câteva broboane de transpirație, dar nu

le șterse. Nimic nu-l mai putea deranja. Începusem să tremur când acul fusese înfipt în ceea ce numisem creier artificial. Nu mai înțelegeam absolut nimic, cum nu puteam să înțeleg nici brusca apariție a fluturilor, mari și sângerii, cu trei aripi; roind în jurul său ca niște molii denaturate, țâșnind din hăurile vreunui vis ostentiv, din coșmarul în care începeam să mă cufund. Cu siguranță că aiuream. „Ospiciu”, l-am auzit șoptind. „Elza e acolo.”

Oare puteam să decad chiar într-atât de mult? Aș fi putut să mă mint că sunt fericită, visând o altă viață ca pe o eventualitate latentă? Când nu suntem ascultați de cei apropiați, trebuie să vorbim chiar și străinilor. Nu e nicio rătăcire. E doar o dorință înverșunată de a ne elibera de propria singurătate: necesitatea de a comunica.

- Unde vrei să pleci?

- Mai există și alte locuri pe acest pământ. Și alte case.

- Plecând de lângă cei apropiați, ajungi tocmai acolo unde nu te așteaptă nimeni.

- Există și alți oameni.

- După o vârstă, doar doi rătăciți se pot întâlni pe drumul ce doar pare a conferi singurătatea necesară, însă, în realitate, e doar un drum abandonat.

- Și alte începuturi.

- Viitorul ce urmează să ți-l închipui și cel pe care ai uitat că deja l-ai visat e unul și același.

Privindu-l, mă cuprindea o profundă compasiune, căci vedeam în fața mea doar un trup smochinit. Vedeam adevărul. Cei pe care credem că nu-i suportăm sunt tocmai cei fără de care viața ne-ar deveni insuportabilă. Era improbabil ca silnicia nimicitoare pe care o etala ca pe o armă de apărare să fi existat în el dintotdeauna. Mai degrabă această atitudine imatură era doar un antren indus de vreo prezență necunoscută, pe care o căuta cu înverșunare. În acele momente, în ochii mei el era doar un biet naufragiat, recurgând la pronații și alte mișcări

întâmplătoare, silindu-se să înlătore de pe drumul anevoios înspre abis zeci de opreliști neclare. Abia când am coborât în living, sprijinită de pultul din lemn natur, văzându-l ca pe unicul om pentru care merita să risc totul, în ciuda părerilor înșelătoare de care ar fi fost în stare orice străin, simțeam că iubirea mea pentru el devenea tot mai puternică. Era ca un val desprins de restul viiturii, luminând exteriorul obiectelor pe care le atingea, umplând spațiul ce devenea posibil doar datorită prezenței sale.

Probabil că trebuia să-l întreb de acea bizară însăilare, de acel tub de grosimea venei, umplut cu sânge și ascuns în pânda pe care, recurgând la denumiri învechite, o numeam cutnie. Trebuia să înlătur orice ifos, să-mi sacrific onoarea și să dau impresia că înțeleg totul. Mă temeam. Mă simțeam umilită. Refuzam să-i recunosc. Nu voiam să vadă în mine o victimă sigură, însă, tocmai prin ignorarea sa, prin tot ce făcea și-mi ascundea, întotdeauna izbutea să inducă în mintea mea un incontestabil sentiment de superioritate. Și totuși, oricât de mult n-aș fi încercat să scap de acea scenă macabră, surprinsă pe furis, imaginea spiralei umplute cu sângele său nu doar că rămânea întipărită undeva într-un loc dureros al creierului meu, ci, mai mult decât atât, părea că plesnea brusc, eliberând zeci de anelide, invadându-mi întregul trup, provocând junghiuri oribile, infectând tot ce rămânea sănătos, blocându-mi venele, umplându-le cu ordură tocmai în locul în care ultimul strat al pielii îl închipuiam doar ca pe o membrană de serj zdrențuit. Tremuram. Eram sigură că acel obiect, aproape viu, acum era ascuns în buzunarul pantalonilor săi. Nu puteam să-i ghicesc contururile. Marginile cămășii din denim acopereau ambele buzunare. Simțeam că mă voi prăvăli asemenea manechinului de cauciuc fisurat, burdușit cu vată și buretele de nuanța puroiului. M-am așezat direct pe dușumea. În dreptul ușii deschise. Când mi-am apropiat genunchii de piept, din unghiul în care mă aflam vedeam cum pereții înce-

peau să se clatine. Trosneau și se decojeau. Doar el rămânea nemișcat. O substanță vâscoasă, amintind nuanța pielii mele spelbe, umplea fisurile stucaturii. Aș fi putut să închid ochii, însă, în acest caz, imaginile ar fi fost și mai tulburătoare. Aș fi văzut interiorul propriului corp. Preferam să privesc cu ostilitate tot ce nu reușeam să pricep. Doar el rămânea nemișcat. De marginile cercevelor se desprindea ceva ca o formă de liane, o încrengătură stranie de lujere mișcătoare, ce se terminau cu silicule pământii. Saturnia pyri era mai degrabă o molie decât un fluture pe care, drept amintire dintr-o călătorie desfășurată undeva la capătul realității tale, l-ai putea păstra între paginile cărții citite pe nerăsuflăte. Saturnia se diviza. Umplea aerul ce căpăta un fel de nuanțe indefinibile, devenea mat, crăpa. Doar el rămânea nemișcat. Alți fluturi invadaseră interiorul. Cu repeziciune, zburau până la punctele clar determinate, marcate de niște mâini nevăzute, apoi se opreau brusc. Însă trepidația nu înceta. De pe marginile aripilor ce se zbăteau picura ceva ca un fel de ceară topită. Stropii lucioși nu atingeau pardoseala. Închegând la câțiva centimetri deasupra ei, formau un sediment flexibil, ce se vâlurea într-un ritm primejdios. Doar el rămânea nemișcat. Chiar și timpul încremenea. Din ornicul prins de peretele din stânga mea, singura componentă pe care o mai recunoșteam era lanțul ce, pe măsura precipitării întâmplărilor, lăsa primele semne de rugină. Cadranul fusese acoperit cu un strat dens de licheni catifelăți. Nutream o râvnă illogică de a mă ridica și a curăța acea cutie grea. Probabil că mecanismul în sine era doar un motiv ce induse tot acel haos. Doar în absența timpului genunea devine o posibilitate. Puteam să cred că ceasul nici nu conta, dacă n-aș fi văzut cum în locul său, direct în zidul ce intrase într-o putrefacție grabnică, creștea ceva ca o bortă, un loc găunos, inhalând tot ce mai rămăsese din firescul spațiului interior, eliminând, în schimb, caiere de abur violaceu, adâncindu-mă într-o buimăcire neîntreruptă, obligându-mă să cred că tot ce trăim e doar ceea ce pare că

se întâmplă, există. În realitate, nimic nu avea sens. Doar el rămânea nemișcat.

Nu. Nu aveam nicio predispoziție pentru a iniția alte intrigi fără sens. Să-l descos, să încerc să mă împotrivesc, ar fi fost doar o pierdere de vreme. Treptat, aerul căpăta asprime, acea umezeală revigorantă, ce mă întrema, ori, mai degrabă, mă îndepărta de năzăririle anterioare. Simțeam chiar și izul perdelelor de creton amestecat cu miresmele izmei, prezente mai mult în amintiri decât în realitate. Când aproape că reușisem să scap de acea halucinație sinonimă reveriei, îl vedeam cum se îndrepta înspre ușa de ieșire. L-am strigat, însă, printr-un gest scurt al mâinii drepte, ridicate la nivelul capului, fără a întoarce privirea, mi-a dat de înțeles că n-avea sens să-l urmez, că refuza orice justificare. Părea grăbit. Era clar că nu puteam să-l las să-mi scape. Cu sorți de izbândă, consideram că era momentul potrivit să-mi pun planul în aplicare, să-l urmez, făcându-mă neobservată.

Gesturile sale onctuoase, acum le percepeam ca pe niște admonestări, ieșiri necontrolate, demascând o violență aparent neînțeleasă, însă tot mai prezentă și atât de neașteptată. Alte gânduri oribile începeau să mă neliniștească în timp ce străbăteam scuarul, urmându-l îndeaproape, ca o umbră ștearsă, capabilă de a se risipi în valuri de întuneric la cea mai ușoară atingere a brizei sărate, ce sufla dinspre apus. Uneori, în dreptul vitrinelor ale căror sticle păreau doar niște cruste de văzduh lichefiat, se iveau siluetele cunoscute, ce dispăreau la fel de brusc precum apăreau. Alteori, persoanele complet străine îmi intersectau drumul, iuțind pasul înspre întinderile întunericului periferic, protejând urbea asemenea zidurilor ce se înălțau pe măsura ce mă apropiam de punctul terminus. Habar nu aveam încotro se îndrepta soțul meu, dar știam că trebuia să-l urmez. Nu era nicidecum vreo iscodire demnă de parteneri înșelați, ci, mai degrabă, era tocmai reazemul pe care îl puteam oferi în momentul oportun. Și pe lângă toate acestea mai

era și acea dorință de a infirma toate bănuielile mele. Nimic din tot ce presupuneam nu doream să fie adevărat.

Sora mea era amintirea mea. Și nimic mai mult. Încurcată, abia acum îmi recunoșteam nenumăratele greșeli; mințindu-mă și mințindu-mi soțul, confirmându-i acea prezumtivă existență a Elzei. Crezând că dorea să fie altcineva, el, de fapt, devenea altul. Inventase o lume atât de complexă și posibilă, încât, atunci când în urma accidentului pierduse orice control asupra celor două dimensiuni, cea posibilă și cea reală, nici măcar eu nu mai izbuteam să-l aduc înapoi, să-i demonstrez adevărul. „Elza a murit”, îi repetam amintindu-i de acea Elza pe care o cunoșteam, de sora mea. „Există!”, mă contrazicea și chiar aducea dovezi suficiente, minuțioase și precise, care, în cele din urmă, născuseră în mintea mea o întrebare inevitabilă: „Și dacă există și o altă persoană?”. Mesajele, corespondența online, convorbirile telefonice purtate cu nimeni, pe care mă puneam să le mimez doar pentru că el nu găsea cuvintele necesare pentru textul la care lucra cu asiduitate, o multitudine de alte bizarerii de care nici nu-mi aminteam, toate astea, în cele din urmă, justificau impasul din care nu mai vedeam nicio posibilitate de ieșire. Elza exista. Dar nu era doar o imagine fantasmagorică, în mintea lui asociată surorii mele decedate. Era o persoană reală. O altă femeie.

M-am oprit. Am privit în jur. Din mulțimea de fețe necunoscute lipsea un singur om. Înțelegeam ce însemna să te simți străin. N-aveam nevoie de cuvintele sale. Chiar și tăcerea îmi era îndeajuns. Ajungea să-nțeleg că auzea cum respir, ca să uit că sunt singură. Îl căutam. Aproape că nici nu mai știam cum ajunsese acolo. Pășeam cu pas energetic. Fără nicio țintă. Nici nu știam ce căutam în tot acel haos de chipuri suferinde și priviri lipsite de orice licăr de speranță, priviri pierdute. Eram doar un spirit gregar, ignorând prezențele vătămătoare, mă târam înspre locul în care aș fi putut să-l găsesc. Fără el, nu știam cine sunt. Deveneam jertfa trăirilor pe care le ne-

gam mai tot timpul când îmi era alături. Auzeam zeci de voci, îmbinându-se într-o melopee confuză. Spre surprinderea mea, izbuteam să ascult tocmai ceea ce mă interesa. Erau glasuri necunoscute. „Când am ajuns, era prea târziu. Ea murise. Am găsit-o în dormitorul ei. Max, am aflat că verdictul legiștilor e cât se poate de clar: insuficiență respiratorie”. Precipitant, dar precis, alte voci descriau întâmplări la fel de macabre. „Victima nu trăia singură, așa cum se credea inițial. Insului cu care se încurcase, din păcate pentru noi, nu i se pot aduce niciun fel de acuzații.”

Îl vedeam. Prins în centrul aceluia spectacol absurd, Nick iradia un calm ieșit din comun. În acel loc, situat la marginea posibilului, ca într-un gol obscur al memoriei mele, el îmi apărea total schimbat. Îl cunoșteam mult prea bine. În urma unui incident de care nu mai doream să-mi amintesc, ajunsese să-i cunosc chiar și gustul sângelui. Ușor dulceag. Rece și înțepător. Absentă, îl urmăream cu o teamă neînțeleasă. După felul în care se comportau, după vorbele lor pline de nonsens, cei din jur nu erau decât niște suferinzi, pacienți aflați în orele destinderii. Nesupravegheați, umpleau golul scuarului aproape artificial. În ciuda brizei ce începea să se întetească, frunzele arborilor rămâneau nemișcate. Vânzoleala siluetei străine era confirmată doar de umbrele lor alungite, întunecate, născând senzația că velințele de iarbă dintre alei se mișcau doar pentru că fuseseră atinse de contururile plumburii. Vedeam clar. O femeie tânără s-a apropiat de soțul meu. Nu stătea în firea mea să recurg la sumedenii de asocieri stupide. Nu confundam realitatea cu închipuirea. Îndeosebi, în momentele de cumpănă. Însă, în acele momente, mintea mea nu era capabilă să deosebească amintirile de iluziile unui trecut neîmplinit. Acea ființă străină chiar exista. Era acolo. Nici nu înțelegeam ce căutam în acel loc spectral, de un vinețiu aproape fluid. Mă simțeam doar o umbră în plus, abjectă și densă, aparținând vreunei forme absente. Nu-mi permiteam să mă apropiu, să in-

tervin. Am oftat prelung. Nu reușeam să văd chipul femeii din brațele soțului meu.

Îmi era frig. Tot mai frig. Tremuram. Mulți din cei pe care îi întâlneam purtau cămăși cu mâneci scurte, haine ușoare, de sezon. Mă grăbeam, însă nu știam încotro mă îndrept. În ciuda mulțimii de fețe necunoscute, lăsându-mi parcă dinadins o parte îngustă de loc liber ce ducea spre niciunde, liniștea în care mă afundam devenea tot mai apăsătoare. La răstimpuri, dintr-o depărtare incertă, de dincolo de paravanele umbrelor desprinse de siluetele ce mă împresurau, ajungea câte o vuire afundată, un strigăt de pasăre singuratică, căutând, probabil, fluviul înserării. Auzeam chiar și găfâitul ei, urmându-mă îndeaproape, menținând, totuși, distanța necesară. Încercam, dar nu reușeam s-o ignor. Pe măsură ce se apropia, mi se făcea tot mai frig.

- Chiar de nu i-am văzut niciodată, chiar de nu aparțin amintirilor noastre, unii străini ne devin mult mai apropiați decât cei pe care îi cunoaștem. Asemenea exalărilor de miresme soporifice, aparținând respirațiilor confundate cu adieri, prezențele închipuite stăpânesc mintea noastră, gândurile; deschid în viața noastră drumurile ce duc înspre alte realități, posibile, căutate, dorite.

Probabil că vorbea despre ea. Elza era tocmai o asemenea năzărire.

Cu aerul indignat al celui care se simțea folosit chiar și pentru o simplă satisfacere a viselor străine, i-am răspuns cât se putea de clar. Pur și simplu, intenționam să-i arăt caracterul meu inexorabil, să se convingă de faptul că în prezența celui de-al treilea om, cel care îți oferă o libertate totală, cel care te iubește și cel pe care îl iubești, niciodată nu pot fi una și aceeași persoană.

- Elza, i-am răspuns, intuiesc cu precizie scopul sugestiilor tale. Însă ar trebui să știi că perfecțiunea pe care o vezi

în mine e doar rodul iluziilor tale. Dacă ți-am mărturisit că te iubesc, îmi cer iertare. M-am lăsat amăgit de suferința ta.

- Sărută-mă, începea să plângă. Poate e ultima zi...

- Tu înțelegi ce îmi ceri? Să te sărut, bănuind că soția mea ar putea fi prin preajmă?

- Tu nu ai nicio soție.

- În faza incipientă, știind că nu pot înfrunta adversarul necunoscut, demenții ajung să nege chiar și existența celui cu care cred că duc o luptă asiduă, însă, în realitate, opozantul îi învinge printr-o tactică extrem de simplă, prin ignorare.

- Alienată? s-a mirat, privindu-mă ostil.

- Spui că soția mea nu există, căci nu cutezi să o înfrunți. Te temi? Te pot ajuta.

- Pentru mine ești numai tu.

- Atacând-o pe ea, în primul rând, vei lupta doar cu mine. Însă, știind că mă iubești, n-ai să poți să mă rănești. Paradoxal. Nu-i așa?

M-am oprit. Ea căzuse în genunchi. Continuum s-o privesc cu o intransigență definitorie, așteptând să aud ce urma să-mi mai zică, ce cuvinte va găsi pentru a contesta presupunerea mea. Pe când, cu mâna stângă, încerca să-și ștergă lacrimile de pe obrazul stâng, alb ca varul, cealaltă mână și-o întinse înspre mine.

- Ajută-mă! implora.

Am șovăit. Și totuși, i-am întins mâna, încercând să surprind pulsul de la baza încheieturii reci.

- Și eu te iubesc, i-am spus, făcând-o să zâmbească.

- Știam că ești un om bun, îmi șoptea îmbrățișându-mă.

- Ador nălucile care, negăsindu-și loc în propria viață, cu tot dinadinsul încearcă să se amestece în existențe străine. Tot ce e străin e atrăgător, până când începi să conștientizezi primele diferențe; majore.

- Fiecare din noi are nevoie doar de acel om în prezența

căruia își va aminti că trăiește propria viață.

Era vocea ei. Doar ea vorbea așa. Cu o asemenea deferență înșelătoare, pe un ton calm, oprindu-se tocmai când se aștepta cuvântul decisiv, repetând tot ce nu trebuia spus, pentru că se înțelegea de la sine. Alteori, vocea îi devenea sincopată. Îndeosebi, în clipele în care aducea în prim-plan pletoare de posibilități, recurgând la descrieri hazardate, aproape ilogice. Cu ochi pânditori, căuta să lase impresia detașării totale de tot ce o înconjură. Era dintr-o altă lume. Chiar și atunci când se îndrepta înspre locuri incerte, doar de ea știute, părea că silueta sa nici măcar nu atingea aerul calin, lumina inserării, așijderea stratului de lichid diafan, coagulându-se într-un gol imprecis.

Era ea. Năluca din închipuiri. Omul de care mă feream, neizbutind să ascund un pronunțat sentiment de scufundare și mărginire, deconspirând ceea ce alții atribuiam suferinței mele, modului neașteptat de a reacționa la tot ce nu izbuteam să înțeleg. Sigur că în asemenea momente simțeam un puseu de spaimă, ceva ce absentă tocmai din locul în care trebuia să se închege întregul. Și totuși, chiar și acum, când împreună cu ea mă îndreptam spre o nouă incertitudine, izbuteam să-mi ascund nedumerirea ce creștea în mintea mea asemenea vântului ce se întetea pe măsura înaintării înspre apus, văcsuind frunzele de culori pastelate, iarba de un cenușiu platinat, drumul pustiu, întunecându-se cu fiecare pas.

Ignorând sarabanda gândurilor echivoce, cu pași târșâiți mă îndreptam înspre apus. Era ca și cum, privind vreo giruetă imaginară, aș fi urmat fluxul nefiresc al brizelor sărate, aș fi mers spre niciunde, aș fi respectat traiectul gândului ei, acea intruziune de râvne impetuoase, devenind aproape palpabile când, preț de câteva minute, ne opriserăm în apropierea ulmului de nuanțe caramel, amintind catargul de care cu rejansurile maronii fuseseră prinse niște triumphiuri din material sintetic.

- Crezi că am să te urmez? am întrebat-o cu o ezitare posacă în glas.

- Îndreptându-ne spre locuri necunoscute, de fapt ne îndreptăm spre clipele împlinirilor noastre.

- Însă, în compania străinilor, asemenea drumuri duc doar spre abis, am protestat. Și mai e și soția...

Ce urma să mai spun, se înțelegea de la sine. Poate că am spus, ori poate că doar am gândit.

„Dacă nu-i respectăm pe cei apropiați, crezi că suntem capabili să oferim iubirea noastră oamenilor străini? Ne amăgim gândind că îi vom iubi mai mult decât pe oricare alt om din viața noastră. Pentru că acest sentiment bizar, singura dovadă a veciei înspre care ne îndreptăm, nu e altceva decât stadiul cel mai înalt al durerii noastre, ultima dorință ce aparține întru totul doar celui care iubește, dar nu și celui care este iubit. Celălalt, uneori nici nu e conștient de suferința omului de alături. Celălalt e doar un străin care, cu timpul, va trebui să devină cel mai apropiat om. Spunem că e altul și că-l vom iubi mai mult decât pe cel pe care deja îl cunoaștem. Însă, în realitate, e doar o formă incipientă, încă neștiută, a aceleiași râvne. Doar a noastre. Subiective.”

Nu. N-am spus nimic. Chiar și văzduhul părea aglutinat de prezențele noastre pe care poate doar eu le consideram sordide, nepotrivite timpului și locului în care ne aflam. Rece și vâscos, aerul stătut aproape că se lipea de obrajii mei; încețoșa tot ce vedeam, de parcă aș fi privit printr-un geam gravat de ploaie ori zăpadă murdară.

- Lasă-mă să-ți explic.

Mă lipseam de sintetizările ei fără sens, născând doar umori și un profund sentiment de înstrăinare, de însingurare.

- Îți amintești de Elvira? schimbasem cursul discuției. Doar la porunca și din dorința ei am ascuns coșciugul tocmai în garajul casei tale, în mașina ta.

M-am oprit la timp. Am apucat-o de mâna stângă doar

cât să percep acea zbatere tumenescentă ce deconspira una din suspiciunile mele. Doar ea se făcea vinovată de moartea străinului ce-mi semăna atât de bine. Amintindu-mi respectivul deces, m-am simțit ca și cum aș fi revenit în străfundul dedalului plin de sinapse, într-un spațiu indefinit, unde toate drumurile urcau și coborau în formă de spirală. Acolo unde trebuia să existe ieșiri, începea vastitatea beznei. Nimic clar. Nimic din ceea ce deja cunoșteam, îmi aminteam. Nimic.

- Elvira? s-a mirat. Apoi, cum era de așteptat, brusc schimbase subiectul. Ești fericit?

- Sunt fericit, pentru că am învățat să nu mai aștept absolut nimic. Îndeosebi de la străinii pe care îi țin la distanță, cărora nu le las posibilitatea să deducă năzuințele mele.

Se părea că vorbele mele nu i-au indus acea nedumescire așteptată, ce s-ar fi voit doar o mască a interesului reținut și înfrânat cu măiestria vreunei actrițe experimentate. Nu. Surâsul zeflemitor și privirea amenințătoare, mai ales acea căutătură stranie, de felină rănită, mai bine zis o expresie famelică a feței pudrate cu lumina înserării, sporeau în mintea mea impresia unei prăbușiri ilare. Știindu-mă învins, năruit din interior, nu izbuteam să recurg la alte disimulări. Pluteam într-o desuetudine incontrolabilă. Și totuși, prizonierul uluirii neînfrânate, încercam să-mi revin. Reținându-mi respirația, din locul în care cerul părea tivit cu albastrul fluviului etern, așteptam întoarcerea vreunui străin oarecare, cel care m-ar fi putut recunoaște, s-ar fi oprit între siluetele noastre, așijderea umbrelor subțiate, acoperite cu un strat fin de tuș diluat, de lacrimi și cenușă cleioasă.

- Eu sunt unica ta certitudine.

Refuzam să-i răspund. Nu mai voiam să par doar un ins lasciv, aferat ori interesat de îndurările străine, întrupând imaginile persoanelor abandonate unui diletantism zadarnic. Viața mea nu aparținea profunzimilor aparent miraculoase, descrise de cei care doreau să mă cunoască, să se apropie și

să-mi mărturisească propriile dureri. Realitatea mea nu se rezuma doar la niște amintiri înșelătoare, păreri contradictorii ori aspirații de neatins. Era tot ce simțeam, ce atingeam și percepeam, fără a apela la multitudinea eforturilor de prisos. Căldura după care tânjeam emana doar dintr-un singur loc, din locul în care știam că trebuia să se afle doar ea, soția mea. Celelalte spații erau doar niște replici neizbutite, abundând de un cenușiu pergamentos, marcând siluetele arborilor eponimi, texturi casante ce compuneau pustietatea în care nu izbuteam să mă recunosc. Și în tot acest haos de incertitudini și viziuni ilogice exista tocmai această ființă, himera căreia îi spuneam Elza. Vedeam destul de bine, însă nu îndrăzneam să-i vorbesc. Nu voiam s-o jignesc. Pielea ei avea nuanța pământului ars. Pe măsură ce lumina scădea în intensitate, din albaștri ochii îi deveneau tot mai pământii, de un gri murdar, aproape cadaveric, asemenea cenușii rămase dintr-un corp carbonizat.

- Să plecăm, repetă clintindu-se din loc, ca și cum s-ar fi desprins de vreun gol ce trebuia să-l populăm, să-l umplem cu mirosul trupurilor noastre, două iluzii optice, nepotrivite spațiului din care nu izbuteam să evadăm.

Pe când străbăteam drumeagul ce curgea paralel cu fluviul iradiind străluciri opalescente, o auzeam pufnind disprețuitor, la fiecare încercare, neizbutită ce-i drept, de a afla destinația înspre care ne îndreptam. Aparent, întinderile mănoase, schimbându-și coloritul poate doar din pricina adierilor cu un pronunțat iz de acreală și putrefacție, îmi păreau cunoscute. Cunoșteam acel mal și acea senzație de gol, infinitul dat de o perfectă contopire a verdelui apei luminoase cu margini azurii ale cerului prelins dintr-o altă lume. Mă mira un singur fapt, convingerea ei că mă aflam alături, păstrând aceeași distanță, urmând-o, ațintind-o cu privirea-mi tot mai obosită, ca și cum aș fi încercat să mă agăț de ceva necesar, prezent și solid, doar pentru a nu cădea în abisul ce se deschidea drept sub picioarele mele. Probabil că în acea seară,

în mintea ei, nu eram altceva decât o prefigurare neadecvată a tot ceea ce-și dorea, plăsmuise ani de-a rândul, încropise aidoma sufletului reprezentat cu feșteli estompate, schițat pe vreo pânză prăfuită, uitată în podul vreunei case părăsite, cu ziduri igrasioase, putrede din pricina rafalelor sărate, țâșnind din locul în care fluviul își încetinea acea curgere zorită, ce-i conferea forțe incontestabile, dominanța necesară.

- Am ajuns, zise indicându-mi casa ei. Suntem acasă.

- Acasă? am repetat cu o ușoară ironie în glas.

- Sunt unica ta certitudine, zâmbise laconic și-mi deschise ușa de intrare.

Din smolite, trăsăturile feței sale brusc căpătaseră acea luminiscentă magnetizată, acea simetrie copleșitoare de care nu puteai să nu te îndrăgostești. Era frumoasă. Era mult prea frumoasă și atât de prezentă. Era acolo. În fața mea. Cu gesturi pline de grație se debarasa de hainele ce-i ascundeau pielea omoplaților de un alb inocent, spatele arcuit după tiparul vreunei zeițe posibile, pielea netedă a feselor, a picioarelor ușor depărtate. Când s-a aplecat pentru a ridica șoseta de o nuanță ce amintea frăgezimea întâlnită doar în peisajele vernală, am simțit o ușoară înțepătură undeva în zona stomacului. Am tresărit eliberând un oftat prelung. Oarecum vexat, nu izbuteam să găesc forța necesară spre a mă opune dorințelor năvalnice, dominându-mă, făcându-mă să simt o nervozitate incontrollabilă, ceva ca niște arsuri induse de clocotul sângelui, pregătit să țâșnească în exterior.

Mirosul aparent cunoscut fusese cel care m-a obligat să-mi desprind privirea de conul luminii nebuloase, învelind-o și protejând-o de priviri străine. Era un amestec ciudat, arome de flori timpurii, prospețimea ploii dintr-o dimineață interminabilă, fum dulceag și mir. Tăceam mâlc. Tot ce vedeam era tot ce reușeam să-mi amintesc. Fascicule de lumină vie se revărsau din aplicile tavanului ușor boltit. Pereții aveau nuanța nisipului lipsit de impurități, de un alb lăptos. Chiar și

patul din fața ei părea doar un val oblu, ce nu putea fi deranjat de siluetele noastre aproape atemporale.

Timpul încremenise.

- Într-un târziu, doar puterea divină, despărțind doi oameni, va aduce în viața celui suferind tocmai pe acel străin care va deschide porțile noii vieți, meritate.

- Ori, mai degrabă, vom înțelege cât de apropiat e cel care aproape că devenise doar o parte din noi și fără de care ne amăgim, încercând să inițiem ceea ce trebuia să trăim la timpul potrivit, o combăteam.

- De ce nu încerci să te schimbi? Știi cât de dureroase sunt denegările celui fără de care simți că nici nu mai poți să exiști?

- La vârsta mea, mă explicam pe un ton velar și scremut, un nou început probabil că ar aduce satisfacții scontate, însă sunt sigur că ar anula anii anteriori. Ar fi ca și cum aș recunoaște că am trăit în zadar, că nu soția mea era cea care greșise, ci eu, doar eu încerc să șterg straturi de nuanțe bine închegate, de dragul unei lumini ce amăgește prin intensitatea vremelnică, ce ar putea să mă orbească.

Mi s-a părut că mormăise ceva conspirativ. Știam ce-și dorea. De aceea hotărâsem să-i ofer doar începutul, să nu trec dincolo de hotarul admisibilului. În siniliul fremătător al văzduhului îmbibat cu mirosuri năclăite, în acea liniște pâcloasă ce inducea o vagă impacientare, în ochii ei descopeream tocmai acea condescendență pe care nu izbutea să și-o ascundă. Zâmbind, îmi spuse cât se putea de clar:

- Cunoști acest trup. Mă cunoști mult prea bine.

- Mă provoci? intervenisem apropiindu-mă de ea, atingându-i gâtul, umerii, coborând undeva în zona pubisului. Când m-a îmbrățișat și a încercat să mă sărute, i-am spus:

- Îmi iubesc soția și nu-mi permit să mă joc cu sentimentele altora.

- Arată-mi iubirea ta, încerca să confirme ceea ce doar

voia să-mi fie, însă știam mult prea bine că nu era.

Realizam că ajunsese la punctul din care nu se mai putea întoarce. O dată început, jocul trebuia continuat, trebuia terminat. Însă, de data asta, nu-mi mai permiteam absolut nimic. Simțind că-și reținuse răsuflarea, bănuiam că se străduia să priceapă comportamentul meu atât de neașteptat. Mă privea cu o consternare sceptică.

- De când cu accidentul...

- Crezi, izbucni ea, crezi că eu nu trecusem prin același iad? Mai bine aș fi murit. Mai bine n-aș fi coborât din acel autocar blestemat. În acea seară ce n-o pot uita, în acele momente de coșmar, pe care le revăd în fiecare vis, am văzut imposibilul. Știu cum arată tartarul. Cei cu care vorbisem pe drumul de întoarcere, cei cu care aproape că izbutisem să mă împrietenesc, în urma unei singure clipe fatidice, au dispărut ca și cum nici n-ar fi existat. Tocmai sub ochii mei. Ardeau. Un iz înecăcios de trupuri arse, asemenea cărnii prăjite la liziera vreunui crâng neștiut, nu era doar o senzație nedorită, ci, mai degrabă, ceva ca o plagă ce crește neconținut, într-un loc invizibil, undeva în interiorul meu, mă roade și mă întoarce la trecutul etern.

Cu un gest ambiguu și aproape lax îndrăznisem s-o apropiu. Însă ea s-a împotrivit. S-a smucit și, de parcă ar fi dorit să scape de ceva ucigător, fugise înspre baie. Îmi imaginam tot ce se putea mai rău. Dar ceea ce mi-a fost dat să văd când am deschis ușa, a întrecut orice așteptare. Pe trei sferturi, cada deasupra căreia ea stătea aplecată, era umplută cu apă rubinie. Prins într-o continuă mișcare, lichidul părea un corp al naibii de viu, ceva ce începea să se închege, se coagula.

Abia când am încumetat să mă apropiu de ea, am observat că din nas și din gură îi țâșneau șuvoaie de sânge negricios.

- Ce naiba...?

Cu un gest brusc al mâinii întinse înspre pieptul meu, mi-a dat de înțeles că n-ar trebui să intervin. Goală cum era, ca-ntr-o halucinație de care nu izbuteam să scap, îngenun-

chease direct pe dalele gresiei nisipii. Neașteptat, când din priviri căutam prosopul de care avea nevoie, am văzut-o cum și-a adâncit capul în acea apă ce se mișca neconținut, în acel fluid ireal. Apoi, brusc, încetase totul.

- Dezbracă-te, îmi porunci.

Nu mai exista niciun pripon între corpurile noastre. Niște umbre străine, difuze și grele alunecau în unduiri spasmodice undeva deasupra brațelor noastre, deasupra siluetelor îmbrățișate.

Apa din vană căpăta tente tot mai întunecate. Devenea tot mai rece. De nesuportat.

Mark era fratele soțului meu. Trebuia să-l elimin. Trebuia să-lucid. Doar el se făcea vinovat de moartea Elzei. Mark era soțul ei, un ipocrit ce emana un aer fals, de ins sodomizat, de fiecare dată când nu-i conveneau anumite preconizări, prevederile altora. Îmi amintesc că și-n ziua nunții lor, pe parcursul ceremoniei, am simțit migrene insuportabile. Chiar și lumina ce ne separa, doar o extensiune a cerului dogorind la apus, părea opacizată de straturi diforme de sânge închegat. Aveam senzația că văzduhul de nuanța plasticului topit, în mod deliberat, lăsa contururi clare, ca niște cute tăioase, doar pentru a confirma o posibilă mișcare. Tot ce gândeam se înfăptuia, devenea posibil, evident, firesc. Eram fascinată de spontaneitatea evenimentelor, dar totuși, oarecum dezorientată, înțelegeam că nu eram decât spectatorul unor regizări banale, în care, într-un mod aproape involuntar, ceilalți nu făceau altceva decât să etaleze în văzul tuturor tertipurile lor perimate, măști false, obligatorii. Văzut din exterior, chiar și de vreun pictor amator, respectiva gravură putea fi doar o manifestare caraghioasă a simplității ce nu se cerea demonstrată. Era un peisaj de o geometrie echivocă, în care noi, cei care luam parte la acea solemnitate, nu eram altceva decât o aglutinare de umbre desprinse de zidurile întunecate, închegate într-un ancadrament de lumină murdară și văzduh greoi, păstrând parcă urmele privirilor noduroase, schimbate doar pentru a confirma prezența celuiilalt.

Eram patru: Mark și Elza, eu și Nick.

Dincolo de legăturile familiare, în primul rând, ne una o prietenie durabilă. Nu poți să fii fericit dacă nu aduci fericirea celui de lângă tine. Însă, văzut din interior, adevărul era cu totul altul. Ca să te ridici, uneori nu ai nevoie de absolut nimic. Trebuie doar să te debarasezi de tot ce e de prisos; să-i

ignori pe ceilalți. Chiar și în pătratul nostru aberant, de multe ori găseam asemenea excedente.

Nu o dată mi se părea că trăiam ceva absurd, ceva ce nu izbuteam să pricep. Bănuiam că Nick se lăsa influențat de fratele său, de soțul surorii mele. Zâmbeam la asemenea gânduri. Legăturile de sânge întotdeauna vor fi mult mai puternice decât cele sufletești. Și totuși, oricât de mult n-aș fi dorit să cred că totul nu era altceva decât rodul infatuărilor nefondate, inevitabilul s-a petrecut.

Oricine va înțelege că ceea ce urmează să descriu nu putea fi imaginat, trebuia trăit ca să rămână pentru totdeauna în amintirea noastră, ca ceva intempestiv, ceva ce putea însemna sfârșitul.

În ciuda caracterului malefic, evenimentele distructive, imprevizibile, au o forță stranie: unesc și învârtosează legăturile dintre victime. Impactul fulgerător, în cazul accidentului, lasă breșe de vid atât în spațiul, cât și în timpul care, în acel loc și-n acea clipă, se aglutinează într-un singur punct, deschizând parcă o a treia dimensiune. Un crâmpei de realitate ciobită, ca ceva prezent și palpabil, asta mi-a fost dat să văd atunci și acolo. Și când te gândești, tocmai printr-o asemenea fisură microscopică, uneori se pot scurge vieți nevinovate. Trec dincolo. Se sting aidoma vâlvătăii bravând întunericul catastrofal, învinse fiind doar de o banală adiere.

Atunci vedeam cât se putea de clar. Pe șoseaua din stânga noastră venea ceva enorm, ceva ca un autotren de mare tonaj ori vreun autocar. Din păcate, nici acum nu pot realiza ce anume a fost acea fiară teribilă, care ne-a distras atenția. Însă nu de ea ne feream, ci de contururile a trei copii, iviți ca din senin, pe partea dreaptă. Chiar de trecusem de ei, doi băieți și o fată, îmbrăcați în tonuri de un galben acid, aproape cada-veric, se apropiau amenințător tocmai de geamul de care îmi lipisem obrazul. Știam că Nick reușise să-i observe. Desigur, din instinct, cotise brusc spre stânga. Pentru a-i evita. Apoi to-

tul încetase. Nu spațiul, nu mașina, nu noi intraserăm într-un fel de reflux, ci timpul pe care îl imaginam compunându-se din succedări de clipe fracționate, într-un mod haotic înșiruite pe un fir subțire și smolită, de care atârnavu viețile noastre. Am greșit. Nu ne izbise de fiara ce venea din stânga noastră, așa cum presupusesem pe moment. Intrase pe contrasens, într-un alt autovehicul. Însă, cu adevărat bizare mi s-au părut minutele ce au urmat după. Totul părea al naibii de normal. Am coborât. Am discutat cu șoferul mașinii avariate. Omul s-a dovedit a fi un ins înțelegător. Ne-am recunoscut sminteala și reușisem chiar să zâmbim, pentru că timpul nostru continua. Și totuși, tocmai acolo, mi-a scăpat ceva esențial: „Unde erau cei trei copii?”. Nu i-am mai văzut niciodată. Abia după o oră, într-un loc ferit, am început să simțim adevărata spaimă. Abia atunci deveneam conștienți de noi înșine. Începeam să înțelegem. Totul. Amănunțit. Clar. De parcă ne-ar fi încolăcit plămâni, ceva străin creștea în piepturile noastre. Se strângea. Ne tăia respirația.

Ne-am amintit de Mark și de Elza. Am fi putut să-i anunțăm.

- Nu înțeleg deloc. Am fost atât de naiv.

- Mda, am bâiguit. Din fericire, totuși, suntem aici.

Probabil că vorbeam incoerent. Măinile îmi tremurau. Capul îmi vâjâia. Senzația era cea de confuzie, ca ceva atroce, ceva ce chiar de s-a întâmplat și, oarecum a scăpat conștiinței, așteptam să se repete. Un asemenea gând, destul de bizar, fusese indus de imboldul obstinat de a schimba totul. Nu era decât o fracțiune de secundă, un semn minor ce, undeva în adâncurile subconștientului, putea fi înlăturat, anulând repercusiunile de neîndurat. Prinși în acea ipostază, în prizonieratul așteptărilor nelămurite, atât eu cât și Nick continuam să vorbim de Mark și de Elza.

- Îți amintești, zise el, când i-am împrumutat mașina, sora ta ne-a sfătuit să avem grijă cum circulăm. Probabil că ob-

servase ceva. Ori poate că ne-a scăpat ceva ce nu pot să pricep.

Din păcate, în acele momente nu reușeam să mă concentrez asupra insinuărilor soțului. Chiar de ne aflam în propria casă, simțeam nevoia să părăsesc locul și să mă ascund într-o zonă sigură, departe de tot ce dezlănțuia torentul amintirilor confuze. Era ceva ce se aseamăna agorafobiei. Însă era mult mai puternic, pentru că nu putea fi asociat spațiului în care mă aflam, ci, mai degrabă, izbucnea undeva la hotarele unui trecut confuz. Era ca un strat de ceață de nuanța plumbului topit, înaintând, diluându-se într-o pastă vâscoasă, inhibând contururile formelor neclare, tivite cu lumină. Adâncind canevaturile lucrurilor răsfirate prin nemărginirea întunericului apăsător, niște umbre lipicioase năpăstuiau tot ce mai rămânea din claritatea spațiului.

- Tot ce nu pricepem, putem tălmăci cum vrem, căci, oricum, nu vom afla adevărul.

Continuam să cred că Nick se referea la Elza și Mark. Îmi aminteam destul de bine cât de mult insista, încerca să mă lămurească de zădărnicia relației noastre cu cei doi. Îl contraziceam. Îi cunoșteam mai bine ca oricine felul său de a fi, a se însingura dorind cu tot dinadinsul să trăiască în universul propriului imaginar. Îl înțelegeam și, oarecum, chiar și eu contribuam la îndeplinirea respectivelor aspirații. Abia acum tindeam să-i dau dreptate. Însă acum putea fi mult prea târziu. Ideile țesute din cuvintele eclatante, episoadele ce se succedau aparent illogic, o mare parte din tot ce întâlneam în prozele sale nu era nicidecum doar imaginarul său. Pretextând că se folosește de procedeele pur literare, utilizând intercalările diacronice ori structurale, de fapt, el nu doar că zămislea ceea ce putea fi, ci, mai degrabă, disecea tot ce exista, se petrecea cu el, cu mine, cu noi. În aparență, Elza era doar o plăsmuire, însă, în realitate, exista. Era sora mea, cea care murise în acel cumplit accident, însă continua să trăiască în imaginarul soțului meu, în amintirea mea. Era ca și cum lumina ce țâșnea din trecutul

etern ar fi continuat să dospească în adâncimile imaginilor de aici. Referitor la tehnicile de lucru, observam că în raporturile dintre context și limbaj exista o strânsă relație, axată pe codificare și întreșere de semne gramaticalizate. Deictul desprindea personajul inventat de structura textului, demascând realitatea descrisă. Spre exemplu, mi-am amintit de un pasaj în care limbajul verbal devenise chiar un tip de acțiune, axat pe determinarea celor doi referenți: eu și el. „Ce rost ar mai fi avut tot restul vieții în absența ta? Nu așteptam nicio lămurire. Veninul de care mi-am amintit ulterior, l-am lăsat intenționat lângă cutia cu ceai negru, preparat de tine. L-am băut cu nesaț. Am refuzat să te sărut. Mă temeam că pe limba mea ar fi rămas urmele lichidului incert.” Mai erau și alte pasaje, ce se apropiau de paradigmele realității, însă nu puteau fi înțelese în totalitate, deoarece perceptibilul prezentat nu putea fi asociat locurilor pe care le cunoșteam, în care îl recunoșteam. De fapt, îmi plăcea să le numesc „spații goale”, necesare manifestării potențialității de semnificare. Era chiar și un timp gol, o lipsă de timp, o suprimare a intensității evenimentului precedent, aplatizat de înșiruirea topoilor, ori, mai exact, a locurilor mintale, amintite spontan. Sporadic, în scenele înlănțuite prin conectori logici, încropind serii de mecanisme descriptive, puteau fi sesizate chiar și divagările necesare, fragmentele discursului motivant. El explica tot ce gândea, căci se temea că nu va fi crezut. Chiar de nu exista, tot ce își închipuia, într-un târziu, trebuia să fie prezent, palpabil, tulburător. Lăsa impresia că stăpânea o altă realitate, căci tot ce imagina putea fi văzut, gândit, atins.

Elza era tocmai o asemenea incertitudine. Cu toate că era sora mea, oricine ar fi înțeles faptul că mă deranja prezența ei, acolo, în mintea și în plâsmuirea soțului. Pentru el, ea exista. Continua să existe. Îndeosebi, în urma accidentului ce aproape că l-a făcut să uite cine era, Nick nu înceta să o caute. De multe ori, chiar și eu eram pusă în situația de a vorbi în locul ei. „Suntem doar niște absurdități. Singuri ne inventăm

granițele, interzicându-ne să cunoaștem adevărul”, se explica el. Desigur că din acest punct de vedere el aluneca în spațiul fantasticului, iraționalului. Și tot el era cel care ajungea să se contrazică. „Ca să ignorăm zădărnicia acestei vieți, credem în eternul ce ar putea fi cunoscut doar de sufletul nostru; suflet – doar o invenție necesară amăgirii.”

Sigur că în textele sale găseam o sumedenie de concepte din care se înfiripau cele mai bizare universuri. De fapt, din perspectiva teoriei literare, respectivele adevăruri frapau tocmai prin forța generalizării subiectivului.

Ca să fim fericiți, ajunge să știm: tot ce ne dorim doar pare a fi mult mai bun decât tot ce avem.

Și totuși, reușind să ignor instanțele discursive, destul de convingătoare, dar și pertinente din prisma imparțialității analitice, vorbindu-i și ascultându-l, reușeam să văd tot ce făurea. Elza exista. Avea perfectă dreptate. Nu se cerea să cred sau să nu cred. Trebuia să înțeleg că el nu era altceva decât un simplu om. Și tocmai grație acestei naivități izbutea să ascundă tot ce era evident. Draperiilor de muselină de care mă întreba, neștiind din ce material erau făcute, în frază, le adăuga particularități pur literare. Astfel, storurile căpatau nuanțe sedefii ori radiau luciul opalin. Practic, asemenea pictorului ce se folosea de retușuri, de adăugirea straturilor insesizabile, ca și cum ar recurge la tehnica sfumato ori la alte procedee specifice, dizolvând tot ce exista, amestecând cu ceea ce ar putea ființa, el făurea alte posibilități. Totuși, în tot acest haos de ipoteze deșarte, oarecum agasată, găseam o singură probabilitate: Și dacă Elza nu era doar una din cele mai reușite născociri ale soțului? Dacă ea trăia, atunci, exceptând bucuria indusă de acest gând, eu nu puteam să fiu altceva decât un spectator caraghios, asistând și chiar luând parte la tot ce se apropia de limitele nefirescului. Tratam cu superficialitate jocul nostru echivoc. Chiar de păreau ingenioase, realizam că falsitățile soțului puteau fi doar niște capcane, de care deve-

neam conștientă abia acum, acum când situația îmi scăpa de sub control; acum când el era împreună cu Elza.

M-am cutremurat la un asemenea gând. Am închis ochii și mi s-a părut că îi văd. Pe amândoi. Îi vedeam ca-ntr-o imagine distorsionată, într-o poză veche, realizată în nuanțe sepia, reflectată de vreo oglindă presupusă, întipărită pe sticla geamului, multiplicată de luciul tăios al fluviului desprins de restul lumii. Stăteau față în față. Cu brațele întinse unul spre celălalt.

Ea? Nu eram sigură că era tocmai sora mea. Căutam ceva concludent. Imaginam ceva ce putea să-i aparțină doar ei. Însă nu găseam niciun amănunt relevant, subiectiv. Încercam să scrutez profunzimile, dar nu izbuteam să gădesc limitele clare. Aerul albastru, ce îi învăluia, căpăta nuanțe cenușii. Era ca și cum m-aș fi aflat în fața unui tablou de familie, realizat în laviu. Pe alocuri, în locul petelor de umbră, apăreau macule de un ocru apos. Chiar și lumina căpăta intensități greșite. Nu evidenția amănuntele esențiale, ci, pur și simplu, tăia contururile, unind formele supozite în forme noi, inexistente. Totul se îngroșa. Se dilua. Sugera mișcări permanente. Ajungea doar să mă las amăgită de propriul imaginar ca frescele din mintea mea să capete tocmai aspectul și intensitatea scenelor închipuite de Nick. În acest caz mă neliniștea o întrebare cât se putea de firească: Oare nu tocmai eu eram cea care începea să o ia razna? Și dacă sora mea nu a murit? Și dacă ea continua să se întâlnească cu Nick? Dacă ei doi, regizând totul, și-au propus să mă elimine din jocul lor secret? Poate că și accidentul era doar o înscenare. Nu evenimentul în sine, ci faptul că în acea clipă Elza se afla tocmai în autobuzul avariat. M-a mințit. M-au mințit. Încercând să mă îndepărteze, au inventat ceva ce știau că mă va șoca. Folosindu-se de o scrupulozitate de invidiat, în primul rând, au încercat să mă îndepărteze de adevăr. M-au atacat din interior. Spaimile și opunerile, tot ce mă aducea la paroxism, abia acum înțelegeam că își găsea sorginte doar

în mintea mea. Din această perspectivă chiar și boala soțului putea fi doar o născocire necesară teatralității. La drept vorbind era atuul principal, perfidia de care se foloseau amândoi doar pentru a mă trimite pe drumuri greșite.

„Tot ce ne dorim doar pare a fi mult mai bun decât tot ce avem”, repetam temându-mă că începeam să-l pierd. Nici nu mai știam la ce puteam să mă aștept. Îmi venea să las totul la voia întâmplării. Probabil că Elza îi oferea mult mai multe. Era cu șapte ani mai tânără decât mine. Era frumoasă și avea ceva ce pur și simplu te dezarma, te făcea să-i cedezi. Prin urmare, se cerea să fiu precaută. Însă mă temeam că deja era mult prea târziu. Terminând să transfer scenele surprinse de camera de înregistrare, trecusem la disecările secvențelor concludente. Chiar dacă distanța de la care îmi urmăream soțul era de aproximativ cinci sute de metri, aparatul Sony dispunea de zoom-ul de 60X. Era ca și cum l-aș fi privit de la mai puțin de zece metri. De aproape. Destul de aproape ca să pot observa amănuntele esențiale. Mă așteptam la absolut orice. În starea în care eram, probabil că nimic nu m-ar mai fi uimit. Mă simțeam umilită, folosită, străină chiar și mie însămi. Unghiul era perfect. Înregistrarea fusese făcută din apartamentul meu aflat la etajul șapte al blocului turn de pe strada Splaiului. Respectivul imobil, casa din Novi Sad și cea din Władysławowo le moștenisem de la bunicul meu, care ultimii săi ani de viață îi petrecuse în Gdańsk. Erau proprietăți care în prezent îmi aduceau surse de venit de pe urma chiriașilor. Erau imobile de care Nick nu își mai amintea ori doar se prefăcea că nu-și mai amintește.

Când filmul ajunsese la minutul trei și șaptesprezece secunde, șirul gândurilor ce aproape că mă depărtaseră de realitate se întrerupse brusc. Pe monitor apăruse tocmai ceea la ce mă așteptam cel mai puțin. Lăsând impresia erorii ce se cerea corectată prin repetarea scenei, impusă de regizorul inexistent, alături de soț apăruse încă cineva. O femeie. Și nu doar că se

ivise ca din senin, ca și cum s-ar fi întrupat din condensul ceții distorsionând imaginea generală, ci, pur și simplu, se apropiase de el într-atât de mult, încât mi s-a părut că practic se lipise de el. El nu schița niciun gest de împotrivire. Cine era? Cine era ea? Nu-i vedeam fața. Nimic definitiv. Doar o umbră ce căuta un suflet pribeag, de nuanță potrivită. Înșelăciune? Nicidecum. Mărită, imaginea era cât se putea de clară, însă unghiul era nepotrivit. Nimic relevant. Ceva personal. Vreun cercel, inelul de pe degetul mâinii ce îi mângâia obrazul stâng. Absolut nimic. Chiar și demiul pe care îl purta avea o nuanță mult prea ștearsă, de un cenușiu închis. Părul îi trecea de nivelul umerilor. Era drept, iar pe ecran, poate din pricina luminii ori din cauza efectului optic, părea pudrat cu o pulbere fină, amintind particulele lucioase ale nisipului de pe malul de apus. Chiar dacă în secvențele imediat următoare nu se mai putea sesiza niciun fel de mișcare, silueta femeii părea abandonată unei unduiri ireale. De n-aș fi știut că filmarea era reală, de n-aș fi realizat-o chiar eu însămi, aș fi criticat modul în care printr-o suprapunere nereușită în cadru a fost introdus celălalt personaj. Doar că acum nu se mai putea vorbi de niciun trucaj. Acea femeie chiar exista. Era acolo. În brațele soțului meu. Abia acum începeam să mă apostrofiez pentru eroarea comisă. Nu trebuia să activez focusarea automată, care estompa obiectele planului depărtat. Cu puțin noroc, la o distanță oarecare, probabil că aș fi descoperit vreun obiect reflectorizant. Și chiar dacă acesta n-ar fi existat, în ultima instanță, îmi rămânea fluviul. Ochii. Ochii lui. Ochiul stâng îl mărisem într-atât de mult, încât aproape că ocupa întregul ecran. „Imposibil!”, șopteam. „Imposibil!”. Începeam să tremur, să plâng. Imposibil! Ochii lui nu reflectau nimic. Absolut nimic. Poate că era doar o eroare de înregistrare, două suprapuneri, ce, după legile opticii, se anulau una pe cealaltă. Și totuși, trebuiau să existe și alte posibilități. Dar nu reușeam să-mi amintesc de niciun soft special, ce m-ar fi ajutat la filtrarea imaginilor de-

cisive. Sunetul strident al telefonului mobil m-a îndepărtat de orice supoziție.

- Sunt agentul Max Ervin. Ar trebui să veniți de urgență la sediul de poliție. A apărut ceva neprevăzut.

- N-am să vin dacă nu aflu chiar acum ce anume vreți să-mi comunicați.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului a șovăit preț de câteva clipe, apoi, pe un ton ce trăda amăreli false, a rostit:

- Ne-am înșelat. Ne-am înșelat cu toții. Cadavrul adus de valurile Dunării... am crezut că e vorba de fratele geamăn al soțului dumneavoastră. Însă analizele ADN au demonstrat cu totul altceva. E chiar soțul dumneavoastră.

Începeam să mă cufund. Tot mai mult. Tot mai adânc. Și totuși, imaginea ei îmi apărea tot mai clară. Precum un spectru oneros, trupul aproape gol căpăta contururi tot mai pronunțate. Poate din pricina fundalului decupat dintr-o scenă apocaliptică – un boiler imens, de nuanța jarului orbitor –, ori poate doar din cauza propriei neputințe de a limita realitatea din care nu puteam evada. Ceva roșu, lucitor și cleios, prelingându-i-se pe coapse, umplea cada în care mâinile mele, picioarele ca de plumb topit, ca și întregul trup, fuseseră cuprinse de zvârcoliri incontroabile. Lichidul clocotitor urca neconținut. Asemenea bucății de metal încins, din care fusese construit alambicul din spatele ei, partea inferioară a bărbiei mele începea să cedeze. Am deschis gura. Un gust dulceag, ușor înțepător, îmi amintea de iernile copilăriei, de bunicul meu, care, de fiecare dată când se întorcea din Gdańsk, îmi aducea borcănașe cu miere roșie, cu gust de zmeură și măceșe.

Eram stupefiat de tot ce mi se întâmpla. Locul era opresiv. Ca într-o aglutinare de aer letargic, întrețesute, privirile noastre deveneau mate. Păreau doar niște extensii de umbră, necesare fuzionării straturilor de întuneric ce începea să se condenseze dincolo de ochiurile geamurilor romboidale, creștea urmând a inhala tot ce mai rămăsese din lumină, din luciri confuze, marcând geometria văzduhului tot mai rarefiat. Aju-rate cu ocru, mâinile ei, ca niște ramuri cu terminații ascuțite, dispersând scânteieri amăgitoare în timp ce ardeau, smulgeau porțiuni importante de lumină rămasă, asemenea rupturilor de tapet mucegăit. De parcă și-ar fi grăbit creșterea, unghiile de un roșu ardent, înmugurind în văzduhul rămas, ca într-o emanație pătrunzătoare, se apropiau de umerii mei, de gât, de ochii în dosul cărora, undeva la rădăcina creierului, simțeam dureri usturătoare. Am clipit de câteva ori, voind parcă să dis-

persez imaginea prezentă mai mult în închipuirea mea decât în realitate. Dar, cum era de așteptat, contururile ei deveneau tot mai aspre. Petele întunericului rece și spintecător se strâneau în niște mototoale ce aminteau fâșii mari de pansament plin de puroi, fâșii ce acopereau rănilor fiarelor întâlnite doar în lumile mitologice.

Consternat, pricepeam tot ce se petrecea. Obscuritatea cavernoasă căpăta aspectul țesăturii casante. Se rărea. Mă teamă că și aburul respirației mele ar fi putut spulbera acel strat protector, care, în cele din urmă, părea ultima legătură cu realitatea.

- De ce? Încercam să intru în joc.

Evident că pe moment nu primisem niciun răspuns. Contorsionată cum era, mi-a ignorat chiar și privirea. Se uita undeva deasupra mea. Fixa ceva inexistent. Am închis ochii încercând să-mi închipui ce anume se afla în spatele meu. Singura imagine ce îmi venea în minte era doar un perete cenușiu, cu niște paneele de lemn ros, intrat în putrefacție. Ori poate că mă înșelam. Probabil că respectivul decor mintea mea îl împrumutase dintr-un alt spațiu, dintr-o întretăiere de imagini reale, asemenea clădirii pe lângă care trecusem cu ceva timp în urmă, un edificiu impozant, cu fațade de travertin, cu imagini denaturate de închipuirea mea.

- Credeam că ai să înțelegi, începu pe un ton stins. Nădăjduiam la multe, mult prea multe din partea ta.

- Dar...

- Nici să nu te gândești să te explici. Știi ce vrei să insinuezi. Știi. Recunosc că Edith n-are nicio vină. N-o acuză că n-a reușit să finalizeze planul nostru. Totuși, țin să-i mulțumesc că izbutise să elimine un element primordial.

- Să elimine? La ce te referi?

- N-are nicio importanță.

Am vrut să ripostez. Intenția mea era cât se putea de clară. Am vrut să mă ridic și s-o lovesc. Indiferent de

consecințe, atacul neașteptat era unica soluție. Și chiar de ar fi căzut, și chiar de s-ar fi lovit, și chiar de mi-ar fi fost dat să văd doar o bucată de carne excizată, eram sigur că nimic nu m-ar mai fi interesat. Dar, din păcate, în acele momente, tot ce-mi doream nu puteam săvârși. Trupul nu mă mai asculta. Măinile rămâneau inerte. Pluteam în lichidul din vană ca și cum aș fi fost atârnat de niște cârlige ruginite, desprinse de epavele descoperite în întunecimea mării înghețate.

- Niște cuburi de gheață, o auzisem surâzând. Apă cu impurități, fire de iarbă și fire de păr.

- Nu pricep, gândisem cu glas tare.

A zâmbit trufaș. Apoi s-a întins după o bucată de pânză pe care abia acum o descoperisem albind pe dulăpiorul de baie din dreapta noastră.

- Ți-am adus sângele, încercam să ghicesc rostul conținutului descris.

- Prea târziu.

- Târziu?

Am vrut să continui, să mă explic, să reiau cursul evenimentelor din ultimele zile, din lunile însemnate cu negru. Însă nu știam din ce punct să încep. Nu aveam niciun reper clar. Nu găseam tocmai acea ruptură care m-a separat de prezentul meu, doar al meu. Orice efort ar fi fost doar o tentativă dezirabilă de a disculpa ceea ce poate că nici nu săvârșisem. Am oftat din rărunchi, dând de înțeles că mă declaram învins. Aș fi vrut să-mi cer iertare, dar nu găseam niciun motiv plauzibil. Mă simțeam nevoit să adopt o stratagemă înșelătoare. Voiam s-o îmbunez. O urmăream cu atenție sporită. Avea perfectă dreptate. În acea bucată de țesătură albă fuseseră învelite câteva cuburi de gheață ce improșcau o lumină infectă. Două cuțite, rotițe zimțate, asemenea celorla întâlnite în cutere, pânze metalice de diferite dimensiuni, ca niște obiecte prinse pe un panou de carton răpănos, se ghiceau printre cuburile translucide.

- Ai fost mult, mult prea mult pentru mine. Ai fost mult prea prezentă.

- Prezentă, a repetat lăsând impresia că începeau s-o înduioșeze vorbele mele.

- Recunosc, continuam pe un ton convingător, recunosc că erau și zile când te consideram doar o simplă invenție. Respectiva atitudine fusese indusă tocmai de ceea ce n-am să cunosc niciodată în această viață: erai ideală. Da. Trebuia să uit chiar și de mine însumi, ca să simt ceea ce absentează timpului petrecut pe acest pământ: perfecțiunea. Desigur că, ajuns la acest punct ineluctabil, începeam să greșesc. Începeam să te pierd, iar tu, oarecum inexplicabil, nici măcar nu încercai să protestezi. Greșeam, căci te veneram doar pentru mine însumi. Nici măcar nu știai tot ce gândeam. Nu-ți ziceam. Sunt sigur că observai cât de des mă abăteam de la subiect când venea vorba de manifestarea sentimentelor. Mă temeam că destăinuindu-ți totul aș fi spulberat tot ce încercam să edific aproape din nimic. Cred că am...

- Cred că aiurezi, ricană ea. Ori crezi că îți voi da dreptate? Te ascult doar pentru că îmi place cum minți. Te ascult doar ca să pot să-nțeleg ce anume vrei să ascunzi în spatele acestor scorneli.

Probabil că așa începea sfârșitul. Desigur că ar fi trebuit să adopt o altă tactică, gândeam urmărind-o cum se întindea după una din lamele înfipite între cuburile de gheață, în grabă șterse de umbra mâinii ei dezgolite. Era mâna stângă. De un gri vinețiu. Gestul ce a urmat fusese atât de brusc, încât mi s-a părut că, asemenea țesăturii mult prea subțiri, tăiasse o parte importantă din lumină stătută, ca un lichid ce emana mirosuri insuportabile. Era o palpitație tumescentă, calculată cu precizie, până la ultimul milimetru. Refluxul, arcul descris de tăișul orbitor, era la fel de riguros. Am fost oripilat când am înțeles actul în sine. Da. Erau faptele și manevrele ce puteau fi atribuite doar unei minți criminale. Lipseau doar câțiva

milimetri ca lama rece să spintece pielea gâtului meu. Himera din fața mea opera cu exactitatea chirurgului. În minte, jocul absurd continua cu o claritate incontestabilă. Pânza metalică ce-mi pătrunsese în carne, prin apropierea alarmantă dispersa umbre ascuțite și reci, ca de sârmă subțire. Treptat, firele de metal maleabil, încolăcindu-mi gâtul, începeau să urce înspre obraji, înspre ochi. Însă durerea închipuită fusese indusă de ramificații nevăzute ale acelorași ițe vibrante, cele care pătrunseseră în interior, înnodându-se, tăindu-mi respirația. Mă sufocam.

- Continuă, m-am răstit pe un ton disprețuitor, înțelegând că obiectul penetrant din mâna ei mi se lipise de beregată.

- Crezi că totul se va sfârși chiar atât de repede? Ar fi necinstit după toți acești ani. Ar fi inutil.

Am înghițit în sec. Ca și cum s-ar fi adunat într-o formă aspră, pietrificându-se, cu obstinație agasantă, mâna ei tremura amenințător.

- Sigur că poți să insiști, continuam disprețuitor. Nu voi divaga de la subiect și nici nu voi încerca să întreprind ceva revoltător.

- Nici nu ai cum. Ești... ești paralizat, deborda într-o notă delirantă.

Am zâmbit sfidător. Un miros penetrant și înțepător întorsese în amintiri clipele accidentului, tocmai acele minute când simțeam că mă înec din pricina izului de carne arsă.

- Am mai trecut prin asemenea stări.

Se părea că nu o mai interesau relatările mele deferente. Pironindu-și privirea în ceva ce poate că exista doar pentru ea, se părea că plănuia alte diversiuni. Chiar și pielea ei căpăta un luciu șters, asemenea crustei mate, acoperind fluviul nupțial, închegând undeva în apropierea noastră. Mâinile căutau alte obiecte vătămatoare. Uneori dispăreau din raza vederii mele doar pentru a potrivi țintele amenințătoare din spatele meu,

acolo unde chiar și umbra trupului se întărea într-o formă fragilă și rece. Alteori, ca într-un fel de aer diluat de lumini fumegătoare, devenea atât de clară, încât aveam impresia că doar ea insufla viață în tot ce mi se permitea să văd și să simt.

- Poftim, zise zâmbind. Nu știam când și nu știam cum reușise să facă rost de un pahar umplut pe trei sferturi cu un lichid limpede ca lacrima.

- O altă doză de otravă?

- Apă. Doar apă, preciză, iar apoi sorbi câteva picături, doar pentru a îndepărta orice umbră de îndoială.

Era clar că refuzasem ceea ce-mi propunea. Durerea mă seca de orice dorințe. De regulă, într-o situație obișnuită, i-aș fi acceptat propunerea și chiar aș fi îmbrățișat-o. Apoi, cu siguranță, ne-am fi dedat la tot felul de glume stupide. În ipostaza în care eram, gestul ei nu era altceva decât o încercare tainică de a iniția alte bizarerii. Voia să rezist cât mai mult, să mă vadă chinându-mă; virulent căutând să opun rezistență; în zadar.

- Ai să uiți tot ce-am trăit împreună.

- Niciodată, sări indignată.

- Vei uita tot ce era adevărat, pentru că iluziile tale vor fi mult mai prezente și mult mai clare decât amintirile volatile.

O lacrimă i s-a prelins pe obrazul drept. Admiteam că mă apropiam de țintă. Probabil că până la punctul final, până la eliberare, aveam nevoie doar de câteva disimulări și eschivări de la tot ce mi-ar fi putut propune. Știam cum s-o înfrunt. Trebuia să fac abstracție de prezența ei. Ori, dacă tot insista dorind să-și manifeste primatul, aș fi putut să-i spun că pentru mine ea nu era mai mult decât o simplă vedenie, trenând dincolo de tot ce consideram a fi marcant ori concludent.

- Nici nu știi cât de singură sunt, își revenea arborând un aer de vexare confuză.

- Să nu crezi că îmbrățișarea celui pe care îl iubești te-ar putea scăpa de singurătate. Dacă acel străin nu simte absolut

nimic, prea bine s-ar putea ca brațele lui doar să te sugrume.

Desigur că au urmat clipele tăcerii sinistre, așteptând parcă afluxul ecourilor vibrante, ce întârziiau în gândurile noastre doar pentru a continua un fel de dialog interior. Era timpul meu. N-o scăpam din priviri. Urmărind-o, în mod deliberat lăsam să se întrevadă fățărnicia și disprețul meu. Învăluită în umbre sulfuroase, ce se încrețeau chiar și sub materialul cămășii sale, transparente din pricina apei, pielea ei căpăta nuanțe vineții. Amintea o crustă subțire, de nailon opalescent, tremurând în timp ce mâinile ei se roteau amenințător prin apropierea creștetului meu. La început, simțisem doar o înțepătură ușoară, undeva între omoplați. Apoi, senzația de arsură se extinse fulgerător, de parcă cineva ar fi aprins o sfoară prelungă, îmbibată cu petrol și lipită de coloana mea vertebrală. Astfel, bezna lănoasă ceda sub puterea văzduhului incendiat. Spațiul se umplea de contururi clare. Depărtându-se, pereții se afundau într-un sediment de întuneric și aer involburat, prelins dintr-o depărtare incertă, dintr-o altă realitate. Sticla geamului strecura filamente de lumini penetrante, cu o precizie microscopică delimitând tot ce exista, putea fi văzut, de ceea ce inducea păreri înșelătoare, niște iluzii optice, sporind imaginile de o persistență tulburătoare. Abia când închise robinetul, când nivelul apei din cadă coborâse până la nivelul inimii mele, devenisem conștient de faptul că în sfârșit reușeam să-mi mișc mâinile.

- Sunt singură, repeta ea.

- Nu suntem singuri dacă n-avem pe nimeni alături, ci doar atunci când devenim convinși de faptul că și-n această viață există omul de care nu ne putem apropia.

Continuând același joc al instigării, dincolo de acuitatea gândurilor ce mă ajutau s-o rănesc, mă simțeam stăpânit de puteri coercitive, de care m-aș fi putut folosi în cazul în care ar fi trebuit să ripostez fizic. Cu degetele mâinii stângi, ce continua să zacă pe fundul vanei ca și cum ar fi fost secată

de orice putere, de orice zbatere indusă de spasmul brusc și incontrollabil, pescuisem ceva ascuțit. Pipăind acea formă de metal rece, mi-am dat seama că era o lamă de bărbierit. Și mai era ceva acolo, ceva masiv. La fel de rece și la fel de util. La început, părea o formă ovoidală, apoi, întârziind, vârful degetului arătător trecuse peste ceva ca o renură. De regulă, din câteva contururi, reușeam să ghicesc întregul, fără a recurge la detalii semnificative. Evident, doar în condiții normale. În starea în care mă aflam, chiar și ceea ce vedeam destul de clar părea confuz, nepotrivit, greșit în raport cu locul ocupat. Însă, orice ar fi fost acel obiect, știam sigur că aș fi putut să-l folosesc ca pe o armă necesară. Doar s-o lovesc, să-i sparg țeasta când mă va elibera din privirea ei de animal rănit.

- Încerci să mă îndepărtezi?

- Întotdeauna te va dușmăni doar cel căruia nu i-ai îndeplinit visul, pentru că ai vrut să-l ajuți să înțeleagă adevărul de neacceptat.

- Sângele tău! răstise poruncitor.

- E în buzunarul demiului. În tubul de plastic. Așa cum ai cerut.

- Bine, zâmbi arogant, ca mai apoi, în timp ce-mi lega mâinile, asigurându-se că totul era tocmai așa cum plănuiuse, să recurgă la tot soiul de etalări emfatică. Vorbea de simboluri, de necesitatea săvârșirii actelor hotărâtoare, de dogme și jertfe. Descria spații inexistente, grădini vernale, porturi părăsite pentru totdeauna. Amintea de zile exuberante, dimineți târzii, umbre străine, ce puteau fi șterse doar de privirile noastre dacă am fi rămas împreună. Aiurea. Era clar că trecea dincolo de orice realitate.

- Nici nu știi cât de mult te va chinui gândul înșelător că într-o zi s-ar putea să te iubesc. De aceea, prefer să rămânem dușmani.

N-a mai spus nimic. Pur și simplu, a ieșit. Am închis ochii și mi-am reținut respirația. Un minut. Cam atât puteam să

rezist. Încă un minut. Eram doar un străin rătăcit într-o lume nesigură. Un gând evaziv, asemenea îndemnului venit din partea celui care treptat începea să se distanțeze de mine, mi-a fulgerat mintea. Sinuciderea era unica soluție. Aș fi distrus-o definitiv. „Ești nebun?”, brusc, undeva într-un plan îndepărtat al minții mele ostenite apăruse imaginea clară a soției. „Edith!”, îmi venea să urlu. M-am cutremurat. Ceva rece și reavăn mi se lipise de frunte. Era palma Elzei. Cu degetul arătător al celeilalte mâini, mâna în care ținea telefonul meu, îmi făcea semn să tac. Apoi, ca într-o secvență de film neclar, cu gesturi atente, temându-se parcă să disperseze liniștea stentorală în care ne afundam, duse aparatul aproape de urechea mea stângă.

- Nick, recunoscusem vocea soției. Nick, tocmai am fost apelată de cei de la poliție. Mi s-a confirmat ceva ce nu pot să cred, nu pot să accept. Nick, spune-mi sincer și nu te mai juca cu nervii mei, tu chiar nu-ți mai amintești absolut nimic?

- Știu doar atât, știu că Mark era tatăl Larei, fiicei tale, pe care ai izgonit-o de acasă în urmă cu câteva săptămâni. Iar dacă ar fi să-mi amintesc de accident, știu că la volanul mașinii care mă izbise se afla Elza, sora ta. Ea provocase totul.

- Elza?

Spre surprinderea mea, femeia care îmi era alături și care tot acest timp continua să mă maltrateze, nu schiță nicio umbră de mirare. Din contra, pe gura ei prinsă într-un fel de rictus apăruse un rânjel ostentativ.

- Și mai e ceva, continuam pe aceeași notă de luciditate evidentă. Unii nebuni cred că amestecând sângele într-o cadă, să zicem, sufletul lor va rămâne alături de sufletul celui pe care îl iubesc. Pentru totdeauna. Doar că e nevoie de mai mult sânge, aproape că zbierasem în timp ce obiectul ascuțit din mâna mea stângă descria un arc de cerc deasupra străinei aplecate peste mine, deasupra celei care nu înceta să rânjească.

Îmi reveneam. Nu eram doar o fire frivolă și visătoare. După o anumită vârstă, să te lași dominată de voluptatea simțurilor, tergiversând momentele ipotetice ale fericirii închipuite, să continui să crezi în ceea ce n-ai văzut niciodată, o asemenea corvoadă amăgitoare atestă lipsa rațiunii și maturității. Și mai e și acea continuitate a firescului, vectorul vieții, un sens unic, ce te duce spre un țel precis. Evident că uneori se poate devia de la scopul stabilit. În anumite cazuri, când știi că ceva începe să putrezească, începi să cauți alternative. Crezi într-o nouă șansă. Crezi în propriile vise. Însă, nădăjduind, nu faci altceva decât să îndrugi povești despre ceea ce ai vrea să fie, dar nu va fi niciodată. Și nici nu-ți dai seama că te dai de gol. Visele nu sunt finalități clare, ci, în cazul în care sunt povestite chiar și unei singure persoane, sunt demascările becnisniciei tale cât timp continui să dorești tot ce trebuia să obții la timpul potrivit.

Nu! mă apostrofam. Nu puteam să mă las amăgită de asemenea gânduri inutile. Trebuia să acționez. Ajunsesem la momentul în care trebuia să pun punct extravaganțelor agasante. Nu se putea să greșesc. Ideea că mi-am omorât soțul nu era altceva decât o vicleană uneltire, un fel de lovitură de răspuns, gândită de cei care intenționau să mă distrugă, să mă elimine din bălciul lor absurd. Miza pusă în joc era evidentă: proprietățile mele, imobilele. În acest caz, dușmanul tainic se folosea tocmai de ceea ce nu-mi doream să pierd niciodată: soțul meu. De fapt, adversarul se făcea cunoscut. Era cea care, folosindu-se de o identitate falsă, îl purta pe Nick prin labirintul ei de făgăduieli și lumi metaforice, demne de minți mediocre, de cei care cu orice prilej vorbeau despre tot ce părea perfectibil, însă, în realitate, nu aveau mai nimic din tot ce-și doreau, prezentau cu lux de amănunte. Era Elza. Așa-zisa Elza, cea care își însușise acest nume în urma lecturii cărților ce pur-

tau semnătura soțului meu. Chiar dacă momentele de ilaritate în acest context nu aveau niciun rost, zâmbeam imaginându-mi-o acționând după anumite scenarii, prezente în respectivele cărți. Îmi venea să râd când mi-o închipuiam întrebându-se cum de se făcea că un bărbat oarecare, fie el chiar și soțul meu, cunoștea atât de multe amănunte din intimitatea feminină. Habar nu avea că respectivele pasaje fuseseră gândite tocmai de mine, explicate doar pentru a stârni zeci de întrebări fără răspuns.

Chiar dacă nu reușeam să pun stavilă gândurilor chinuitoare care mă îndepărtau de realitatea alarmantă, găseam în acel conglomerat de opinii scabroase ceva ce pur și simplu mă obliga să acționez. Mă simțeam folosită, mă știam învinsă, dar conștientizam că încă îmi rămânea destul timp ca să pot riposta. Înarmându-mă, hotărâsem să ies la ultima vânătoare, să aplic lovitura de grație. Aproape că știam cine era presupusa Elza. Mi-am amintit că într-o seară din toamna trecută, în timp ce priveam fotografiile de familie, Nick o confundase pe Elvira cu o femeie total necunoscută, probabil doar o ființă total excentrică, căreia îi plăcea să asiste la tot soiul de ceremonii. Nu știi ce căuta acea străină în rândul invitațiilor noștri, dar cert era faptul că respectiva femeie nu era nicidecum Elvira.

„Elza!” șoptisem îmbrăcând haina de piele. Elza era Elvira. Desigur că era doar o presupunere. Și totuși, oricât de straniu nu ar suna, îmi doream să fie ea. Știam cum s-o distrug. Simplu. Mult prea simplu. Mai simplu decât pe Nick.

Nu! Nu e nicio greșeală. Cu soțul meu jucam un alt joc. În secret, cântărind judicios fiecare mutare făcută cu un scop clar, îi administram medicamentele necesare inducerii stării de confuzie totală. Chiar dacă arboram aerul victimei sigure, jucam perfid, chiar din clipa în care pentru prima dată, într-un decembrie straniu, observasem ceva ce nu izbuteam să înțeleg nicidecum. Din contul meu lipsea o sumă oarecare. Soțului nu i-am spus absolut nimic. Pur și simplu începusem

să-l urmăresc. Ca și cum n-ar fi fost de ajuns, în zilele imediat următoare, în unul din caietele sale, găsisem o însemnare destul de bizară: „Ca să pun mâna pe tot ce îi aparține de drept numai ei, soției mele, mă voi preface că nu înțeleg absolut nimic, că accidentul m-a distrus definitiv. În cazul în care voi fi prins asupra faptelor nelegiuite, acest rol nu va fi altceva decât un bun prilej de justificare, un garant al lipsei mele de discernământ. Treptat, tergiversând momentul hotărâtor, când va trebui s-o elimin pentru totdeauna, recurgând la incidentele induse din pricina imaginarului meu, la falsa incapacitate de a delimita tot ce există de tot ce doar îmi închipui că ar putea exista, voi izbuti să adun o mare parte din tot ce are, încă are. De dragul meu și de dragul Elzei.”

Și mai era ceva. O mare parte din normele Harmony, îndeosebi cele elaborate de mine, abundau de aspecte coercitive, un gen de expectative demobilizatoare, adevărurile ascunse omului de rând. Unele sicrie, ce par luntri, se pierd pentru totdeauna în imperiul abisului lichid. Aici, în acest spațiu de nuanțe celeste, ajuns în vastitatea veciei, sufletul nu se poate desprinde de trup. Chiar dacă tot ce există pe acest pământ e destinat pieirii, doar apele ce curg rămân pentru totdeauna, definesc eternul.

Era clar că nici de asemenea imagini, de interpretări și încercări de a imita beatitudinii nonșalante, nu mai aveam timp. Panicată la gândul că-mi scăpa ceva esențial, metodic și scrupulos, verificam ultimele amănunte de care m-aș fi putut folosi în cazul ofensivei hotărâtoare. Pe sticla geamului de apus, în nichelul incandescent al orizontului, apăruseră câteva fisuri, ca niște talazuri de văzduh coclit. În interior, între pereții cu irizări de calcedonie, înfoindu-se asemenea storurilor flenduroase, lumina părea grunzuroasă, grea și stătută. Un azur-pelagic, penetrând parcă amniosurile vietăților inexistente, prelingându-se din adâncimile ochilor mei sticloși, se extindea în valuri evanescente, inhalând interiorul în care mă simțeam

mult prea singură. Îmi aminteam că și blazerul îmbrăcat de el avea aceeași nuanță, un albastru polar. Și mai era și cea vuire siflantă, ecoul apei ce mă chema, inducea o repulsie atavică, ceva ca un fel de lehamite față de mine însămi. Bunăoară, cantr-un tablou realizat în nuanțe de tuș, alunecând înspre tente de un violaceu pronunțat, dur ca ametistul, în orele amurgului tempestuos, îl închipuiam atât de des, încât din toate acele imagini repetitive se năștea tocmai cea amintire obsesivă ce confirma tocmai autenticitatea realității noastre. Dacă pentru ceilalți el era doar o umbră surprinsă în vreun unghi incert, într-o seară uitată și neguroasă, pentru mine era spectrul ce creștea din interiorul meu. Distinctiv. Clar. Obstinat. Era, deopotrivă, unica ființă de pe acest pământ, demnă de toate ostelile mele. Dacă îl credeam? N-avea nicio importanță. Știam că relevările sale paradoxale, devierile de la adevărul cunoscut, nu erau nicidecum doar niște minciuni sfruntate, ci, mai degrabă, născocirile necesare conturării lumilor fără de care nu putea exista. Probabil că doar acolo, în imaginarul său hipnotic, el își afla libertatea necesară. Mă deranja, totuși, faptul că-n acest univers ipotetic găsisese o femeie străină. Neștiind că se înșela, confundase cea faptură, ca dintr-un timp minoian, cu un om real, o persoană care locuia în orașul nostru, în apropierea fluviului, după cum reușisem să deduc din însemnările sale.

„Era ea. Ea... ea!” repetam obsesiv în timp ce coboram scările. Trebuia să șofez cu precauție, să fiu atentă la fiecare detaliu, să las senzația unui calm obișnuit. Nu se știa cine și când s-ar fi putut ivi pe drumul ce ducea spre o țintă precisă. Începeam să mă tem că puteam fi urmărită, că dincolo de prezența Elzei mai exista și altcineva, cel care o ajuta, intenționa să ne distrugă. Atât pe mine, cât și pe soțul meu.

Ieșind de pe strada mea, cotisem spre stânga. Mă văzusem nevoită să mă opresc. Câțiva copii răsând încontinuu și o femeie vârstnică, acompaniată de pudelul ei ca de

pluș, întârziiau pe trecerea de pietoni. Cineva, mult mai grăbit decât mine, claxona insistent. Pe banda din stânga, dincolo de gardul de fier forjat, vopsit într-un albastru spălăcit, observasem o patrulă de poliție. Din fericire, la volanul mașinii nu se afla nicio față cunoscută. Am demarat exact în clipa în care „Nu! Nu pot să nu te iubesc!”, cuvintele unui cântec în vogă fuseseră întrerupte de timbrul grav al crainicului din studioul aflat chiar în conul privirii mele: „... o altă crimă... cercetările continuă...”. „Da, da!” am șuiertat agasată de presupunerile demne de a stârni interesul. Nimic relevant. În vremurile noastre nici măcar moartea vreunui străin nu ne mai poate impresiona. O ultimă curbă. Arma era la locul ei. De fapt, dacă îmi aduceam bine aminte, ultima dată, în ținte reale, în lighioane, trăsesem în timpul serviciului militar. Acum, după un amar de ani, mi se părea de-a dreptul straniu să-mi testez din nou, în glumă fie spus, capacitatea de apărare. Mă și vedeam ascunzându-mi rănilor ce lăseau urme cheloide, suduind și asudând, suportând izul muced din tranșeele săpate în pământul amestecat cu apă sălcie. Același miros confuz mă urmărea și în primele nopți petrecute alături de cel ce urma să-mi fie soț. Visam că mă asfixiez. Trezindu-mă, abia după câteva minute înțelegeam că acel aer penetrant emana tocmai din pielea bărbatului din patul meu. Mă speria chiar și liniștea sa. Și totuși, el respira. Și mai era și acea senzație de gol, pe care, în primele zile de viață comună, doar o femeie o poate înțelege.

„Organul genital fusese extirpat. Cadavrul a fost găsit într-o stare deplorabilă.”

Tresărisem îngrozită de asemenea știri, asemenea formulări epatante. Eram vădit descumpănită de tot ce se întâmpla în jur. Abia când am parcat, m-am întrebat dacă nu cumva crima anterior menționată de cei de la radio nu era tocmai o perfectă evocare, un preambul a ceea ce urma să întreprind, să termin.

Când am ajuns la destinație, la casa femeii ce încerca să

mă despartă de soț, deschizând ușa fără a-mi anunța neașteptata vizită, am simțit o ușoară amețală. O liniște de mormânt, dezarmându-mă parcă și istovindu-mă de orice putere, mă făcea să-mi simt inima bătând tot mai pronunțat. Mă trezeam stăpânită de stări contradictorii. Calmul și neastâmpărul se succedau atât de des, încât aproape că nici nu mai deslușeam diferențele locului străin. Lumina îngroșată, aproape inertă și un iz acid, ca de lemn putred și de carne arsă, mă făceau să cred că ajunseseam într-un spațiu ce nici nu trebuia să existe și pe acest pământ; într-un loc fără de timp. Nicio mișcare. Niciun freamăt. Doar o senzație înfricoșătoare, gândul că cineva mă privea, mă făcea să rămân lucidă.

Înaintam. Agale. Cu atenție sporită, scrutam fiecare ungher al imobilului în care mi se părea că mai intrasem și cu o altă ocazie. Poate că era doar un gând greșit, dar știam destul de bine încotro trebuia să mă îndrept. În timp ce urcam scările, dintr-o încăpere aflată doar la câțiva pași, țâșnise un ecou înfundat, de sunet metalic. Era ca și cum ceva ros de rugină ar fi căzut pe o suprafață dură, pe gresie sau ciment. Nu mă temeam că aș fi putut fi surprinsă. Pistolul era încărcat. Deocamdată refuzam să-l scot din buzunarul interior al hainei de piele. Dincolo de ușa întredeschisă, ce dădea în ceea ce părea a fi baie, se putea afla doar un animal de casă, rătăcit în căutarea hranei, vreun maidanez sau vreo pisică alungată de stăpân. Și mai era și o altă bănuială: dacă inamicul aflase deja de prezența mea, atunci eram sigură că încerca să se folosească de aceste piste false, de capcane. Vigilentă, păstrând treaz simțul realității, mă oprisem în cadrul ușii ca și cum aș fi așteptat atacul decisiv.

Nimic. Absolut nimic. Pe zidul de un verde ca de mușgai nu exista nicio umbră. Nimic din ceea ce ar putea confirma vreo posibilă mișcare. Am inspirat adânc. Apoi am intrat. Evident că nu m-am înșelat. Mă aflu în ceea ce cândva se putea numi baie. Acum, în acest spațiu destul de îngust pentru un confort minim, se afla doar o cadă de nuanța nămolului,

un boiler plin de rugină și ceva ce arăta a dulăpior, câteva drep-tunghiuri înclinate, încropind o formă ciudată, ca de trunchi de piramidă. În ciuda dezordinii, mă neliniștea faptul că pe gresia de un alb-nisipiu nu exista niciun fir de praf. În schimb, un sfert din nivelul căzii fusese umplut cu cenușa în care al-bea o grămadă de oase, ca de var sau ciment. Și mai erau și câteva smocuri de păr, de parcă proaspăt vopsit. „La naiba!” am șoptit. „Aici a murit cineva. Murise cu mult timp în urmă.” Un alt sunet, mult mai pronunțat, o voce de bărbat, reverbera undeva la parter. Tremuram în timp ce coboram, pregătită fi-ind să trag în tot ce aș fi văzut că se mișcă. Abia acum, de aici de sus, puteam să văd imaginea deplorabilă a interiorului inundat de lumini aproape casante. Niște urzeli slinoase, de colb și pânză de păianjen, urcau pe tocul ușii ce dădea în baia de la parter. Acolo era cineva. Se mișca. Începeam să-mi pierd cumpătul. Schimbându-mi poziția, reușisem să văd umărul drept al viitoarei jertfe. Îl aveam în vizor. „Tre!”; număram în gând. „Doi...”

- Nu știi unde mi-am pus loțiunea de după ras? Nu mai am niciun strop de Bentley azure...

- Burberry The Beat e o combinație ideală de arome plăcute: lămâie, piper negru și frunze de tămâioară.

- Trage! zbierase el.

Am tras. Glonțul nimerise exact în fruntea soțului. Spre uimirea amândurora, oglinda nu se sparse. Îl vedeam apropiindu-se de propria reflexie, scrutând fisura apărută pe suprafața netedă, ca cerul metalic dintr-un sfârșit de anotimp.

- Chiar și în imaginar, zise el cu o voce sepulcrală, am reușit s-oucid.

- Chiar și-n imaginarul tău distrugător, îi confirmam spusele amintindu-mi de ziua în care refuzasem s-o ajut.

Știam că intenționa să distrugă relația mea cu Nick. Știam ce urmărea. Voia să ne despartă. Aș fi preferat să nu mă apropii de ea. Chiar de-mi era soră, avea tendințe să se ame-

stece în tot ce făcea parte din viața mea intimă. Voia să pună stăpânire pe toate proprietățile mele. Dorea să-l atragă pe Nick de partea sa. N-am ripostat. Pur și simplu, am refuzat s-o ajut când am găsit-o beată în baia de la etaj. Am refuzat să-i întind mâna, s-o ridic. Am lăsat-o acolo, sângerând ca o fiară, zbatându-se până urma să-și dea duhul. Doar de dragul soțului meu, confirmându-i una din definițiile sale: „Literatura e ceea ce ar putea fi dacă viața noastră, la un moment dat, ar urma un alt curs”.

Apoi, în anii ce au urmat, în cel mai straniu mod posibil, trăiam ca și cum Elza ar fi continuat să existe. Notam fiecare probabilitate. Închipuiam. Privindu-ne unul pe celălalt, vorbindu-ne, întotdeauna aduceam în discuție prezența altei persoane, celei care tot acest timp continua să se amestece în viața noastră, încercând cu tot dinadinsul să elimine definitiv pe unul din noi. Era clar că era doar o imagine, o himeră, o amintire. Însă, în ciuda lucidității noastre, era atât de prezentă, încât ne făcea să simțim o permanentă frică, o impaciență de netăgăduit.

- Am ucis-o chiar și-n închipuire, se repeta Nick.
- Chiar și unele oase au devenit praf.

NICOLAE CORNESCIAN

În zona literaturii de suspans, Nicolae Cornescian este un autor cu o voce artistică distinctă. El înglobează într-o narațiune trepidantă câteva elemente mai puțin întâlnite. Atuurile sale sunt tonul reflexiv – cu rost – și accentele – cu măsură – sentimentale. Reușește astfel să sfideze un paradox: de sub pana lui iese o proză deopotrivă poetic-melancolică și antrenant-vivace.

MIRCEA PRICĂJAN

Voi încerca să-ți scriu despre ceea ce aș fi vrut să fie. Și poate că era, s-a petrecut, pentru că mi-ar fi imposibil să inventez lumi atât de probante, încât am senzația că fiecare amănunt stârnește torentul trăirilor pustiitoare. Doare totul. Iar cel mai drastic doare absența ta. Îndeosebi, acum, când știi că ești, ești acolo, într-un spațiu obscur, într-un timp ireal, în prezentul de care nu reușesc să mă desferesc. Ești în mine, în gândurile mele, în visuri și în vise, în tot ce-mi doare și tot ce devine posibil doar grație existenței tale. Închid ochii și te imaginez. Pielea mea iradiază un iz străin. E mirosul tău. Ești tu. Încerc să-ți scriu. Nădăjduiesc că vei citi aceste cuvinte, că vei pricepe suferința mea. Cu toate că nu-mi răspunzi niciodată, trăiesc cu impresia că mă cunoști. Știi că exist. Ar trebui să știi. Ar trebui să simți pustietatea în care se zbate doar o umbră străină, un suflet singuratic, un om ce te așteaptă și crede în tine.

NICOLAE CORNESCIAN, *eXtreme*

recomandat de: **RȘ REVISTA DE SUSPANS**

eXtreme